

ПРОПОВЕДИ

от Макс Лукадо

баптистки пастор в САЩ

Том 1

превод от английски: Димитър Працинков

2010

Информация за Макс Лукадо

Макс Лукадо е роден през 1955. Проповедник е в Oak Hills Church, в Сан Антонио, Тексас и един от най-прочутите християнски автори в САЩ. Написал е около 100 книги с общ тираж повече от 100 мил. копия. Носител е на много на брой престижни награди и е бил лектор на традиционната ежегодна Национална Молитвена закуска в Белия дом.

Съдържание

1. Една ангелска история	2
2. Ела си у дома – Бог те вика	5
3. Когато нямате никакъв избор	10
4. Когато се страхувате за бъдещето си	14
5. Когато се чудите дали Бог се грижи	17
6. Как да намерим смелостта да преодолеем миналото си	19
7. Когато разочаровате Бога	24
8. Какво казва Бог за еднополовите бракове?	26
9. Когато не можете да скриете грешките си	29
10. Кръщението е демонстрация на вярата ни в Бога	36
11. Молитвата е небесна покана	40
12. Богът, който се бори за вас	42
13. Богът, който е верен, даже когато ние сме неверни	44
14. Най-голямата изненада на Бога	46
15. Изборът на дърводелеца	48
16. Намиране на бащината любов	50
17. По-силни в местата, които са счупени	55
18. Светостта на молитвата	62
19. Смела обич	67
20. Страстната седмица - страданията, болката и обещанието	71
21. Това започна в един обор	76
22. Тъмната страна на развода	81
23. Четири принципи за пълноценен живот	86

Една ангелска история

- Гавраиле!

Гласът на моят Цар развълнува сърцето ми. Напуснах поста си на входа и влязох в тронната зала. От лявата ми страна беше бюрото, на която се намираше Книгата на Живота. Пред мен беше трона на Всевишния Бог. Влязох в кръга на неугасващата светлина, сгънах крилете пред себе си, за да покрия лицето си и коленичих пред Него:

- Да, мой Господи?

- Ти служиш добре на царството ми. Ти си благороден пратеник и никога се отклони от дълга си. Никога не падна духом.

Сведох главата си, зарадван от думите му и обещах:

- Аз ще изпълня хиляда пъти повече от това, което искаш, Царю мой.

- Никога не съм се съмнявал в това, скъпи пратенико.

Гласът ме излъчваше тържественост, която никога до сега не бях го чувал да използва.

- **Но сега ти предстои да изпълниш най-важната си работа.** Следващата ти задача е да занесеш един дар на Земята. Виж.

Повдигнах очи и видях една огърлица – прозрачно шишенце, закачено на златна верижка, която висеше в протегнатата му ръка. Моят Отец говореше сериозно:

- Въпреки че е празно, скоро това шишенце ще съдържа моят най-велик дар.

Давайки ми верижката, Той ми обясни:

- В това шишенце ще се намира част от самият Мен; едно Семе, което трябва да бъде поставено в утробата на едно младо момиче. Името ѝ е Мария. Тя живее сред моите избрани хора. Плодът на Семето е Синът на Бога. Занеси ѝ това.

Попитах:

- Как ще я позная?

- О, не се тревожи. Ти ще я познаеш.

Не можах да схвана Божия план, **но това, че не го разбирах не беше важно. Важно беше моето подчинение.** Сведох глава и той постави верижката на врата ми. По някакъв удивителен начин шишенцето вече не беше празно, а излъчваше светлина.

- Исус. Кажй ѝ да нарече Синът ми с името Исус.

Отец ми прошепна това. Чух го така, все едно, че шепнеш в ухото ми.

- Върви Гавраиле; иди и кажи на Мария.

Полетях, носен от една вълна на преклонение, този път сам. Кръжех над облаците и над земята. Под мен беше градът, където се беше родила Мария. Отец беше прав; аз веднага я познах. В сърцето ѝ нямаше мрак. Душата ѝ беше по-чиста от душите на всички други хора. Спуснах се долу и казах:

- Мария.

Сдържах гласа си, за да не я изплаша. Тя се обърна, но не вида нищо. Тогава си спомних, че аз бях невидим за нея. Сгънах крилето пред тялото си и се превъплътих в човешко тяло. Тя покри лицето си поради Светлината и се сви в сянката на портала. Казах ѝ:

- Не се страхувай.

В мигът, в който започнах да говоря, тя погледна към небето. Отново се удивих. Възхвалих Отца заради мъдростта му. Сърцето ѝ беше толкова безупречно и толкова благоразположено.

- Поздрави. Бог да е с теб.

Очите ѝ се разшириха и тя се обърна, все едно че ще избяга.

- Мария, няма от какво да се страхуваш. Ти получи Божието благоразположение. Ти ще забременееш, ще родиш син и ще го наречеш Исус. Той ще бъде велик, ще бъде наречен Синът на Всевишният. Господ Бог ще му даде трона на неговия баща Давид; той ще царува в домът на Яков – безкрай, завинаги.

Въпреки че слушаше, тя беше объркана.

- Но как ще стане това? Аз никога не съм спала с мъж.

Преди да кажа нещо, аз погледнах към небесата. Отец седеше там и ме благославяше. Аз продължих:

- Светият Дух ще дойде върху теб, силата на Всевишният сега е върху теб; поради това детето, което ще родиш ще бъде наричано Свят, Син на Бога. **Разбери, за Бога няма невъзможни неща.**

Мария ме погледна, а след това повдигна очи към небето. Дълго се вглежда в синевата, дълго гледах и аз към небето. Дали тя видя ангелите? Дали видя отворените небеса? Аз не знам. Но знам, че когато отново погледнах към нея, тя се усмихна и каза:

- Да, сега всичко разбирам. Аз съм Господната невеста и съм готова да му служа. Нека да ми се случи това, което ти каза.

Докато тя говореше, в утробата ѝ се появи светлина.

Царят влезе и се пресегна да вземе книгата. Разтвори я пред Луцифер и заповяда:

- Ела, Измамнико, прочети името на Онзи, който ще избличи твоята измама. Прочети името на Онзи, който ще атакува твоите врати.

Сатаната се изправи бавно. Подобно на предпазлив вълк, той направи широк кръг преди да стигне до бюрото, където застана и прочете името:

- Емануил?

След това гласно изрази съмнението си:

- Бог с нас?

За пръв път покритата му с качулка глава се обърна фронтално към лицето на Отца.

- Не! Даже ти не би направил това! Даже ти не би отишъл толкова далече!

- Сатана, ти никога не си вярвал в мен.

- Но Емануил? Този план е ексцентричен! Ти не знаеш какво е да живееш на Земята! Ти не знаеш в колко тъмно и нещастно място съм я превърнал аз. Тя е разложена. Тя е зла. Тя е...”

Но Царят каза:

- **Тя е моя и аз ще поправам това, което е мое.** Аз ще стана плът. Аз ще усетя това, което усещат моите създания. Аз ще видя това, което виждат те.

- Но какво ще стане с техния грях?

- Аз ще им донеса милост.

- А какво ще стане с тяхната смърт?

- Аз ще им дам живот.

Сатаната стоеше безмълвен. Господ продължи да говори:

- **Аз обичам децата си. Любовта не отнема свободата на обичаните, а им отнема страха.** И Емануил ще остави след себе си племе от безстрашни деца. Те няма да се страхуват от теб или от ада. **Аз ще премахна греха. Когато няма грях и няма смърт, ти няма да имаш никаква власт.**

Сатаната се въртеше в кръг, стискайки и отпускаяки жилавите си пръсти. Накрая той спря и зададе въпрос, който и самият аз си задавах:

- Защо? Защо ще направиш това?

Отец каза с дълбок и мек глас:

- Защото ги обичам.

Ние бяхме гирлянда от светлина около обора, ние бяхме огърлица от диаманти около тази постройка. Всеки ангел беше извикат от своя пост за идването на Господа на земята, даже Архангел Михаил. Никой не се съмняваше, че Бог ще дойде, но никой не знаеше как той ще изпълни обещанието си.

- Стоплих водата!

- Не нужно да викаш, Йосифе, аз те чувам добре.

Мария беше чула шепота на Йосиф. Оборът беше даже по-малък, отколкото Йосиф си представяше, но гостилничарят беше прав – оборът беше чист. Аз започнах да извеждам овцата и кравата навън, но Михаил ме спря:

- Отец иска цялото творение да стане свидетел на този момент.

Мария извика и сграбчи ръката на Йосиф с едната си ръка, а с другата се държеше за яслата. Тласъкът в корема ѝ я накара да подскочи и да се наведе напред. Йосиф я попита:

- Време ли е?

Тя го погледна и той веднага разбра. За няколко минути Очакваният Господ беше роден. Аз имах привилегиата да стоя близо до Мария и Йосиф, само на една стъпка зад Михаил. Дватамата с него се вгледахме в събърченото личице на бебето. Йосиф сложи сено в яслата и това беше първото легло на Исус. **Всичко от Бога беше в това бебе.**

Светлина обграждаше лицето му и струеше от малките му ръчички. Самата слава, която бях виждал в тронната зала на Бога на небето сега се излъчваше от кожата му. Имах желанието да запея, но не знаех какво. Ние нямахме подготвена нито една песен, ние не знаехме нито един стих. Ние никога не бяхме виждали изгледа на Бога като бебе.

Когато в миналото Бог правеше звезда, думите идваха инстинктивно на устните ни. Когато Той създаде служителите си, езиците ни бяха пълни с възхвала. Пред Неговия трон песните ни никога не спираха. Но какво трябва да пеете на Бога в една ясла?

В този момент се случи едно чудно нещо. Когато погледнахме към бебето Исус, тъмнината изчезна. Не тъмнината на нощта, а тъмнината на мистерията. Небесната светлина погълна легионите. Умовете ни се изпълниха с Истината, която до тогава не знаехме. За пръв път разбрахме планът на Отец за спасението на тези, които носеха Неговото име.

Рождество Христово е пълно с приятни представи: спящото бебе Исус; овчарите с широко отворени от удивление очи; Мария, изпълнена с тихо задоволство. Емоцията на раждането е свързана с топлота, радост и мир. Такива са картините, описани в евангелията на Матей и Лука.

Но в книгата Откровение на Йоан е показана друга картина. В нея раждането на Исус е свързано с нещо повече от обичайните вълнения, **защото това раждане възбужда злото.** Разтваряйки небесните завеси,

Йоан ни показва кървавата война в небесата. Йоан вижда жена, на която ѝ предстои да роди. Тя вижда змей, който е готов да донесе смърт. Жената е красива, а змеят е грозен. Змеят напада новороденото бебе, но е твърде късно. Детето и майката са спасени и след това “стана война на небесата. Излязоха Михаил и неговите ангели да воюват против змея; и змея воюва заедно със своите ангели.” (Откр.12:7).

Война в небесата. Размишлявах над тази война: когато се случи, кой ще участва в нея и какво ще означава това? Няколко колеги възбудиха въображението ми. Еужени Петерсън ме подложи на напрежение чрез своето изследване на книгата Откровение, озаглавено “Обърната светкавица.”

Преди известно време прочетох една статия от Филип Янси, която разшири обхвата на мисленето ми (“Космическа битка” от 12.12.1994). Задължен съм и на съзидателното перо на Дейвид Ламберт, на Стив Гриин, Карин Хил и др. Част от описаното в книгата ми “Космическо Християнство” е плод на моето въображение.

Обаче другата част от нея е истина. Не е важно дали ще харесате или няма да харесате нещата, които са измислени от мен. **Важното е, дали ще разберете или не истината в тази книга.** Например, Библията не казва нищо за шишенцето, в което се е намирала част от Христос, нито пък за архидявола, наречен Филимар, нито за ангела, наречен Софио или за някои други герои и събития, за които вие ще прочетете. **Но Библията много ясно казва, че “нашата битка” не е срещу земни хора, а срещу управителите, властите и силите от света на тъмнината, срещу духовните сили на злото в небесния свят** (Еф.6:12).

В Библията не се разказва за ангели, които са хванати в мрежи или за Сатана, който си говорил сладко с Гавраил. **Но Библията ясно казва, че Сатана е реален и целта на неговия живот е да бъде като Всевишният Бог** (Ис.14:10-14). Божието създание е разделено на два лагера: тези, които вървят след Бога и онези, които вървят след Сатаната. *(Коментар: Следователно, няма място за хора, които са неутрални. Ние или сме с Бога, или съзнателно или несъзнателно сме със Сатаната. Д.Пр.)*

Сатаната е движещата сила на поробените (Еф.2:2), **а Бог е движещата сила на спасените** (Фил.2:15). Спасените трябва живеят със знанието за Сатаната, но без да се страхуват от него. Дяволът обикаля около нас като лъв и търси кого да изяде (1Пет.5:8). Но вярващият не трябва да живее в ужас, защото **“Този, който е във вас е по-велик от онзи, който е в света** (1Йоан 4:4). Ние трябва да се обличаме с Божието въоръжение, за да се сражаваме срещу **“злите хитрости на дявола”** (Еф.6:11) и да помним, че Сатаната се е маскирал като ангел на светлината (2Кор.11:13).

Нашите оръжия срещу Сатаната са същите, които са използвали Гавраил и армията на ангелите: **молитва, хваление на Бога, истина и вяра.** Ние разчитаме не на нашата, а на Божията сила. **“И така, стойте препасани с истина през кръста си и облечени в правдата за бронен нагръдник; и с краката си обути с готовност чрез благоволенieto на мира. А освен всичко това вземете вярата за щит, с който ще можете да угасите всички огнени стрели на нечестивия; вземете също за шлем спасението и меч на Духа, който е Божието Слово; като се молите в Духа през цялото време...”** (Еф.6:14-18).

Накрая, Библията не ни разказва за срещата в тронната зала, където на Луцифер е предложен втори шанс. Но в Библията се разказва, как Бог постоянно се отнася милостиво към негодници и към приспособенците от този свят. Той е обрисован, че повече иска да дава, отколкото да получава милост.

Тази божествена любов ме кара да се чудя за още едно нещо: **ако към самият Сатана беше търсил да получи милост, дали той също би могъл да я намери там, където я намират милиони хора – в подножието на кръста на Христос?** Описанието на Йоан за войната на небето не дава отговор на всички наши въпроси, но то дава отговор на най-важният въпрос.

Йоан ни казва кой е победил. **Бог е победил.** Освен това, Йоан ни казва кой е важният. **Вие сте важният.** Представете си, след като Бог ще участва в такава битка, за да ви спаси...Той наистина сигурно счита, че вие си заслужавате усилието! Въпреки че ние можем да се чудим за какво се е водила войната на небето, не е нужно да се съмняваме в Божията любов.. **Бог наистина се грижи за децата си.**

Ела си у дома – Бог те вика

Гледката на греха не е приятна. Мръсен. Вонящ. Гнилото, която полепва по кожата ви, сплъстява косата ви и изпълва душата ви. Много трудно, наистина много трудно е човек да се почисти от греха. Вие даже не можете да проследите пътя си до тази помийна яма. **Но не винаги е било така!**

Аз искам да си отида у дома!

В един миг живота ви беше прекрасен и тогава, за секунда се случи...или може би сте вървели по не много стръмна, но водеща надолу спирала. Правели сте малки крачки. Погрешни завой. Но всяко ваше решение ви е отдалечавало на километри от Отца, който би направил всичко, да ви върне у дома.

Аз искам да си отида у дома!

Има само едно спасение от гледането към греха. Погледнете нагоре! Погледнете нагоре към Онзи, който може да ви спаси. **И чуите. Бог ви вика!** Това става внезапно. В един момент вървите и си свиркате с уста, а в следващият момент гледате с широко отворени очи и падате. Сатаната дръпва внезапно капака на уличната шахта и невинната ви следобедна разходка се превръща в ужасна история. Вие безпомощно падате, разбирате че падате, но не можете да направите нещо. Падате на дъното и гледате невиждащо в тъмнината. Вдъхвате вонята на злото и седите в нечистотиите на Сатаната, докато той ви изплюе и вие се приземявате втрещени и шокирани на тротоара.

Такъв е образа на внезапния грях. Можете ли да си го спомните? Малко са греховете, които са предварително обмислени и планирани. Малцина от нас имат качества, за да попаднат в групата на Сатаната, която определя стратегиите му. Ние изразходваме времето си за избягване на греха, а не за неговото планиране. **Но нито за миг не си помисляйте, че поради това, че не искате да паднете, вие няма да паднете.** Сатаната има специална хитрост за вас и я изважда тогава, когато не внимавате. Този баща на лъжите не се осмелява да се срещне с вас лице в лице. Не, господине. Не очаквайте, че началника на дяволите ще ви извика на дуел. Не и тази змия. Той не притежава почтеността да ви каже да се обърнете с лице към него и да си сложите боксьорските ръкавици. Неговите методи на борба са непочтени. Той е майстор на капаните и е автор на моментите на слабост. Той изчаква, докато застанете с гръб към него или когато си отпуснете ръцете. Той изчаква, докато удари гонга, обявяващ края на рунда и вие тръгнете към вашия ъгъл на ринга. Тогава той насочва своята мръсотия към най-слабото ви място и...насинено око! Вие побеснявате. Или пожелавате страстно. Вие падате. Вземате наркотик. Купувате алкохол. Целувате жена. Следвате тълпата. Лъжете. Казвате “Да.” Подписвате се. Забравяте кой сте вие. Нарушавате обещанието си. Купувате си списание. Прикривате. Пожелавате. Отричат се от вашия Господ.

Така е постъпил Давид, когато е разсъбличал Витсавее. Така е постъпил Адам, когато е приел плода от Ева. Така е постъпил Авраам, когато е лъгал, че Сара му е сестра, а не жена. Така е постъпил Петър, когато е отрекъл, че познава Исус. Така е постъпил Ной, когато се е напил и е лежал гол в палатката си. Така е постъпил Лот, когато е правил секс със собствената си дъщеря. Това е вашият най-лош кошмар. Това се случва внезапно. **Това е грях. Сатаната вцепенява съзнанието ни и заобикаля самоконтрола ни.**

Ние знаем какво правим, но въпреки това не можем да повярваме, че го правим. Искаме да се върнем, но краката ни не помръдват. Искаме да избягаме, но жалкото е, че в същото време искаме да останем. Така прави юношата, който се спотайва. Така прави алкохолика, който си купува “само едно питие.” Така прави директора, който докосва ръката на секретарката си. Така прави съпруга, когато влиза в порнографски магазин. Така прави майката, когато си изпусне нервите. Така прави бащата, когато бие детето си. Така прави пристрастения към хазарта, когато губи парите си. Така прави християнина, когато губи контрол над себе си.

По този начин Сатаната прави десант в душата ни. Объркване. Чувство за вина. Отчаяние. Всичко това се струпва върху нас и ни наранява. Ние сковано ставаме и залитайки се връщаме в нашия свят. “О, Боже, какво направих?” “Трябва ли да разкажа на някой за това?” “Никога вече няма да направя това.” “Боже мой, можеш ли да ми простиш?” **Никой не е имунизиран срещу това ужасно проклятие.** Този дявол от ада може да преодолее и най-високата манастирска стена или да проникне в най-дълбоката вяра, или да оскверни и най-светият дом. Някои от вас знаят добре какво искам да кажа. Вие можете да напишете тези думи по-добре от мен, нали? Някои от вас, подобно на мен, са падали толкова често, че зловонието на дъхът на Сатаната съвсем не е нов за вас. Вие толкова често сте молили Бог да ви прости, че се притеснявате, че изворът на милостта му може да е пресъхнал.

Искате ли да подсилите отбраната си? Нуждаете ли се от помощ, за да повишите ефективността на оръжията си? Падали ли сте много пъти в една и съща шахта? Тогава пробвайте следното:

1. **Признайте съществуването на Сатаната.** Нашата война не е срещу плът и кръв, а е срещу самият Сатана. Правете това, което е направил Исус, когато срещнал Сатаната в пустинята. Назовете го с името му. Свалете маската от лицето му. Осъдете маскировката му. Той се появява облечен в най-невинни дрехи: нош, прекарана навън с момчета, добра книга, популярен филм, красив съсед. **Но не му позволявайте да ви излъже!** Когато подтикът към грях покаже грозната си глава, погледнете дявола право в очите и го наречете мошеник: “Мини зад мене, Сатана! Не и този път, адско куче! И преди съм минавал по твоите вонящи коридори. Върни се обратно в ямата, на която принадлежиш!” **Каквото и да правите, не кокетирайте с този паднал ангел. Той ще ви овършее като жито.** (Коментар: Ужасна грешка е християнин да си въобрази, че може сам да се бори със Сатаната и да го победи. Ние не сме от неговата категория. Спомнете си какво е направил Йосиф, когато жената на Потифар го сграбчила за дрехата, за да го принуди да прави секс с нея. Той избягал, защото е знаел, че това е единственото правилно решение. Бягайте от греха! В това няма нищо срамно. Срамно е да извършим грях. Единствено Господ може да победи Сатаната, но не и ние. Д.Пр.)

2. **Приемете Божията прощка.** Рим.7 е Декларация на свободата за тези от нас, които имат

склонността да падат. Вижте ст.15: *“Защото не знам какво правя. Понеже не върша това, което искам, а онова, което мразя, него върша.”* Звучи ли ви познато? Четете нататък ст.18 и 19: *“Понеже желание за добро имам, но не и сила да го върша. Защото не върша доброто, което искам, а злото, което не искам – това продължавам да върша.”* Човече, авторът на тези редове е чел дневника ми! *“Колко отвратителен човек съм аз! Кой ще ме избави от това тяло на смъртта?”* (ст.24 – мой превод) Павел, моля те, не спирай дотам.

Няма ли оазис в безплодността на вината? Има. Благодарете на Бога и пийте жадно, докато четете ст.25 и Рим.8:1: *“Благодаря на Бога! Има избавление чрез Исус Христос, нашия Господ...Следователно няма никакво осъждане за тези, които са в Христос Исус.”* Амин. Ето това е. Правилно сте го прочели. Даже го подчертайте, ако искате. За тези, които са в Христос, няма никакво осъждане. **Абсолютно никакво.** Изисквайте изпълнение на обещанието. Запомнете наизуст тези думи. Приемете очистването. Изхвърлете вината. Хвалете Бога. И внимавайте за отворените шахти.

“Когато синът беше още далеч, баща му го видя и изпита съжаление за своя син. Поради това бащата се затича към него, прегърна го и го целуна.” (Лука 15:20 – мой превод) Защо постоянно се опитвах да се душат един друг? Бил имаше усещането, че вече не познава сина си. Джош искаше да получи парите, които неговата майка му беше завещала, когато умря. Тези пари бяха за покриване на разходите му за обучение в колежа и той можеше да ги получи чак, когато навърши 18 години. А сега беше на 17 и ги искаше, **но не заради колежа.** Той крещеше: “Нали те са мой?” Баща му отговаряше: “Да, твои са. Но това са пари за обучението ти в колеж, а не за да си играеш с тях.” “Аз няма да си играя с тях, тате. Аз просто заминавам.” “Къде? Защо?” “Не знам, просто искам да замина.” Разпавиите на тази тема продължаваха много седмици.

Но тази сутрин Бил взе решение. Рано преди изгрева на слънцето той отиде в стаята на Джош и седна край леглото му. Той не знаеше кога се беше прибрал Джош миналата вечер, но по миризмата на бира предположи, че синът му не се е прибрал рано. Даже не беше успял да си събуе джинсите и спеше с тях. Бащата се вгледа продължително в лицето на сина си. Преди години, когато се връщаше от командировка, той седна на стола край леглото на спящото си момче. Погалваше рошавата му коса и меките му бузи. Тогава всичко изглеждаше толкова просто. Най-големият проблем на момчето беше напомпването на гумите на велосипеда или хващането на летящата бейзболна топка. Сега момчето носи обица и има чудата подстрижка. Имаше татуировка и все едно, че живееше в друг свят, който бащата не разбираше, но от който се страхуваше. Той каза на спящия си син: “Джош, ние изгубихме нещо. Или може би никога не сме го имали. Може би го погребяхме заедно с майка ти.” Бил докосна челото на сина си и го събуди. Докато Джош се събуждаше, Бил разбра какво трябва да направи. Когато закусваха той каза на Джош: “Ще ти дам парите. Събери си нещата. Ще те откарам на летището.” После, докато чакаха самолета, Джош прекъсна мислите му: “Тате, пътниците се качват на самолета.” Дватама тръгнаха към изхода за самолета и спряха. “Предполагам, че взех всичко,” казал тихо Джош и се обърна към баща си. Тогава видя нещо, което никога не беше виждал. Сълзи. Въпреки, че баща му премигна няколко пъти и извърна глава, все едно че гледаше през прозореца, **Джош видя, че той плаче.**

Джош замина и минаха месеци. Сега седеше на пода край една кофата и погледна към часовника на стената. Беше 3 часа през нощта. Беше много уморен. Беше изчистил кухнята, беше измил баните, беше изнесъл няколко чувала с пране до пералнята и сега миеше пода на спалните помещения. Бръкна в джоба на ризата си, за да извади цигара, но установи, че пакета е празен. Когато нямате пари, вие нямате и цигари. Подпрял гърба си на стената и с ръце на коренете си, той погледна към полутъмното спално помещение. Въпреки, че не можеше да види лицата на спящите хора, той чуваше хъркането им – стаята беше пълна със скитници и пияници. Някои от тях бягаха от някъде. Други отиваха за някъде. **Но всички мечтаеха за по-добро място. Всеки от тях мечтаеше да си отиде у дома.** Джош никога не беше си представял, че ще му се наложи да живее в приют на Армията на спасението.

Когато преди 3 месеца пристигна в този град, той беше наперен и богат. Единственото нещо в поведението ми, което се натрапваше повече от парите му, беше хиленето му. Купи си кола на изплащане, нае апартамент. Купи си нови дрехи. Сдоби се с безброй приятели. После пристигна обаждане от банката. Парите в сметката му бяха свършили. Същата вечер в ресторанта отказаха да приемат да плати с кредитната си карта. Не можеше да изплаща вноската за колата и продавача си я взе. Продаде стерео уредбата си. Остави в заложна къща часовника и пръстена си. Някой открадна туристическата му раница и портмонето му. Всеки ден кръгът на приятелите му се стесняваше. Накрая не можеше да си плаща наема и беше изгонен от апартаментата. Следващата седмица Джош прекара на улицата – на същата улица, където по-рано хората обръщаха главите си, **за да го видят заради стила му.** Но **сега се отвърщаваха от него заради вонята му.** Там той научи за този подслон, където човек получава място за спане срещу 10 часа работа. Джош си помисли: “Трудно е да повярвам, че от един месец живея тук. През това време мих чинии, изхвърлях кофи с боклук и

почиствах повърнатото от хора, които бяха твърде пияни, за да стигнат до тоалетната.” Само за миг той позволи на мислите си да го насочат към дома. Спомените за топлото легло, за добрата храна, за разговорите край дворната врата. Помисли си за фермата, за хората, които работеха в бащината му ферма и в края на седмицата идваха да си получат заплатите. Той въздъхна: “Тези хора са по-добре от мен. Даже младежът, който коси ливадата пред бащината ми къща има добра храна и дом.”

Странно. Само преди няколко месеца му се струваше, че бащиния му дом е затвор с твърде много правила – клетка, в която е затворена птичка, която иска да е свободна. Но сега Джош мечтаеше да се върне у дома. Той стана и направи няколко крачки към спалното помещение, което трябваше да почисти. Внезапно видя лицето си в огледалото. То изглеждаше променено. Повдигна назад косата от челото си и се вгледа в отражението. Видя нещо, което до сега не беше забелязвал – образа на баща си. Бяха му казвали, че прилича на баща си, но той не можеше да види приликата. Сега я видя. Същата брадичка, същият нос. “Тате.” Мислено отново видя баща си. На летището баща му не говореше, но сълзите му говореха. И тези сълзи му казаха повече неща, отколкото думите биха могли да му кажат. Джош стоеше изправен и започна да говори високо, толкова силно, че мъжът от близкото легло се размърда, но Джош не му обърна внимание. “Отивам си у дома.” Остави стирката и кофата, и излезе навън в нощта.

Ханк отпи кафе от пластмасова чаша и я остави обратно на арматурното табло на камиона. Това е любимото му време от деня – рано сутринта, когато сивото небе отстъпва пред златистите лъчи на слънцето. Като повечето шофьори на камиони, той пътуваше нощем. Но за разлика от другите шофьори, Ханк обичаше да спира край пътя за няколко часа рано сутринта. За него всеки изгрев на слънцето беше чудо, което не трябва да се пропуска. През 30-те години, които беше прекарал на пътя, Ханк беше видял много изгреви, повечето от тях – сам. Но тази сутрин той ще има компания. Когато влизаше с камиона си в магистралата, той видя един стопаджия – млад мъж в джинси и дрипава риза. Ханк рядко вземаше такива пътници, но нещо в това момче го привлече. Спря камиона си край пътя. В страничното огледало видя, че момчето тича към него. Ханк се пресегна и отвори вратата на пътника. Със запъхтян глас стопаджията му каза: “Благодаря ви, че спряхте. За далече ли пътувате?” “Поне 2 чака път на юг.” “Точно там искам да отида.” Младежът се качи в кабината. “Накъде пътуваш?” – попита го Ханк. “За дома.” “Отдавна ли замина?” Когато младежът се обърна да отговори, Ханк усети тъга в гласа му: “Твърде отдавна, господине. Твърде отдавна.” “Казвам се Ханк.” “А аз се казвам Джош,” отговори момчето. Ханк огледа мръсните дрехи на Джош и уморените му очи. “Изглежда имаш нужда от дълго нощно спане и от храна.” “Да. Напоследък имах трудни времена.”

Преди да се усети, Джош установи, че разказва историята си. Когато свърши, той погледна Ханк в очите, които бяха топли и състрадателни. “Значи накрая ти толкова много огладня, че реши да си идеш у дома?” Джош се замисли за момент и после отговори: “Не, не това е причината. Аз можех да си намеря работа. Може би даже щях да си стъпя на краката.” “Джош, тогава кое те накара да се върнеш у дома?” “Мисълта за това, което причиних на баща ми. Аз разбих сърцето му. Аз трябва да му кажа, че съжалявам за това.” “Ще останеш ли у дома?” “Не знам, Ханк. Ще видя дали ще мога да си намеря работа наблизко. Но не мисля, че баща ми ще иска да живеем заедно под един покрив...О, ето тук искам да сляза.” Но Ханк не спря. “Не е нужно, сине. Ще те откарам чак до вашата врата.” Ханк напусна магистралата от най-близкия изход и тръгна с камиона по един тесен път. Следвайки указанията на Джош, той мина покрай ниви и ферми. Ханк забеляза, че Джош се умълча, гледаше към пода на кабината, а ръцете му бяха стиснати една за друга между краката му. Мъдрият шофьор постави ръката си на рамото му. “Джош, това ще е...” Джош го прекъсна: “Ами ако той даже не ми разреши да мина през вратата? Ами ако той не ми позволи да му разкажа какво се случи?” “Джош, аз съм баща. Аз знам как се чувства бащата. Ти ще трябва да кажеш истината на баща си. Дай му шанс да ти прости.” Джош погледна към шофьора и след това видя нивите на баща си. “Ние почти пристигнахме.” Когато стигнаха до къщата, Ханк отби встрани от пътя, спря и му каза усмихнато: “Ще те чакам тук. Джош, просто му кажи истината.”

Джош кимна, пое си въздух и отвори вратата. “Благодаря, че ме докарахте и благодаря за съвета.” Ханк наблюдаваше как високото момче върви бавно надолу по пътеката към къщата. Струваше му се, че докато вървеше, Джош си говореше и репетираше това, което щеше да каже. Когато той беше на половината на разстоянието до къщата, от другата страна се появи една фигура. Въпреки, че никога не беше го виждал, Ханк веднага разбра, че това е бащата на Джош. Само баща можеше да направи това, което направи този мъж. Той бягаше и то бързо. Ръцете му бяха широко разтворени и се усмихваше. За няколко мига Ханк остана мълчалив и се постара за запамети сцената с изгряващото слънце зад обезсърченото момче и бягащият баща. Накрая Ханк се провикна: “Джош, виж!” Когато видя баща си, който беше на няколко метра от него, Джош падна на колене. Опита се да говори, но думите не успяваха да излязат от устата му. Добре репетираната му реч беше забравена, когато се хвана с разперени ръце за кръста на баща си. Ханк изтри сълзите си и запали двигателя на камиона. Той видя това, което беше дошъл да види. Той видя чудото на

сутринта. *“Когато им каза: “Аз съм,” те се дръпнаха назад и паднаха на земята.”* (Йоан 18:6)

Моят баща много рано ме научи на следното: “Не опустошавай градината. Можеш да играеш с топка на двора. Можеш да бягаш по алеята. Можеш да си построиш крепост на дървото. Но в градината? Не влизай там.” Градината ни беше много малка, около 10 кв.м. Не отглеждахме нищо екзотично, освен джоджен. Ние попарвахме листата му за нашия летен чай. Въпреки че зеленчуците бяха вкусни, ние нямаше нужда да ги отглеждаме, защото можехме да ги купуваме от пазара. Тогава защо тате настояваше да имаме градина? **Защото обичаше да наблюдава живота.** А градината е място на живота, място, където пъпките набъбват и растенията пробиват горния слой на почвата. Това е мястото на рязката, на лалетата и на доматиите. **Място, което си заслужава да бъде обичано и защитавано.** Цветята са крехки. Растенията са скъпоценни. Поради това изскубвайте плевелите и прогонвайте пакостниците. Направете ограда или посадете жив плет. Направете плашило за птиците. “Сине, каквото и да правиш, не скачай и не тъпчи в градината.” Мразя да мисля, че имам нещо общо с дявола, но предполагам, че наистина е така. **На Сатаната е бил преподаден същия урок:** *“Да нямаш работа в градината, особено в градината, която принадлежи на Отца.”*

Библията е история за две градини: Райската градина и Гетсиманската градина. В първата Адам извършил грях и се скрил. Във втората Исус не извършил никакъв грях и стоял прав и видим за всички. **В първата Бог търсил Адам, а във втората Исус търсил Бога. В Райската градина Адам се криел от Бога, а в Гетсиманската градина Исус излязъл от гроба. В Райската градина Сатаната отвел Адам до дървото, което станало причина за неговата смърт. От Гетсиманската градина Исус отишъл до дърво, което станало причина за нашия живот.** Сатаната никога не е бил канен в Райската градина, тъй като мястото му не е било там. Той не е бил желан там. Той се промъкнал като змия в Божията градина и заразил децата на Бога. От тогава до сега той прави само това.

Не е ли влизал той в някои от вашите свети градини? Ние даже имаме израза “свят брак.” Думата олтар означава присъствие на Бога. Бракът е идея на Бога. Първата сватба е била извършена в Райската градина. Но за дявола това нямало никакво значение. Той се промъква във всеки дом, в който пожелае – за да унищожава. **Сексуалната интимност е дар от Бога.** Девствеността е роза, откъсната от градината, която е дадена от Бога и нейното предназначение е тя да бъде споделена с вашия вечен партньор. Но Сатаната се присмива на тази вяроност. Той е бащата на кръвосмешението и на обезчестяването. Той е авторът на неморалността. Той е сводника на градината. Ние даваме свети клетви и категорични обещания. Заклеваме се да бъдем добри родители и верни партньори и приятели в брака. Но Сатаната извърща главата си, когато чува брачната клетвата и като баща на лъжите казва самодоволно: “Ще видим какво ще остане от тази клетва.” В очите на Бога детето е свято. Невинността на младостта, свежестта на детството, радостта на детето. Исус никога не е отказвал да приеме дете. А никога не е имало дете, което Сатаната да не презира. Той е убивал бебетата, за да убие Моисей. Той е изклял бебетата, за да убие бебето Исус Христос. Неговата тактика не се е променила. **Милиони бебета продължават да се абортират, хиляди деца са изнасилвани. Исус казал за Сатаната:** *“Той беше открай време човекоубиец.”* (Йоан 8:44)

Има ли област, която да е недостъпна от Сатаната? Има ли място, което да не може да бъде наранено от неговия меч? Църквата? Правителството? Децата? Чистотата? Обещанията? Вие? Аз? **А ние сме призвани да бъдем свети, което означава да бъдем отделени, за да вършим добрите дела на Бога.** Ние сме скъпоценните цветя в Божията градина. Но има ли даже един човек, който да не съзирал в себе си отпечатъка на крака на нападника? Това, което е направил Сатаната в Райската градина, това прави и днес. Поради това ние трябва да знаем, че това, което е направил Исус в Гетсиманската градина, това прави и днес. Той възстановява светите хора. Той повече няма да мълчи, когато Сатаната напада светите хора. В нужният момент Исус става и говори. А когато той стане и заговори, Сатаната се обърква и млъква.

Точно това се е случило в Гетсиманската градина. Йоан ни разказва, че *“Юда отиде в градината, водейки след себе си група римски войници и стражи на храма, изпратени от главните свещеници и фарисеите.”* (Йоан 18:3). Внимателното проучване на Уилям Баркли разкрива, че Сатаната е замислил успешен удар. Той наел хора и разпределил ролята в тази драма – римските войници, евреите и апостолите. Той е имал “група римски войници.” Оригиналната гръцка дума за група е *spera*. Тя има три възможни 7 значения. Едното е римска кохорта, състояща се от 300 човека. Другото значение е сборна войска част, състояща се от кавалерия и пехота – общо 1900 човека. Третото значение е военен отряд, наричан *maniple*, който се състоял от 200 човека. Изумително. **Аз винаги съм си представял, че шепа войници са арестували Исус. Но съм грешел.** Поне 200 войници са били изпратени, за да се справят с един дърводелец и неговите 11 приятели! Освен войниците е имало и “стражи на храма.” Това е била “храмовата полиция.” На тях е било възложено да охраняват най-святото място през най-трудното време от годината. Би трябвало да се очаква, че те са били подбирани сред най-добрите израелски воители. Освен тях там е бил и Юда. Един от учениците на Исус. Сатаната не само наел римски войници и евреи, но успял да се промъкне и сред най-

приближените до Исус. В ада сигурно е имало голяма радост. Няма начин Исус да се измъкне. Сатаната запечатал всеки изход. Неговите лейтенанти били предвидили всяка крачка, с изключение на една. **Исус нямал никакво намерение да бяга. Той не бил отишъл в Гетсиманската градина, за да търси убежище там.** Сред дърветата пратениците на Сатаната открили не страхливец, а победител. Вижте следващия диалог.

Тъй като знаел всичко, което ще се случи, Исус пристъпил напред и попитал: **“Кого търсите?”** А те казаха: **“Исус Назарянина.”** Исус казал: **“Аз съм.”** (с тях стоеше и Юда, който го предаваше.) **И когато им каза “Аз съм,” те се дръпнаха назад и паднаха на земята. Исус пак ги запита: “Кого търсите?” А те казаха: “Исус Назарянина.” Исус отговори: “Казах ви, че съм аз. И така, ако търсите мен, оставете другите да си отидат.”** (Йоан 18:4-8) Забележително. Те стоят само на няколко метра от лицето му и не могат да го разпознаят. **Даже Юда не е разбрал кой стои пред тях. Каква истина! За да можеш да видиш Исус са нужни не само очи, а и сърце.** Врагът е близо до Исус и не разбира това. Той сам им се открива: **“Аз съм.”** Гласът му събаря първата плочка от доминото и след него падат и останалите плочки. Ако този момент не беше толкова важен, щеше да е комичен. **Виждаме най-добрите войници в най-прецизният план на Сатаната: чуват само една дума от Исус и падат на земята! Двеста войници, въоръжени с лампи, щитове и мечове падат шумно на земята.**

Не пропускайте да забележите символизма в това събитие: когато Исус говори, Сатаната пада. Няма значение кои хора е наел Сатаната, няма значение, че е привлякъл на своя страна един от най-приближените ученици на Исус. В присъствието на Христос даже най-добрите представители на Сатаната се стопяват като восък. Наложило се Исус отново да ги попита: **“Кого търсите?”** А когато му казали, че търсят него, той ги инструктирал да оставят другите хора да си идат. На сцената в Гетсиманската градина се появяват много хора. Юда и неговото предателство. Петър и неговия нож. Учениците и техните страхове. Войниците и техните оръжия. **Но всъщност срещата не е между Исус и войниците, а е между Бог и Сатаната.** Сатаната се осмелява да влезе в друга градина, но Бог се изправя и Сатаната млъква и отстъпва.

Не пропускайте посланието: **Нашата борба не е срещу хора на земята, а е срещу управниците и властите от света на тъмнината, срещу духовните сили на злото в небесния свят.** (Еф.6:12) Синът на Бога е дошъл с тази цел на земята: да унищожи работата на дявола (1Йоан 3:8). Не пропускайте следните обещания: Сатаната пада в присъствието на Христос. Достатъчна е една дума от устата на Исус и най-силната армия на света пада. Когато Христос говори, Сатаната мълчи. **Врагът никога не говори когато е в присъствието на Исус, защото няма какво да му каже.** Сатаната е безсилен срещу защитата на Исус, който казва на Бога: **“От тези, които си ми дал, нито един не изгубих.”** (Йоан 18:9)

Когато казва, че ще ви държи в безопасност, Исус буквално има предвид това. Адът ще трябва да премине през него, за да стигне до вас. Исус е в състояние да ви защити. Когато каже, че ще ви отведе у дома, той ще ви отведе. Искам да ви задам един важен въпрос. **“Дали Сатаната е окупира някоя градина в живота ви? Дали е охулил някоя свята част от вашия свят? От вашето семейство? От вашата чистота? От вашата искреност? Дали не е откраднал от вас розата, която Бог ви даде? Ако е така, позволете на Исус да я изиска обратно.** Днес. Сега, в този момент. Простете ми, че съм настойчив, но положението е такова.

Сатаната няма власт над вас. Ако той е окупира някоя градина в живота ви, поканете Исус да я изиска обратно от него. Отворете вратата на сърцето си пред Бога. Той ще влезе и ще направи това, което е направил и в Гетсиманската градина – ще се моли и ще защитава. Защо да не отворите сърцето за него? Не знаете как? Лесно е. Аз ще ви помогна. Нека да се помолим заедно – вие и аз. Аз ще ви покажа начина, а вие ще запълните празните места. “Скъпи Отче, хваля името ти. Ти възстанови толкова много неща в живота ми. Аз бях изгубен, но ти ме намери. Аз бях объркан, но ти ме водеше. Аз няхах нищо, което да ти предложа, но въпреки това ти ме обичаш. Признавам, че все още имам нужда от твоята помощ. Има част от живота ми, която се нуждае от твоето докосване. Сатаната води борба за една градина в сърцето ми. Не му позволявай да победи. Изгони го от мен. Той е лъжец, какъвто е бил от самото начало. Моля те, победи го. На теб оставам славата. Отче. Това е областта, за която се нуждаем от твоята сила.”

Когато нямате никакъв избор

Нощи без звезди. Дни без слънчева светлина. Продължавате да търсите лъч надежда, за който да се държите, но... Ставате и се изчиствате от праха. После друга криза или друго разочарование ви повалят на земята и... Какво правите в такива случаи? Накъде се обръщате? Когато газите в лепкавите тресавища на болката, как излизате от тях?

Отговорът не се намира в пазаренето с Бога. Отговорът не се намира в стриктното изпълнение на указания, написани в някакъв списък. **Отговорът се намира в правенето на избора. В изборът или да се концентрираме върху болката, или да имаме вяра в изцелителя.** Или да се скриваме в сянката на болката

или да вървим в светлината със Спасителят. Какъв ще е вашият избор?

Когато нямате никакъв избор.

„След това имаше юдейски празник и Исус отиде в Йерусалим. А в Йерусалим, близо до овчата порта, се намира басейн, наречена по еврейски Витезда, която има пет покрити порти. В тях лежах много болни, слепи, куци и парализирани, които чакаха да се раздвижи водата. Защото от време на време ангел слизаше в басейна и разбъркваше водата; а който пръв влизаше след раздвижването на водата - оздравяваше, от каквато и болест да беше болен. И там лежеше един човек, който боледуваше от тридесет и осем години. Исус, като го видя да лежи и узна, че от толкова дълго време боледувал, го попита: „Искаш ли да оздравееш?“ Болният Му отговори: „Господине, няма кой да ми помогне, когато се раздвижи водата; докато аз вляза във водата, винаги някой влиза преди мен.“ Тогава Исус му каза: „Стани, вдигни постелката си и ходи.“ И човекът веднага оздравя, вдигна постелката си и започна да ходи. А този ден беше събота. Затова юдеите казаха на изцеления: „Днес е събота и не ти е позволено да вдигаш постелката си.“ Но той им отговори: „Човекът, който ме изцели, ми каза: „Вдигни постелката си и ходи.“ Тогава те го попитаха: „Кой беше човекът, който ти каза: „Вдигни постелката си и ходи?“ А изцеленият не знаеше кой е, понеже имаше множество хора на това място и Исус си беше отишъл. Покъсно Исус го намери в храма и му каза: „Ето, сега ти си здрав. Спри да вършиш грехове, за да не ти се случи нещо по-лошо.“ Човекът отиде и извести на юдеите, че Исус е бил човекът, който го е изцелил. Понеже Исус вършеше това в съботния ден, юдеите започнаха да го преследват. Но Исус им каза: „Моят Отец никога не спира да работи и аз също продължавам да работя. Затова юдеите искаха още повече да Го убият. Те казаха: „В началото Исус нарушаваше закона за съботния ден. Сега казва, че Бог е негов Отец и прави себе си равен на Бога.“ (Йоан 5:1-18 – мой превод)

(Исус) го попита: „Искаш ли да оздравееш?“ Болният Му отговори: „Господине, няма кой да ми помогне...“ (Йоан 5:6-7 – мой превод)

В продължение на много години тази сцена нямаше никакъв смисъл за мен. Аз не можех да я разбера. В нея се разказваше за човек, който едва ли е имал достатъчно вяра да се изправи на краката си, а Исус се отнася към него така, все едно че е поставил собствения си син на олтара пред Бога. Такава почит заслужават мъчениците и апостолите, а не някакъв просяк, който не е можал да познае Исус, когато го е срещнал. Нещо подобно си мислех за тази сцена. **В продължение на много години аз считах, че Исус е бил твърде милостив и че тази история е твърде странна и неразбираема. Мислех си, че тази история е твърде добра, за да е вярна.**

А после разбрах нещо. Тази история не е за някакъв инвалид в Йерусалим. **Тази история е за вас и за мен.** Мъжът в историята не е безименен. **Той се нарича с вашето име. Той има лице – моето лице.** Той има проблем, точно като всеки от нас. Исус се е срещнал с този мъж край един огромен басейн, разположен северно от храма в Йерусалим. **Той е бил 109 метра дълъг, 39 метра широк и 22 метра дълбок.** Колоната с 5 покрити порти обкръжавала басейна. Това е монумент, който демонстрира богатство и преуспяване, но около него са живеели болни и сакати хора Той е бил наречен Витезда, но може да бъде наречен „Централен парк“, „Столична болница“ или даже „Бар и грил на Джо.“ Би могъл да се нарича и на името на нашата църква – „Баптистка църква Голгота.“ Това може да е всяко място, където се събират страдащи хора. От време на време един извор в дъното на басейна карал водата да бълбука. Хората вярвали, че въздушните мехурчета да причинявани от ангел, който потапял крилето си във водата. Освен това те вярвали, че първият човек, който докосне водата след намесата на ангела, ще бъде излекуван.

Дали е имало изцеления? Не знам. Но знам, че огромни тълпи от хора са се събирали там, за да направят опит да бъдат излекувани. Представете си бойно поле, което е покрито с ранени хора и вие ще видите Витезда. Представете си болница, която е препълнена с пациенти и е с недостатъчен персонал, и ще видите обстановката край басейна. Припомнете си сирачетата в Бангладеш или изоставените деца в Ню Делхи и вие ще видите това, което се виждали хората, когато са минавали покрай Витезда. И какво са чували те, докато са минавали покрай това място? Чували са безкрайна вълна от пышкане и стонове. А какво са виждали? **Едно множество от безименни нуждаещи се хора.** И как са реагирали минаващите? **Повечето от тях отминавали, без да обръщат внимание на нуждаещите се.** Но не и Исус. Той е в Йерусалим заради празника и е сам. Той не е отишъл там за да обучава учениците си или за да привлича тълпите. Хората имали нужда от Него, поради което Той е там. Можете ли да си представите следната картина? Исус върви сред страдащите. Какво си мисли Той? Когато някоя парализирана ръка докосне глезена му, какво прави Той? Когато някое сляпо дете се препъне на пътя на Исус, дали Той се протяга надолу, за да хване детето? Когато пред него се протегне сбръчкана длан, за да получи подаяние, как реагира Исус?

Независимо от това, дали басейна се нарича Витезда или „Бара на Бил,“ как се чувства Бог, когато хората страдат? Заслужава си да разказваме тази история, ако единственото което правим е да го наблюдаваме как Той върви. Заслужава си просто да знаем, че Той даже е дошъл. Нали разбирате, че Той не

е бил длъжен да дойде при Витезда? Сигурно в Йерусалим е имало множество здрави хора. Сигурно е имало и много по-наслаждаващи дейности. Та нали това е празникът на Пасхата. Това е вдъхновяващо време за светия град. Хората пристигали отдалече за да се срещнат в храма с Бога. Те едва ли са си представяли, че Бог е с болните. Те едва ли са си представяли, че Бог върви бавно и стъпва внимателно между просящите и слепците. Те едва ли са си представяли, че силният млад дърводелец, който прави преглед на парцаливата група на болката, е Бог. Исаия е написал: „*Когато те страдаха и Той също страдаше.*“ (Ис.63:9 – мой превод) През този ден Исус сигурно е страдал много и е въздишал често, докато е вървял покрай басейна на Витезда. Той въздиша и когато идва при вас и при мен. Спомнете ли си, че аз ви обясних какъв е смисъла на тази история? Спомнете ли си, че ви казах, че открих нашите лица в Библията?

Ето, вижте къде сме ние, запълваме празното място между буквите на ст.5: „*И там лежеше един човек, който боледуваше от тридесет и осем години.*“ Може би не харесвате да бъдете обрисувани по този начин. Може би предпочитате да бъдете оприличавани със смелостта на младия Давид или с привързаността на Мария. Всеки от нас иска да е като тях. Но преди вие или аз да можем да бъдем като тях, ние трябва да признаем, че сме като парализираният човек от Витезда – **че сме инвалиди, които нямат избор**. Не можем да ходим. Не можем да работим. Не можем за се грижим за себе си. Не можем даже да се претърколим до ръба на басейна и за се потопим във водата след намесата на ангела. Може би сега държите тази книга със здрави ръце и я четете със здрави очи, и не можете да се представите, че между вас и този инвалид от 38 години има нещо общо. Как е възможно вие да приличате на него? Каква прилика има между вас двамата? Отговорът е лесен: опасното положение в което се намираме и нашата надежда. Какво опасно положение? То е описано в Евр.12:14: „*Всеки, чийто живот не е свят, никога няма да види Господа.*“ (мой превод)

В това се състои нашето опасно положение: Единствено светият човек ще види Бога. **Светостта е предварително условие за стигане до небето. Безгрешността е предварително условие за вечността.** На нас ни се иска да го нямаше това ограничение. Ние даже действаме, все едно че това изискване не съществува. Ние действаме така, все едно че хората, които имат **благопристойно поведение**, ще видят Бога. Ние считаме, че тези, които работят усърдно, ще видят Бога. Ние постъпваме така, все едно, че ако сме добри, ние никога няма да направим нещо, което да е твърде лошо. И считаме, че добротата е достатъчна, за да ни класира за достъп до небето. На нас това ни звучи правилно и справедливо, но не така мисли Бог, който определя изискванията, а не ние. А стандартът е следният: „*Вие трябва да сте свършени така, както е свършен вашият Отец на небето.*“ (Мат.5:48 – мой превод)

Разберете, че в Божият план, Бог е стандарта за свършенството. Ние не се сравняваме с другите хора, защото и те са грешни хора като нас. **Целта е да бъдем като Бога, всяко нещо, което е по-малко от това, е недостатъчно.** Поради това аз казвам, че **всеки от нас е в положението на паралика.** И ние сме парализирани като него и сме хванати в капана. И ние сме болни като него и нямаме решение за опасното положение в което се намираме. Поради това и ние лежим на земята. Ето това сме ние – ранени и изтощени. А относно излекуването на духовното ни състояние, ние нямаме никакъв шанс. Все едно да ни кажат да скочим с овчарски скок на луната. Ние не притежаваме това, което е нужно, за да бъдем излекувани. Единствената ни надежда е, че Бог ще направи за нас това, което е направил за човека край Витезда – че ще слезе от храма и ще влезе в нашия свят на страдание и безпомощност. И Той е направил точно това.

Прочетете бавно и внимателно описанието на Павел на онова нещо, което Бог е направил за вас: „*Когато вие бяхте духовно мъртви поради вашите грехове и защото не бяхте освободени от властта на вашата греховна природа, Бог ви съживи с Христос и прости всичките ни грехове. Той отмени дългът, в който бяха описани всички правила, които не успяхме да изпълним. Той отнесе този запис с всичките му правила и го прикова на кръста. Той лиши духовните началства и сили от тяхната власт. Чрез кръста, Той спечели победата и показа на света, че те бяха безсилни.*“ (Кол.2:13-15 – мой превод) Докато четете тези думи, отговорете на следния въпрос: **Кой върши работата** – вие или Бог? **Кой е активният** – вие или Бог? **Кой прави спасението** – вие или Бог? Кой е силният и кой е парализираният?

Нека да разгледаме по-подробно някои изрази. Първо, вижте какво е вашето състояние: „*Когато вие бяхте духовно мъртви...и...не бяхте освободени.*“ Инвалидът край Витезда е бил в по-добро състояние, отколкото ние. Той поне е бил жив. **Павел казва, че когато сме извън Христос, ние сме духовно мъртви.** Трупове, безжизнени, мъртви. Какво може да направи умрелия човек? Не много неща. Но вижте какво може да направи Бог с мъртвите: „*Бог ви съживи.*“ „*Бог прости всичките ни грехове.*“ „*Той отмени дългът.*“ „*Той отнесе този запис.*“ „*Той лиши духовните началства и сили.*“ „*Той спечели победата.*“ „(Той) *показа на света.*“ Нека отново да зададем въпроса: „Кой е активният – вие или Бог? Кой е в капана и кой идва да спасява? Бог хвърля спасителни жилетки на хората от всяко поколение.

Погледнете към Йона в корема на рибата – обграден от стомашни сокове и омотан в морски водорасли. В продължение на 3 дни Бог го оставил там. През тези 3 дни Йона обмислял какви са шансовете му. И стигнал до заключението: той няма никакъв шанс. От мястото, в което се намирал (в корема на

рибата) имало два изхода, но нито един от тях не бил много привлекателен. Но и самият Йона не е заслужавал нещо по-добро. Той се провалил като проповедник. Той се оказал в тази ситуация като беглец. В най-добрият случай той е страхливец, а в най-лошият – предател. Тогава Йона направил единственото нещо, което можел да направи: **той се молил**. В молитвата си той не споменава нито дума за това, колко е добър, а говори много за добрината на Бога. Той даже не моли за помощ, но получава помощ. Още преди да е стигнал до края на молитвата си и да е казал „Амин,“ стомахът на рибата се свил конвулсивно, тя го изплюла и Йона се приземил по очи на плажа.

Погледнете към Даниил в ямата с лъвовете; неговото положение не е било много по-добро от положението на Йона. Йона бил погълнат, а на Даниил му предстояло да бъде погълнат. Лежащ по гръб и виждащ надвесените над него муцуни на лъвовете, които били толкова близо, че той можел да подуши дишането им. Най-големият лъв поставил лапата си върху гърдите на Даниил и се навел, за да отхапе първата хапка...и нищо не се случило. Вместо отхапване, имало побутване. Даниил погледнал към корема си и видял, че муцуната на друг лъв се трие в корема му. Този лъв ръмжал, но устата му не се отваряла. В този миг Даниил чул кикотене в ъгъла. Той не разбрал кой се смее, но било ясно, че смеещият се е радостен и се весели. В ръцете си държи ролка рибарска корда и на лицето му е изписан един от изразите на човек, който знае, че никой не го наблюдава.

Или погледнете Йосиф, когато братята му го хвърлили в ямата в горещата пустиня. Отворът на ямата бил затворен с капак и очите му били завързани с превръзка. Отгоре седели братята му, смеели се и се хранели, все едно че няма какво друго да кажат, освен че той се е изгубил (което повтаряли през голяма част от живота му). Това са братята му, тези, които планирали той да прекара живота си заедно с паяците и змиите, и след това да умре в ямата. Подобно на Йона и Даниил, Йосиф също е в капан. Той няма никакъв шанс за спасение. Няма изход. Няма надежда. Но тъй като синовете на Яков са били не само подли, но и лакоми, Йосиф бил продаден на някакъв идващ от юг цигански керван и той променил историята. Въпреки че пътят до царския дворец преминавал през отбиване в затвора, накрая Йосиф стигнал до трона. След това Йосиф застанал пред братята си, като този път те го молели за помощ. **И той бил достатъчно мъдър да им даде това, за което те го молели, но не заслужавали.**

Или погледнете към Варава, който очаква изпълнението на смъртната си присъда, която вече е насрочена. Варава запълва времето си в килията, като се моли в усамотение. Той се е примирил с факта, че краят му е близо. Той вече не очаква помилване, не отправя молби за изменение на присъдата, няма изисквания. Решението е взето и Варава ще трябва да умре. Подобно на Йона, Даниил и Йосиф, на него му остава само да плаче. Но както се случва с Йона, Даниил и Йосиф, времето за плачене никога не идва. Стъпките на пазача отекват в килията. Варава си мисли, че пазачът носи белезниците и последната цигара. Грешка. Оказва се, че пазачът му донася цивилните дрехи и Варава напуска затвора като свободен човек, защото някой друг, когото той вероятно никога не е виждал, ще заеме мястото му.

Ето такива са историите в Библията. Редуват се една след друга истории с почти смъртоносен край. Точно когато примката е поставяна на шията на осъдения, точно когато шията му е поставена на дръвника, точно когато муцуната на лъва се е надвесила над гърлото на жертвата, идва Голгота. Ангелите чукат на вратата на Лот (Бит.19). Бог говори в бурята на страдащият Йов (Йов 38-42). Реката Йордан излекува проказата на Нееман (4Ц.5). Ангел се появява в килията на Петър (Деян.12).

Усилията на Бога са най-силни тогава, когато усилията ни изглеждат най-безполезни. Нека отново да се върнем за момент при Витезда. Моля ви отново да прочетете краткият, но разясняващ разговор между паралистика и Спасителя. Преди да го излекува, Исус го пита: „*Искаш ли да оздравееш?*“ *Болният Му отговори: „Господине, няма кой да ми помогне, когато се раздвижи водата; докато аз вляза във водата, винаги някой влиза преди мен“* (ст.7). Дали тук паралистикът се оплаква? Дали изпитва самосъжаление към себе си? Или просто излага фактите? Кой знае? Но преди да сме се фокусирали твърде много в това, нека да видим какво се случва след това. „*Тогава Исус му каза: „Стани, вдигни постелката си и ходи.“ И човекът веднага оздравя, вдигна постелката си и започна да ходи.*“ Иска ми се и ние да правим това. Иска ми се и ние да вярваме на думата на Исус. Иска ми се да се научим, че когато Исус каже нещо, то се случва. Защо този паралитик е в състояние да повярва, а ние не можем? **Какво е това наше инатесто нежелание да бъдем излекувани?** Когато Исус ни каже да станем, нека да станем. Когато ни каже, че греховете ни са простени, нека да се освободим от чувството за вина. Когато ни каже, че сме ценни, нека да Му вярваме. Когато ни каже, че ще живеем вечно, нека да погребем страховете си. Когато ни каже, че Той ще се грижи за нас, нека да престанем да се тревожим. Когато той каже: „Стани,“ нека да станем.

Харесва ми историята за редник, който тичал след един избягал кон на Александър Велики. Когато успял да го хване и отвел животното при генерала, Александър му благодарил като казал: „Благодаря ти, капитане.“ **С една дума редникът бил повишен в чин капитан.** Когато генералът казал това, редникът повярвал на думата му. После отишъл при интенданта, избрал си нова униформа и я облякъл. След това

отишъл в спалнята на офицерите и си избрал едно легло. После отишъл в столовата на офицерите и се нахранил. **Понеже генералът казал, новопроизведеният капитан повярвал на думата му.** И ние трябва да постъпваме по същия начин. Такава ли е и вашата история? Тя може да бъде такава. Всички елементи са същите. Един милостив непознат влиза във вашият свят на страданието и ви предлага ръка за помощ. Сега от вас зависи дали ще я поемете.

Когато се страхувате за бъдещето си

„Когато Исус пак премина с лодката на другата страна на езерото, там около Него се събра огромна тълпа. Един началник на синагогата, наречен Яир дойде там, видя Исус и падна пред краката му. Той молеше Исус, като отново и отново казваше: „Малката ми дъщеря умира. Моля те, ела и постави ръцете си върху нея, за да бъде излекувана и да живее.“ И така Исус отиде с него...Докато Исус още говореше, дойдоха някои хора от къщата на началника на синагогата и казаха: „Дъщеря ти умря. Няма нужда повече да безпокоиш Учителя. Но Исус не обърна никакво внимание на думите им. Той каза на началника на синагогата: „Не се страхувай, само вярвай.“ Исус разреши само на Петър, Яков и на Йоан, братът на Яков, да тръгнат с Него. Когато стигнаха до дома на началника на синагогата, Исус завари там много хора, които вдигаха силен шум и плачеха с висок глас. Исус влезе в къщата и им каза: „Защо плачете и вдигате толкова силен шум? Детето не е умряло, а само спи.“ Но те му се присмяха. Поради това, след като ги изгони от къщата, Исус отведе бащата и майката на детето и тримата си ученици в стаята, където беше детето. Хвана ръката на момичето и му каза: „Талита, куми!“ (Кое то означава: „Момиче, казвам ти да станеш!“) Веднага момичето се изправи и започна да върви. (Тя беше на дванадесет години.) Всички бяха напълно изумени. Исус строго им заповяда да не казват на хората за това. След това им каза да дадат на момичето нещо да яде.“ (Марк 5:21-24, 35-43 – мой превод)

„Вратата означава...да знаем, че нещо е реално, даже когато не го виждаме.“ (Евр.11:1 – мой превод)

Снощи се опитах да науча дъщерите си да виждат със затворени очи. Помолих 8-годишната Джена да отиде до единия край на кабинета ми. После накарах 6-годишната Андреа да застане в другия край на кабинета ми. Три годишната Сара и аз седяхме на дивана по средата на стаята и наблюдавахме. Задачата на Джена беше да затвори очите си и да върви. Задачата на Андреа беше да бъде очите на Джена и да я направлява с думи, за да прекоси безопасно стаята. Използвайки изрази като: „Направи 2 бебешки стъпки наляво“ и „Направи 4 гигантски стъпки право напред,“ Андреа успешно насочи сестра си, за да премине през коварния лабиринт от столове, една прахосмукачка и един кош за пране. После дойде редът на Джена. Тя направляваше Андреа, за да премине покрай любимата лампа на майка ѝ и извика точно навреме, за да не ѝ позволи да се блъсне в стената, когато тя обърка десния с левия си крак. След няколко преминавания в тъмнината те спряха и ние продължихме с обсъждането на случилото се. Джена се оплака: „Не ми хареса това. Страшно е да вървиш, когато не можеш да виждаш.“ Андреа потвърди: „Аз се страхувах, че ще падна и вървях с малки крачки, за да съм в безопасност.“

И аз мога да потвърдя същото, както и вие, нали? Ние, възрастните, също не харесваме тъмнината, но вървим в нея. И ние, подобно на Джена, често се оплакваме от това, колко е страшно да вървим, когато не виждаме. И ние, подобно на Андреа, често пъти правим малки крачки, за да не паднем. Ние имаме основание да сме предпазливи, защото сме слепи. Ние не можем да видим бъдещето. Ние виждаме само в настоящето. Аз не мога да ви кажа със сигурност дали ще живея достатъчно дълго, за да завърша този параграф. (Ох, успех да го завърша!) Нито пък вие можете да ми кажете че ще живеете достатъчно дълго, за да прочетете следващия параграф. (Надявам се, че ще успеете да го прочетете!) Тук не говорим за късогледството или за ограничение във виждането. **Аз говоря за непрогледната слепота.** Няма предвид състояние на виждането, което отминава заедно с отминаването на детството. Аз говоря за състояние, което отминава единствено със смъртта. **Ние сме слепи за бъдещето.** Всички ние живеем с това ограничение. Богатите са също толкова слепи, колкото и бедните. Образованите хора са също толкова слепи, колкото и необразованите. Известните знаят толкова малко за бъдещето, колкото и неизвестните. Никой от нас не знае какво ще стане с децата ни. Никой от нас не знае денят, в който ще умрем. Никой от нас не знае за кого ще се омъжи или ожени, даже когато сватбата ни предстои. Ние сме всеобщо, абсолютно и неизбежно слепи. Всички ние сме като Джена - вървим пипнешком със затворени очи през тъмната стая и се напругаме да чуем познат глас – но с една единствена разлика. Тя се движи в позната и приятелска среда, а нашата може да е враждебна и смъртоносна. Най-голямото ѝ опасение е тя да не нарани палеца на крака си, а нашите страхове са много по-големи: рак, развод, самота, смърт. И колкото и да се опитваме да вървим възможно най-безопасно, има шанс да се спънем и да се нараним.

Просто попитайте Яир. Той се е опитвал да живее колкото се може по-безопасно. Но пътят му направил внезапен завой и се превърнал в тъмна пещера. И той не искал сам да влезе в нея. Яир е началник на синагогата. За вас и мен това може да не означава много, но в онези дни, когато Христос е бил тук, **началникът на синагогата е бил най-важният човек в обществото**. Синагогата е била центъра на религиозната, образователната, лидерската и социалната дейност. Началникът на синагогата е бил старшият религиозен лидер, най-високопоставеният професор, кметът и най-известният гражданин взети в едно. Сигурна работа. Гарантирано радушно посрещане в кафенето. Прекрасен пенсионен план. Голф всеки четвъртък и ежегодно участие с включване на всички разходи в националната конференция. Кой би се надявал на нещо повече? Яир се е надявал. Наложило се той да моли за нещо повече. Всъщност, той бил готов да се откаже от всичките си привилегии, за да получи една единствена гаранция – че дъщеря му ще живее. В образът на Яир в тази история ние не виждаме прекрасно облечен градски лидер с орлов поглед. **Той е слепец, който моли за подаяние**. „Един началник на синагогата, наречен Яир дойде там, видя Исус и падна пред краката му. Той моляше Исус, като отново и отново казваше: „Малката ми дъщеря умира. Моля те, ела и постави ръцете си върху нея, за да бъде излекувана и да живее“ (Марк 5:22-23).

Яир не се е пазарил с Исус („Направи ми услуга и аз цял живот ще се грижа за теб.“) Той не е предложил на Исус („Хората в Йерусалим станаха доста спрехави към твоето учение. Но ако се справиш с моя проблем, аз ще се обадя на някои хора в твоя подкрепа...“) Яир даже не се е извинявал („Исусе, обикновено аз не съм толкова затруднен, но имам един малък проблем.“) Яир просто се моли за помощ. **В живота има моменти, когато не можете да предложите нищо в замяна на това, за което се молите**. Яир е бил в това положение. Какво може да предложи един баща в замяна на живота на детето си? Поради това няма място за игрички. Няма място за пазарене. Няма място за преструване. Ситуацията е пределно проста: Яир е спял за бъдещето, а Исус знае бъдещето. Поради това Яир моли за помощ. И Исус, който обича искреното сърце, ще му помогне. И Бог, който знае какво означава да загубиш дете, дава сили на своя Син. Но още преди Исус и Яир да са отишли твърде далече по пътя към дома на Яир, те били спрени от пратеници от този дом. „Дъщеря ти умря. Няма нужда повече да безпокоши Учителя“ (ст.35).

Подгответе се. Нахлупете шапката на главата си, за да не падне. Тук действието на историята променя рязко скоростта си. От състоянието на воден, тук Исус се превръща във водещ. До сега Яир Го е убеждавал, а от тук нататък Исус ще убеждава Яир. Досега Исус е бил заобиколен от почитатели, а сега хората започват да му се присмиват. Досега той е помагал на хората, а сега започва да ги изпъжда. В този момент Исус поема управлението в ръцете си. „**Но Исус не обърна никакво внимание на думите им**“ (ст.36).

Харесва ми това изречение! То описва един важен принцип, за да можем да видим невидимото: „**Да не обръщате внимание на думите на хората. Да не ги допускате до себе си. Да не чувате думите им**. Да си запушвате ушите. И ако е нужно, да отидете на друго място. **Не обръщайте внимание на хората, които казват, че е твърде късно да започнете живота си отново. Не обръщайте внимание на хората, които казват, че вие никога няма да постигнете нещо значимо в живота си**. Запушете ушите си за хората, които казват, че не сте достатъчно умен, че не сте достатъчно бърз, че не сте достатъчно висок, че не сте достатъчно голям – не обръщайте внимание на това, което казват тези хора. **Понякога вярата ни започва, когато запушим ушите си с памук**.“

Исус веднага се обръща към Яир и го умолява: „**Не се страхувай, само вярвай**.“ (ст.36) Исус принуждава Яир да види невидимото. Когато казва: „...**само вярвай**“, Исус умолява Яир: „Не ограничавай способностите си само до видимото. Не слушай само това, което чуват ушите ти. Не бъди контролиран от логиката. **За живота ти вярата е нещо много повече от това, което е яденето за очите ти!**“ Исус умолява: „Вярвай ми. Не се страхувай, само вярвай.“

Баща в Бахамите изкрещял същата молба към малкия си син, който се оказал в капана на горяща къща. Двуетажната къща била обхваната от пламъците и семейството – баща, майка и 7 деца тичали, за да излязат от нея, когато най-малкото момченце се изплашило и тичешком се върнало на втория етаж. Баща му излязъл отвън и му извикал: „Скачай, синко, скачай! Аз ще те хвана.“ А момченцето плачело: „Но тате, аз не мога да те видя.“ Баща му извикал: „Знам, но аз те виждам.“ Бащата виждал, въпреки че синът не виждал.

Подобен пример за вяра бил открит на стената на един концлагер. Един концлагерист издълбал на стената следните думи: „**Вярвам в слънцето, въпреки че то не свети, / вярвам в любовта, въпреки че я не се вижда, / вярвам в Бога, въпреки че той не говори**.“ Опитвам се да си представя човека, който е написал тези думи. Опитвам се да ги представя костеливата му ръка, която с парче стъкло или с остър камък е издълбал тези думи. Опитвам се да си представя очите му, които се взирали в тъмнината, докато той дълбае всяка буква. Каква е ръката, която е можала да издълбае тази силна убеденост? Какви са очите, които са били способни да видят доброто сред заобикалящия го ужас? Има само един отговор: **Това са очи, които са избрали да видят невидимото**. Както е писал Павел: „**Нека насочваме очите си не към това, което можем**

да видим, а към онова, което не можем да видим. Това, което можем да видим ще трае кратко, а онова, което не можем да видим ще трае вечно“ (2Кор.4:18 – мой превод). Исус моли Яир да гледа невидимото. Да направи избор. Или да живее според фактите, или да вижда чрез вярата. Когато ни удари трагедията, ние също трябва да изберем какво да гледаме. Или да гледаме към страданието, или да гледаме към Изцелителят. **Изборът е наш.** Яир направил своя избор. Той заложил на вярата и на Исус...и вярата му в Исус го отвела при дъщеря му. Когато пристигнали в къщата на Яир, там заварили група опечалени хора. Исус се раздразил от техния плач. Той се раздразил, че те по такъв начин изразяват мъката си от смъртта. „*Защо плачете и вдигате толкова силен шум? Детето не е умряло, а само спи*“ (ст.39). Това не е бил риторичен въпрос, на който не се очаква да бъде отговорено. Това е бил искрен въпрос. От гледната точка на Исус момичето не е било умряло, а само е спяло. **От гледна точка на Бога смъртта не е постоянна, а е само необходима стъпка за преминаване от този свят в следващият. Смъртта не е край, а е началото.**

Когато бях малко момче, аз имах две любими занимания: да играя и да ям. Лятото беше създадено заради следобедите на бейзболното игрище и заради яденетата на мамината маса. Но мама си имаше правило. Мръсни и потни момчета никога не можеха да ядат на масата ѝ. Първите ѝ думи към нас, когато се прибирахме винаги бяха: „Ако искате да ядете, идете да се преоблечете и да се измиете.“ Нали знаете, че нито едно момче не обича да се къпе и да се преоблича, но аз нито веднъж не можах да убедя майка си с думите: „Предпочитам да воня, а не да ям!“ В моята икономическа система банята и чистата блуза беше малката цена, която трябваше да платя заради доброто ядене.

И от гледната точка на Бога смъртта е малката цена, която трябва да платим заради привилегията да седим на неговата маса. „*Път и кръв не могат да имат дял в Божието царство...Това тяло, което може да бъде унищожено, трябва да бъде облечено в нещо, което никога няма да бъде унищожено. И това тяло, което умира, трябва да бъде облечено в нещо, което никога не може да умре*“ (1Кор.15:50, 53 – мой превод) Бог е много по-настоятелен отколкото беше майка ми. За да получа правото да седна на неговата маса, аз трябва да сменя дрехите си. И ние трябва да умрем, с цел тялото ни да бъде сменено с ново тяло. **Поради това, от Божията гледна точка, ние не трябва да се страхуваме от смъртта, а да я посрещаме с радост.** Когато Исус вижда хората да плачат и да скърбят за умрелия, той иска пита: „*Защо плачете?*“ (ст.39). Когато видим смърт, ние виждаме нещастие, а Исус вижда освобождение. На хората им е много трудно да приемат това. „*Те му се присмяха.*“ (ст.40). (Следващият път, когато хората ви се присмят можете да си спомните, че те са присмивали и на Исус.)

А сега се вгледайте внимателно, защото няма да повярвате в следващото нещо, което е направил Исус. **Той изгонил скърбящите от дома на Яир!** Вижте какво се казва в следващия текст: „*Поради това, след като ги изгони от къщата...*“ (ст.40) Той не просто ги е помолил да излязат навън. **Той ги е изхвърлил от там. Той ги е хванал за яката и за колана и ги е изхвърлил навън. Отговорът на Исус е бил решителен и силен.** В оригиналният текст използваният тук глагол е същият, който е бил използван и при прогонването на сарафите от храма. Същият глагол е използван 38 пъти в Новия Завет, за да описва това, което Исус е правел с демоните. Защо? Защо е била използвана такава сила? Защо е тази нетолерантност?

Вероятно отговорът може да бъде намерен, ако се върнем при опита с вървенето със затворени очи, който проведох с дъщерите си. След като Джена и Андреа се изредиха да се насочват една друга при прекосяването на кабинета ми, аз реших да добавя една дяволска измама. По време на последното прекосяване аз се промъкнах зад Джена, която вървеше със затворени очи и започнах да ѝ говоря шепнешком: „Не ѝ вярвай. Слушай мен. Аз ще се погрижа за теб.“ Джена спря. Анализира ситуацията и направи своя избор между двата гласа. „**Тате, млъкни,**“ изкикоти се тя и продължи да изпълнява указанията на Андреа. Без да се обезсърчавам, аз грабнах капака на една тенджерка, доближих го до ухото ѝ и го ударих с една лъжица. Тя подскочи и спря, изненадана от шума. Когато видя, че нейната пътешественичка е изплашена, Андреа направи нещо велико. Тя изтича през стаята, прегърна сестра си и каза: „Не се тревожи, аз съм тук.“ Андреа не позволи шумът да отклони сестра ѝ пътя ѝ. **По същият начин и Бог няма да позволи шумът да ви отклони от вашия път.** Той продължава да прогонва критиците и да затваря устата на гласовете, които ви разубеждават.

Вие сте виждали някои от Божиите дела, но повечето от тях са останали невидими за вас. Чак когато си отидете у дома, вие ще научите колко много пъти Бог ви е предпазил от измамните гласове. Единствено вечността ще ви разкрие моментите, в които Бог: се е намесил в бизнеса ви и ви е предпазил от това да станете участник в нечестен и неморален бизнес; изпратил е мъгла на летището и така ви е предпазил да станете жертва на катастрофа; спукал е гумата на колата ви и това ви е попречило да преспите в хотел, където щяхте да се срещнете с един порочен и съблазнителен мъж.

Чак на небето вие ще узнаете за моментите, в които Бог ви е предпазил като: ви е дал брачен партньор, който обича Бога повече отколкото вие го обичате; ви е отворил вратата за нов бизнес, с цел да продължите да посещавате същата църква; ви е дал да чуete правилния глас с правилното послание по

правилната радиостанция в денят, когато сте имали нужда от окуражение.

Запомнете: Бог ви познава, а вие сте слепец. **Бог знае, че живеенето чрез вяра, а не чрез виждане, не се постига по естествен начин.** Според мен това е една от причините, поради които Исус е възкресил дъщерята на Яир от смъртта. Не заради самата нея – тя щеше да е много по-добре на небето. **А заради нас – да ни научи, че небето вижда, когато ние вярваме.** Една последна мисъл, свързана с опита на дъщерите ми да вървят със затворени очи. Попитах Джена как можа да чуе гласа на Андреа, който я насочваше как да прекоси стаята, докато аз се опитвах да я отклоня, като ѝ шепнех в ухото. И знаете ли какво ми отговори тя: „Аз се концентрирах и се напругах колкото мога по-напруга да слушам.“

Когато се чудите дали Бог се грижи

„Два дни по-късно имаше сватба в град Кана в Галилея. Майката на Исус беше там и Исус, и учениците му също бяха поканени на сватбата. Когато всичкото вино се свърши, майката на Исус му каза: „Те нямат повече вино.“ Исус ѝ отговори: „Скъпа жено, защо дойде при мен? Времето ми още не е дошло.“ Майка му каза на слугите: „Направете каквото той ви каже да направите.“ На това място имаше шест каменни делви, които евреите използват за тяхното церемониално измиване. Всяка делва побираше по 90-135 литра. Исус каза на слугите: „Напълнете делвите с вода.“ И те напълниха делвите догоре. След това им каза: „А сега налейте и занесете на ръководителя на угощението.“ И те занесоха водата при ръководителя. Когато той вкуси от нея, водата се беше превърнала във вино. Той не знаеше от къде беше дошло виното, но слугите, които бяха донесли водата, знаеха. Ръководителят на сватбата повика младоженеца и му каза: „Хората винаги сервират първо най-доброто вино. После, когато гостите се понаят, те сервират по-евтиното вино. А ти си запазил най-доброто вино досега.“ Така в Кана Галилейска Исус извърши първото си чудо. Там той показа славата си и учениците му повярваха в него. (Йоан 2:1-11 – мой превод).

„Хората винаги сервират първо най-доброто вино. После, когато гостите се понаят, те сервират по-евтиното вино. А ти си запазил най-доброто вино досега.“ (Йоан 2:10)

Нека да си представим, че вие сте ангел. (Това може да е доста трудна задача за някои от вас, но нека да опитаме.) Вие сте ангел по времето преди Месията да е дошъл на земята, но му предстояло скоро да дойде и в това време идвате вие. Получавате съобщение, че ви е дадена специална задача и една единствена възможност за цялата вечност. Възложено ви е да служите в една специална комисия. А това е доста почтена работа, нали? Архангел Михаил ръководи небесните сили. Той казва: „Нека да започнем с избора на първото чудо. Първото чудо е решаващо важно. То демонстрира водещото съобщение. Това е авангардната демонстрация. Това чудо трябва да бъде подбрано много внимателно.“ Някой от членовете на комисията предлага: „То трябва да е мощно. Да е неопровержимо.“ Друг крещи: „Трябва да е незабравимо.“ „Ясно, договорихме се,“ заключава Михаил. „Първото чудо на Бога на земята трябва да оказва влияние. Имате ли някакви предложения?“ Машината на ангелското творчество започва да бръмчи: „Нека той да възкреси някого от смъртта.“ „Или да възкреси всички мъртъвци, които са погребани в някое гробище.“ „Да, опразнете мястото.“ „А не може ли да нахрани всеки гладен човек с едно ядене?“ „Това е твърде лесно. Какво ще кажете, ако премахне всички болести от планетата?“ „Бинго. Харесва ми тази идея.“

Тогава вие предлагате нещо, което кара останалите ангели да погледнат към вас: **„А не може ли да освободи земята от всяко зло?“** Искам да кажа, с едно махане на ръката да се премахнат всички лоши неща и да останат само добрите неща.“ Групата млъква и се замисля. Някой казва: „Не е лошо.“ Друг добавя: „Добро мислене.“ Михаил също се съгласява: „Считайте го, че е направено веднъж завинаги. Това е уредено. Първото чудо ще унищожи злото по цялата земя!“ Крилете прошумоляват одобрително, а вие гордо се усмихвате. (Заради това предложение вие ще бъдете повишен.) „А сега нека да преминем към второто чудо.“ Може би това ви звучи твърде невероятно? Може би, но в тази история има някои истини. Едната от тях е, че Исус е имал план. Това си проличава от изразите, които той използва. **„Моето време още не е дошло.“** (Йоан 7:6). **„Дойде часът Човешкият Син да получи своята слава“** (Йоан 12:23 – мой превод). **„Избраното време е близо“** (Мат.26:18). **„Дойде времето Човешкият Син да бъде предаден в ръцете на грешните хора“** (Марк 14:41). **„Той погледна към небето и се помоли: „Отче, времето дойде...“** (Йоан 17:1).

Погледнете към тези думи. **„Моето време още не е дошло.“** „...времето дойде.“ **„Избраното време.“** Какво ни говорят тези думи? **За график.** Те представят определен ред на събитията. **Мисията на Христос е била планирана.** Съмнявам се, че подобна комисия въобще е съществувала, но е имало план. В моят сценарий има още една частичка истина. Не само е имало план в служението на Христос, там е било планирано и първото чудо. Какво е било това чудо? Схемата е много проста. Исус и учениците му били на

сватбата. Виното на домакина свършило. Всички магазини били затворени, поради което, подтикнат от майка си, Исус превърнал 6 делви, пълни с вода в 6 делви, пълни с вино. Ето това е. Това е първото чудо. Твърде посредствен сценарий, нали? Със сигурност той не притежава ефекта от съживяването на умрял човек или емоцията при излекуването на някой парализиран крак. А може би пък и в това чудо има емоция?

Може би в него има нещо повече, отколкото си мислим. Нали разбирате, че по времето на Христос сватбата не е била малко събитие. Обикновено то е започвало с церемония в синагогата при залеза на слънцето. После хората излизали от синагогата и се проточвало едно дълго шествие през града, което криволичело под лъчите на залязващото слънце през улиците на града. Младоженците и придружаващите ги минавали покрай възможно най-много домове, с цел всеки да може да ги види и да им пожелае щастлив семеен живот. Но след това шествие младоженците не заминавали да прекарат някъде „медения си месец“, а самият меден месец идвал при тях. Те си отивали у дома за да празнуват. В продължение на няколко дни получавали подаръци, произнасяли се речи, ядяло се много и както се досещате – се е пиело много вино. **Тогава са се отнасяли много сериозно към яденето и пиенето.** Домакинът изразявал почитта си към гостите, като внимавал чиниите им постоянно да са пълни с ядене и чашите им да преливат от вино. **Считало се е за голяма обида към гостите, ако те останат без храна или вино.** Гостоприемството по време на сватбата е било свято задължение. Тези социални обичаи са се спазвали толкова строго, че ако бѣдели нарушени, оцетените биха могли да осъдят домакините! Равините казвали: „**Без вино няма радост.**“ Виното е било важно, **не заради пиянството, което се считало за позорно,** а за това, което виното демонстрирало. **Наличието на вино показвало, че това е специален ден и че всички гости са специални гости.** Следователно, липсата на вино на сватбата се считало за голямо притеснение. Мария, майката на Исус е била една от първите, която забелязала, че виното е свършило. Тя отишла при сина си и му посочила проблема: „**Те нямат повече вино.**“ И как е реагирал Исус? „**Скъпа жено, защо дойде при мен? Времето ми още не е дошло**“ (ст.4). Тук отново виждаме думите „**Времето ми.**“ Исус знае плана. Има определено място и определено време за извършване на неговото първо чудо. И сватбата не е било това място и това време. Изглежда в този момент комисията от ангели за определяне на чудесата на Месията е въздъхнала облекчено: „Ох, за един миг си помислих, че той ще провали плана.“ „И аз си помислих същото. Можете ли да си представите Исус да започне служението си с извършването на чудо за превръщането на водата във вино?“ „Браво, Исус каза „не.“ Той се придържа към плана.“

Исус знае плана. В началото изглежда, че той ще се придържа към плана. Но когато чул майка си и погледнал лицата на сватбарите, той променил решението си. Важността на плана е леко затъмнена от загрижеността за хората. **Подбраното време е важно, но хората са по-важни.** Поради това Исус променя своя план, за да задоволи нуждите на някои приятели. Невероятно! Небесният график бил променен, с цел някои приятели да не бѣдат притеснени. Встъпителното чудо не е мотивирано от трагедия, от глад или от криза на морала, а от загрижеността за приятели, които са попаднали в капана.

И сега, ако вие сте член на комисията от ангели относно чудесата на Месията, вие няма да харесате този обрат на събитията. Не, господине! Вие няма да харесате това, което е направил Исус. Всичко свързано с това чудо е погрешно. Погрешно избран момент. Погрешно избрано място. Грешен вид чудо. Вие призовавате: „Хайде, Исусе. Спомни си за графика. Спомни си за стратегията. Ние не планирахме това да стане по този начин.“ Не, ако бяхте ангел, който е член на тази комисия, вие нямаше да харесате това чудо. Но ако сте човек, който винаги се е притеснявал, вие много ще харесате това чудо. Защо? **Защото това чудо показва, че това, което е важно за вас, е важно и за Бога.** Вероятно си мислите, че това е вярно, когато става въпрос за големите кризи и нещастия, като смърт, болести, грях или катастрофа – вие знаете, че Бог се грижи.

Но какво става с по-малките неща? Какво става когато имате намръщен шеф, или се спуска гумата на колата ви, или се изгуби кучето ви? Какво става когато има счупени чинии, закъснели полети, болки в зъбите или повреда на твърдия диск на компютъра ви? Дали тези неща са важни за Бога? Имам предвид, че той има да се грижи за цялата вселена. Трябва да запазва баланса на планетите и на президентите на държавите, и на царете, и да ги наблюдава. Трябва да се безпокои за войни и да се справя с епидемии от глад. Как да му кажа за нокътя на палеца на крака ми, който се забива в плътта ми?

Радвам се, че ме попитяхте? Нека да ви кажа кой всъщност сте вие. Всъщност, нека публично да обявя кой сте вие. **Вие сте наследник на Бога и сте сънаследник с Христос** (Рим.8:17). Вие сте вечен като ангелите (Лука 20:36). Вие имате корона, която ще трае вечно (1Кор.9:25). Вие сте свят свещеник (1Пет.2:5). Вие сте ценно Божие притежание (Изд.19:5). Вие сте избрани преди създаването на света (Еф.1:4). Вие сте предназначени за „**възхвала, за слава, за почит и вие ще бѣдете свети хора на Господа, вашия Бог**“ (Втор.26:19).

Но повече от всичко казано по-горе – по-забележително от всяка титла или пост – е простият факт, че **вие сте дете на Бога.** „**Отец ни е обикнал толкова много, че ние сме наречени деца на Бога. И ние**

наистина сме негови деца“ (1Йоан 3:1 – мой превод).

Обичам последното изречение! „*И ние наистина сме негови деца*.“ Това е казано, все едно, че Йоан е знаел, че някои от нас ще поклатят глава и ще кажат: „Е, не и аз. Може би Майка Тереза или Били Греам. Но не и аз.“ Ако и вие си мислите така, тогава знайте, че Йоан е добавил това изречение заради вас. „*И ние наистина сме негови деца*.“

Вследствие от това, че сме деца на Бога, когато нещо е важно за вас, то е важно и за Бога. Ако сте родител, вие знаете това. Представете си, че сте забелязали инфектирано подуване на ръката на 5-годишния си син. Питате го какво се е случило и той ви обяснява, че тресчица се е забила в ръката му. Питате го кога е станало това и той ви отговаря: „Миналата седмица!“ Питате го защо до сега не ви е казал и детето ви отговаря: „Защото не исках да те тревожа. Аз знам че имаш да се грижиш за толкова много неща в семейството, поради което не исках да те затруднявам.“ „Да ме затрудняваш? Да ме затрудняваш! Но аз твоят татко. Аз съм длъжен да ти помагам. Мен ме боли, когато теб те боли.“

Имам перфектен пример за това, който е записан в един видео клип. Осемгодишната ми дъщеря Джена пее соло по време на един банкет. Аз се съгласих да си остана у дома с другите ни две дъщери при условието, че жена ми ще запише на видео клип нейното изпълнение. Когато двете се прибраха у дома, те ми разказаха една интересна история и ми показаха един доста дълъг видео клип.

Джена забравила текста на песента. Докато стояла изправена на сцената пред огромната публика, тя изцяло забравила всичко. И тъй като жена ми в този момент е снимала видео клипа, аз видях кризата през нейните очи, през очите на майката. Веднага можете да забележите, че жена ми станала нервна в мигът, в който станало очевидно, че Джена е забравила текста, защото фотоапаратът започва да трепери. Чува се окуражаващият глас на жена ми: „Всичко е добре. Всичко е добре.“ После тя започва да пее песента, с цел Джена да си спомни текста. Но е твърде късно. Джена казва на публиката: „Съжалявам,“ после започва да плаче силно и избягва от сцената. В този момент майката изпуска фотоапарата и се втурва след Джена. Въпреки че е паднал на пода, фотоапаратът продължава да записва и се чува как жена ми казва: „Скъпа, ела тук.“ Защо жена ми направи това? Защо захвърли всичко и се втурна след дъщеря си? (Между другото, Джена се възстановила. Жена ми избърсала сълзите й. Двете репетирали песента. После Джена излязла отново на сцената, изпяла песента и получила бурни аплодисменти от публиката.)

Защо жена ми премина през всичките тези перипетии? От гледна точка на голямата сцена на живота, дали едно такова социално притеснение е чак толкова важно? Вие знаете правилният отговор още преди аз да съм го казал. **За едно 8-годишно момиченце това е много важно. И понеже то беше важно за Джена, то беше важно и за майката.**

Понеже вие сте дете на Бога, ако нещо е важно за вас, то е важно и за Бога.

Защо Исус е превърнал водата във вино? За да впечатли тълпата? Не, сватбарите даже не са разбрали какво е направил Исус. За да привлече вниманието на ръководителят на сватбата? Не, защото той си е помислил, че младоженецът е бил щедър. Тогава защо Исус е направил това чудо? Кое е го е мотивирало, за да направи първото си чудо? **Приятелите му са били притеснени.** И това, което е притеснило тях, е притеснило и него. Ако детето страда, страда и бащата.

Поради това продължете напред. Кажете на Бога какво ви боли. Говорете му. Той няма да ви обърне гръб. Той няма да счете, че нещата, които му разказвате са глупави. „*Защото нашият първосвещеник е способен да разбере нашите слабости. Когато живя на земя, той беше изкушаван по всякакъв начин като нас, но не извърши грях. Тогава нека да сме напълно уверени, че можем да идем пред трона на Бога, където има милост*“ (Евр.4:15-16 – мой превод).

Дали Бог е загрижен за дребните неща в живота ни! Въобще не се съмнявайте в това. Ако те са важни за вас, те са важни и за него.

Как да намерим смелостта да преодолеем миналото си

Ще намерите ли? Можете ли? Ще се осмелите ли? Преодоляването на миналото изисква вяра...и още нещо. Смелост – това е нужно, за да се отървем от проблемите и грешките на миналото и от тъмнината, която пречи на всички бързи погледи към бъдещето...когато отказът от миналото означава несигурно бъдеще...когато сте стигнали до края на силите си и ви се иска да се предадете...тогава можете да намерите убежище в сянката на Исус. Чуйте го как той нежно шепне: “Всичко е наред, мое дете...аз ще ти помогна. Никога няма да те изоставя.” Заедно с него вие ще намерите смелостта отново да мечтаете.

Исус бил на Планината на маслините, но рано сутринта се върнал в Храма и всички хора дошли при него, а той седнал и ги поучавал. Учители на закона и фарисеи довели при него една жена, която била

хваната в прелюбодеяние. Насила я накарали да се изправи пред хората и казали на Исус: “Учителю, тази жена беше хваната, че има сексуална връзка с мъж, който не е неин съпруг. Законът на Моисей заповядва да убиваме с камъни всяка жена, която направи това. Според теб как трябва да постъпим?” Те задават този въпрос с цел да подмамят Исус и след като той им отговори, да имат основание да го обвинят. Но Исус се навел и започнал да пише по земята с пръста си. Когато продължили да питат, Исус се изправил и казал: “Всеки от присъстващите, който никога не е извършвал грях, може пръв да хвърли камък върху нея.”

След това отново се навел и продължил да пише по земята. Онези, които чули Исус, започнали един по един да си заминават, в началото по-възрастните мъже, а после и останалите. Накрая той останал сам с жената, която стояла пред него. Исус се изправил отново и я попитал: “Жено, къде са те? Никой ли не те осъди, че си виновна?” Тя отговорила: “Никой, господине.” Тогава Исус казал: “Аз също не те осъждам, че си виновна. Сега можеш да си вършиш, но повече не върши грях.” (виж Йоан 8:11)

Ребека Томпсън пада два пъти от моста Фримонт Каньон. Тя умря два пъти. Първото падане разби сърцето ѝ, а второто счупи врата ѝ. Тя беше само на 18 години, когато заедно с 11-годишната си сестра бяха отвлечени от двама гангстери близо до магазина в Каспер, Уайоминг. Те откарали момичетата на 40 мили на юг до моста Фримонт Каньон, еднопосочен метален мост, който се издига на 35 метра над Норд Плейт Ривър. Там мъжете брутално набили и изнасилили Ребека. По някакъв начин тя успяла да ги убеди да не постъпят по същия начин и със сестра ѝ Еми. И двете били изхвърлени от моста в тясната клисура. Еми умряла веднага, защото се приземила върху скала близо до реката, а падайки Ребека се ударила в ръба на моста, тялото ѝ отскочило и паднало в дълбоката река. С бедрена кост, която била счупена на 5 места, тя успяла да се измъкне от реката. За да се предпази от студа, тя се скрила в една цепнатина между скалите и там изчакала изгрева на слънцето.

Но за Ребека изгрева никога не настъпил. Да, слънцето изгряло и тя била намерена. Лекарите обработили раните ѝ и съдът изпратил в затвора двамата мъже, които я отвлекли и изнасилили. Животът продължил, но разсъмването никога не настъпило. Тъмнината на нейната нощ на ужасите продължила. Тя не успяла да се измъкне от клисурата. Поради това, през септември 1992, 19 години по-късно, тя се върнала на същия мост. Въпреки молбите на своя приятел, с който живеели заедно без брак, тя шофирала колата си със скорост 110 км/ч, докато стигнали до Норд Плет Ривър. Двегодишната ѝ дъщеря и приятеля ѝ седели до нея, когато тя седяла на парапета на моста и плакала. През сълзи отново му разказала какво се е случило в онази нощ. Приятелят ѝ не искал детето да види, че майка му плаче, поради което го отнесъл в колата. Тогава чул, че тялото ѝ паднало в реката.

Ето така Ребека Томпсън умряла за втори път. Слънцето никога не изгряло в тъмната нощ на Ребека. Защо? Кое е това нещо, което е затъмнило светлината в нейния свят? Страхът? Може би. Тя свидетелствала в съда срещу насилниците си и ги идентифицирала пред съдията. Единият от тях ѝ се закарнил публично, като погладил с показалеца си гърлото си. В денят на нейната смърт двамата били пуснати на свобода. Може би страхът от втората ѝ среща с тях е бил твърде силен. Или причината за смъртта ѝ е гневът? Гняв към насилниците ѝ? Или гняв към властите, които са ги освободили от затвора? Или гняв към себе си заради хилядите пропадания в хилядите кошмари, които последвали след случилото се в онази нощ? Или гняв към Бога заради клисурата, която ставала все по-дълбока и по-дълбока и заради тъмнината в живота ѝ, която ставала все по-непрогледна и заради разсъмването, което никога не настъпило?

Или може би чувството за вина? Някои хора считат, че това е причината за смъртта ѝ. Въпреки привлекателната усмивка на Ребека и затрогващото ѝ поведение, някои от приятелите ѝ казват, че тя се е борила с грозния факт, че тя е оцеляла, а по-малката ѝ сестра не успяла. Или може би срамът? Всички нейни познати и хиляди хора, които тя не познавала, чули унизителни подробности за нейната трагедия. Белегът на отхвърлянето се отпечатвал все по-дълбоко от вестникарско мастило с всяко заглавие във вестниците. Тя била изнасилена. Тя била посрамена. И колкото и да се опитвала да надживее и да изтрие от паметта си тези спомени, тя не успяла. Поради това, 19 години по-късно тя се върнала при този мост.

Клисурите на срама стават все по-дълбоки. Чувството за вечната вина. Непрестанното ехо на писъците. Закрий очите си с ръцете си. Измий с вода лицето си. Престани да се озърташ през рамото си. Колкото и да се опитваш да забравиш трагедиите от миналото, техните пипала са по-дълги от твоята надежда. Те те дърпат назад към моста на съжаленията, за да изпитваш усещането за срам отново и отново. Щеше да е различно, ако беше попаднала в тази трагедия поради твоя грешка. Ако ти заслужаваше да бъдеш обвинен за случилото си, ти би могъл да се извиниш. Ако падането в пропастта се дължеше на твоя грешка, ти би могла да реагираш. Но ти не отиде там доброволно. Ти беше жертва.

Понякога срамът е дълбоко личен. Ти си бутана през парапета на моста от своя оскърбителен съпруг или съпруга. Или си дразнена от развратен родител. Или си съблазнявана от развратен началник или висшестоящ. Никой друг не знае за това. Но ти знаеш. И това е достатъчно. Друг път срамът е публичен. Жигосани сте от развод, който не сте искали. Заразени сте от болест, от която никога не сте предполагали,

че ще се заразите. Поставени сте в неудобно положение, което не вие сте причинили. И независим от това, дали хората обръщат внимание на това или вие само си въобразявате, че е виждат това, вие трябва да се справите с него - вие сте белязани: развод, инвалидност, сирачество, заболяване от спин. Независимо дали е личен или публичен, **срамът винаги е болезнен**. **И ако не се справите с него, срамът става постоянен**. Ако не получите помощ, за вас слънцето никога няма да изгрее. Вие не се изненадвате, че във всеки град има хора като Ребека Томпсън и има мостове като моста Фримонт Каньон. И в Библията има много хора като Ребека Томпсън. Всъщност те са толкова много, че изглежда че почти всички страници на Библията са пришити една към друга чрез техните истории. Но има една жена, чиято история обобщава всички тези истории.

История за провала, за насилието, за срама... и за милостта. Това е историята на жената, която стои в центъра на кръга. Мъжете около нея са религиозни лидери. Те са били наричани фарисеи. Те са самоназначили се пазачи на поведението. А другият мъж, който е облечен в обикновени дрехи и седи на земята, който се вглежда в лицето на жената, това е Исус. Исус поучавал, а жената изневерявала. А фарисеите искали и двамата да престанат да правят това, което правели. *“Учителю, тази жена бе хваната в самото дело на прелюбодейството.”* (Йоан 8:4) Обвинението огласява залата на съда. “Хваната в самия акт на прелюбодейството.” Даже само тези думи са достатъчни, за да ви накарат да се изчервите. Вратите се затръшват. “В самият акт.” В този момент. Докато са прегърнати. “Хванати.” “Но чакайте! Какво става тук? Това не е вашия съпруг. Облечете си някакви дрехи. Ние знаем какво да направим с жена като теб!”

И тя веднага е изтръгната от миговете на лична си страст и е превърната в обществено зрелище. Хората надничат през прозорците на къщите си, докато тя била превеждана по улиците. Кучетата лаели. Съседите се извършвали. Градът гледал. Тя прикрива голотата си, като стискала тънката роба около раменете си. Но нищо не може да скрие нейния срам. **От този миг нататък тя щяла да бъде познавана като прелюбодейката**. Когато отива на пазара, жените ще си шушукат. Когато я видят да минава, главите ще се обръщат. Когато името ѝ бъде споменавано, хората ще си спомнят. Моралните провали лесно се запомнят. А по-голямото изопачаване остава незабелязано.

Извършеното от жената е срамно, но извършеното от фарисеите заслужава презрение. Според Закона, прелюбодеянието се наказва чрез смърт, **но само ако има двама свидетели на прелюбодеянието**. Изисквало се е да има два свидетели. Въпрос: **Каква е вероятността двама човека да се окажат свидетели на прелюбодеяние, извършвано рано сутринта?** Вероятността е малка. Но ако все пак двама човека се окажат свидетели, това почти сигурно не е случайно. Поради това ние се питаме: Колко дълго фарисеите са надничали през прозореца, преди да влязат вътре и да хванат прелюбодейците? Колко дълго са се крили зад завесата, преди да се покажат? **А къде е прелюбодеецът?** Защото за да има прелюбодеяние, са нужни двама участници. Какво е станало с него? Възможно ли е той да е избягал? Свидетелството остава малко неизяснени неща. Това е било клопка. Жената е била хваната в капан.

Но скоро щяла да разбере, че не тя е уловът, а е стръвта. *“Законът на Моисей заповядва да убиваме с камъни всяка жена, която прави това. Според теб какво трябва да направим с нея?”* (ст.5 – мой превод) Тези защитници на морала са доста самонадеяни. Тези представители на праведността се гордеят твърде много със себе си. Това ще бъде моментът, който те дълго ще помнят – **сутринта, когато объркали и хванали могъщият Назарянин**. А какво ще стане с жената? Защо, тя е незначителна личност. Тя е просто пионка в тяхната игра. Какво ще е нейното бъдеще? То не е важно? А нейната репутация? Кой го е грижа, ако тя бъде опропастана? **Тя просто е нужна част от техния план**.

Жената гледа към земята. Изпотените ѝ коси се веят от вятъра. Сълзи текат по лицето ѝ. Устните и челюстите ѝ са с затворени здраво. Тя знае, че обвинението срещу нея е скалъпено. Не е нужно да гледа нагоре, защото няма да намери милост. Тя поглежда към камъните в ръцете на фарисеите. Те ги стискат толкова здраво, че чак пръстите им са побелели. Минава ѝ мисълта да избяга. Но къде? Тя би могла да се оплаче, че са се отнесли несправедливо към нея. Но на кого? Би могла да отрече акта на прелюбодеянието, но беше видяна. Би могла да моли за милост, но тези мъже нямат милост. Жената нямала към кого да се обърне. Може би очаквате Исус да стане и да произнесе осъдителна присъда над лицемерите. Но той не прави това. Може би очаквате той да сграбчи жената и двамата да се отправят към Галилея. Но и това не се е случило. Може би си представяте, че от небето се спуска един ангел или че от небето се чува глас, или че земята се разтърсва от земетресение. Не, и тези неща не се случват. Отново неговото поведение е фино, но посланието му е безгрешно. Какво прави Исус? (Ако вече знаете, престорете се че не знаете и изживейте изненадата.) Исус пише върху пясъка. Навел се е рисува по земята. **Същият пръст, който е изписал думите на Божиите заповеди на плочите, дадени на Моисей на върха на планината Синай и е написала предупреждението върху стената в двореца на Валтазар, (Коментар: Виж Дан.5:24-31. Д.Пр.) сега пише върху повърхността на един двор**. И докато пише, той казва: *“Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък по нея.”* (Йоан 8:7)

Младите мъже поглеждат към по-старите, а по-старите погледнали в сърцата си. Първи те изпуснали

камъните от ръцете си. А когато се обърнали за да си отидат, младите, които до сега се перчели с взетата си назаем убеденост, направили същото. Чул се само звукът от падащите камъни и стъпките на заминаващите си хора. Исус и жената останали сами. След като журито си отишло, съдът се превърнал в кабинет на съдията и жената чакала да чуе неговата присъда. Вероятно е очаквала, че той ще произнесе някаква проповед и ще поиска от нея да се извини. Но съдията мълчал. Главата му била приведена надолу, може би защото продължавал да пише по пясъка. Изглеждало, че той се изненадал, когато разбрал, че тя все още е там. *“Жено, къде са онези? Никой ли не те осъди? И тя отговори: “Никой, Господи.” Тогава Исус каза: “И аз не те осъждам; иди си, отсега нататък не съгрешавай вече.”* (ст.10- 11)

Ако някога сте се чудили как Бог реагира, когато се проваляте, поставете в рамка тези думи и ги закачете на стената. Четете ги. Размишлявайте над тях. Пийте от тях. Заставайте под тях и им позволявайте да измиват душата ви. Или още по-добре, вземете Исус със себе си и го отведете във вашата пропаст на срама. Поканете Христос да дойде с вас, за да се върнете при моста Фримонт Каньон на вашия свят. Позволете му да застане до вас, докато му преразказвате историята за събитията в тъмните нощи на душата си. И после слушайте. Слушайте внимателно. Той казва: *“Аз не те осъждам.”* И наблюдавайте. Наблюдавайте внимателно. Той пише и е оставил послание. Не върху пясъка, а на кръста. Това послание не е написано с ръката му, а с кръвта му и гласи: “Невинен.”

“В този момент стана много силно земетресение. Един Господен ангел слезе от небето, отиде до гробницата, отмести камъка от входа и седна върху него. Ангелът блестеше ярко като светкавица, а дрехите му бяха бели като сняг. Войниците, които пазеха гробницата толкова се изплашиха от него, че се разтрепераха и заприличаха на мъртъвци. Ангелът каза на жените: “Вие не се страхувайте! Зная, че търсите Исус, който беше разпнат на кръст. Но той не е тук, а възкръсна, както беше казал. Елате и вижте мястото, където лежеше тялото му. После бързо идете и кажете на учениците му: “Той възкръсна от мъртвите и сега отива в Галилея преди вас. Там ще го видите.” „Това дойдох да ви кажа.” Жените – изплашени, но и изпълнени с голяма радост – бързо се отдалечиха от гробницата и се завтекоха да кажат на учениците. И изведнъж по пътя те срещна Исус и каза: “Здравейте!” Те се приближиха до него, обгърнаха нозете му и му се поклониха. Тогава Исус им каза: “Не се страхувайте! Идете и кажете на братята ми да отидат в Галилея. Там ще ме видят.” (Мат.28:2-10 – мой превод)

Нали знаете, че може да прочетете история, за която си мислите, че я знаете, но когато я прочетете отново установявате, че виждате нещо, което до сега не сте видели? **Нали знаете, че можете 100 пъти да прочетете описанието на едно и също събитие и чак на 101-я път да чуете нещо, което е толкова изумително и ново, че ви кара да се чудите дали не сте спали по време на предишните четения?** Може би причината е, че вместо от началото, вие сте започвали от средата на описанието на историята. Или пък защото някой друг ви е прочитал описанието на глас и е правил пауза на място, където вие нормално не се спирате и “Трас!”, това нещо ви удря. Грабвате книгата и поглеждате в нея с убедеността, че онзи, който ви я е прочел, е събрал нещо. Но когато прочитате, очите ви се отварят и сега вие виждате нещо ново. Погледни тук!

Същото ми се случи и на мен. Днес. Само Бог знае колко пъти съм чел описанието на възкресението. През периода от 25 години по веднъж годишно по време на Великден и поне още 200 пъти в другите дни. Преподавал съм тази история. Писал съм за нея. Размишлявал съм над това описание. Подчертавал съм някои места от това описание. Но до сега не бях видял това, което видях днес. **А какво видях?** Преди да ви кажа, нека да ви припомня тази история. Рано преди разсъмване е в една неделна утрин и небето е тъмно. Всъщност, това са думите на Йоан: *“Рано сутринта...когато още беше тъмно...”* (Йоан 20:1) Това е тъмна неделна утрин. Било е тъмно още от петък. Тъмно поради отричането на Петър. Тъмно поради това, че учениците изоставили Исус. Тъмно поради страхливостта на Пилат. Тъмно поради страданията на Христос. Тъмно поради ликуването на Сатаната. Единственият светец въглен са малката група жени, които отдалеч наблюдават кръста. (Мат.27:55) Сред тях са двете Марии, **едната – майката на Йоан и Яков и другата – Мария Магдалена.** Защо те са там? Те са там, за да произнесат неговото име. За да бъдат последните гласове, които Исус ще чуе преди да умре. За да подготвят тялото му за погребението. Те са там, за да изчистят кръвта от брадата му. Да измият краката му. Да затворят очите му и да докоснат лицето му. Те са там. **Те последни ще напуснат Голгота и първи ще се върнат при гроба на следващата сутрин.**

И така, рано в неделната утрин те излезли от домовете си и тръгнали по засененият от дървета път. Тяхната задача е печална. Утринта им обещава само една среща – срещата с един труп. Запомнете, че двете Марии не са знаели, че това е първият Великден. Те не са се надявали, че гроба ще е празен. Те не са разговаряли как би трябвало да отговорят, когато видят Исус. Те не са имали никаква представа, че гробът е празен. В миналото си те са се осмелявали да мечтаят, че това може да се случи, но не и сега. Твърде късно е за невероятното. Неговите крака, които вървели по водата, били прободени. Ръцете му, които изцелявали прокажените, сега са безжизнени. В петък на кръста е било прободено благородното дихание. Двете Марии отишли, за да помажат с топло миро едно студено тяло и да се сбогуват с единственият човек, който

придавал смисъл на надеждите им. Но не надеждата е отвела жените нагоре по хълма до гроба. **Дългът ги е отвел. Безкомпромисната вяност.** Те не са очаквали нищо в замяна. Какво би могъл да им даде Исус? Какво е можел да им предложи един мъртъв човек?

Двете жени не се изкачвали на хълма **за да получат, а за да дадат.** Точка. Няма по-благородна от тази мотивация. Има моменти, когато ние също сме призовавани **да обичаме, без да очакваме нищо в замяна.** Има моменти, когато сме призовавани да даваме пари на хора, които никога няма да ни благодарят. Има моменти, **когато сме призовавани да прощаваме на хора, които няма да ни простят.** Има моменти, когато сме призовавани да идваме рано и да оставаме до късно, когато никой не ни забелязва. **Слугуване, което е вдъхновявано от чувството за дълг. Това е същността на призива да сме последователи на Исус.**

Двете Марии са знаели, че работата трябва да бъде свършена – тялото на Исус трябвало да бъде подготвено за погребението. Петър не предложил да направи това. Андрей също не пожелал. Опростените прелюбодейци и излекуваните прокажени също ги няма край гроба. Поради това двете Марии решили да свършат тази работа. Питам се, дали докато са вървели към гроба, те са седали от време на време да си починат и да поразсъждават. Може би са се споглеждали и са казвали: “Каква е ползата?” Защо да не се откажат да отидат до гроба? **Защо някоя от тях не е издигнала отчаяно ръцете си и не се е оплакала: “Омръзна ми да съм единствената, която се грижи. Нека Андрей да направи нещо, за да промени положението. Нека Натанаил да се прояви като лидер.”**

Не знам, дали те са били изкушавани да постъпят така, но се радвам, че не са се отказали. Това би било трагедия. Нали разбирате, че сега ние знаем неща, които тогава тези жени не са знаели. Ние знаем, че Отец е наблюдавал. Двете Марии са си мислели, че са сами. **Но те не са били сами.** Те са си мислели, че никой не знае за тяхното отиване до гроба. Но те бъркали. Бог знаел. Той ги наблюдавал, когато те се изкачвали по хълма. Той отмервал стъпките им. **Той се усмихвал на техните сърца и се възхищавал от верността им.** И той им бил подготвил изненада, която ги очаквала. *“В този момент стана много силно земетресение. Един Господен ангел слезе от небето, отиде до гробницата, отместил камъка от входа и седна върху него. Ангелът блестеше ярко като светкавица, а дрехите му бяха бели като сняг. Войниците, които пазеха гробницата толкова се изплашиха от него, че се разтрепериха и заприличаха на мъртъвци.”* (Мат.28: 2-4 – мой превод) (А сега четете внимателно, това е, което днес забелязах за пръв път.) **Защо ангелът е отместил камъка?** Заради кого той е направил това? Заради Исус? Досега винаги съм считал, че това е причината. Мислех си, че ангелът е отместил камъка, за да може Исус да излезе от гроба. Но замислете се. Нужно ли е било камъка да бъде отместен, за да може Исус да излезе? Нуждаел ли се е Бог от чужда помощ? Дали победителят на смъртта е бил толкова слаб, че не е можел сам да отмести камъка? (“Хей, може ли някой отвън да отмести този камък, за да мога да изляза?”) Аз не мисля така. **Текстът ни внушава, че Исус вече е бил навън, когато камъка е бил отместен!** В нито едно от евангелията няма текст, в който да се казва, че ангелът е отместил камъка, за да може Исус да излезе. **Тогава заради кого е бил отместен камъка?** Чуйте какво казва ангелът на жените: *“Елате да видите мястото, където лежеше тялото му.”* (ст.6) **Камъкът е бил преместен не заради Исус, а заради жените;** не защото иначе Исус нямаше да може да излезе, а **за да могат жените да влязат вътре и да видят, че гроба е празен!**

Двете Марии се спогледали усмихнати със същата усмивка, с която наблюдавали как хляба и рибата продължавали да излизат от коша, когато били нахранени хилядите хора. Старите чувства се разпалили. Внезапно те започнали отново да мечтаят. *“Бързо идете и кажете на учениците чу “Исус е възкръснал от мъртвите и отива в Галилея преди вас. Там ще го видите.”* (ст.7) На двете Марии не е било нужно два пъти да им се казва. Те се обърнали и затичали към Йерусалим. Тъмнината изчезнала. Слънцето изгряло. Синът е излязъл от гроба, но все още не е свършил. Още една изненада очаква жените. *“И изведнъж по пътя ги срещна Исус и каза: “Здравейте!” Те се приближиха до него, обгърнаха нозете му и му се поклониха. Тогава Исус им каза: “Не се страхувайте! Идете и кажете на братята ми да отидат в Галилея. Там ще ме видят.”* (Мат.28:9-10) Богът на изненадите отново ни изненадва. Все едно, че казва: “Не мога повече да чакам. Те дойдоха чак до тук, за да ме видят. Ще им се появя.” **Ето това прави Бог за хората, които са му верни.** Точно тогава, когато утробата стана твърде стара, за да може да роди бебе, Сара забременя. Точно тогава, когато грехът стана толкова голям и непростим според нашите човешки представи, Давид беше опростен. И точно тогава, когато пътят стана толкова тъмен за двете Марии, ангелът заблестя и Спасителят се показа, и двете жени вече не бяха същите.

Каква е поуката? Тя е в трите думи. **“Не се предавайте.”** Пътят тъмен ли е? Не седайте. Пътят дълъг ли е? Не спирайте. Нощта тъмна ли е. **Не се отказвайте. Бог гледа.** Защото всички знаете, че даже сега, в този момент, той може би казва на ангела си да отмести камъка. Чекът, който очаквате, може да е в пощенската кутия. Договорът за постъпване на работа може да е на бюрото ви. Не се отказвайте. Защото ако се откажете, можете да изпуснете отговора на вашите молитви. **Бог продължава да изпраща ангелите си и продължава да отмества камъните.**

“След това Исус отново се яви на учениците си при Тивериадското езеро. Ето как стана това: Симон Петър, Тома (наречен Близък), Натанаил (от галилейския град Кана), синовете на Зеведей и още двама от учениците бяха заедно. Симон Петър каза: “Отивам за риба.” Останалите отговориха: “И ние идваме с теб!” Всички излязоха и се качиха на една лодка, но не можяха да уловят нищо онази нощ. Вече се беше съмнало, когато Исус застана на брега, но учениците не знаеха, че е той. Исус ги попита: “Как е приятел, уловихте ли нещо?” “Не” – отвърнаха те. Той им каза: “Хвърлете мрежата от дясната страна на лодката и ще уловите.” И те хвърлиха мрежата, но тя беше толкова пълна с риба, че не можяха да я издърпат в лодката. Тогава ученикът, когото Исус обичаше, каза на Петър: “Това е Господ!” Когато чу, че това е Господ, Симон препаса около кръста си горната си дреха (защото се беше съблякъл) и скочи във водата. Другите ученици стигнаха до брега с лодката, теглейки мрежата с риба (защото не бяха далеч, а само на стотина метра от брега). Когато излязоха на брега, видяха жарава с риба върху нея и хляб. Исус им каза: “Донесете от рибата, която току-що уловихте.” Симон Петър се качи в лодката и издърпа мрежата на сушата, която макар че беше пълна със сто петдесет и три бири, пак не се скъса.” (Йоан 21:1-11 – мой превод)

Когато разочаровате Бога

Слънцето беше във водата, преди Петър да го забележи – вълнист златен кръг на повърхността на езерото. Обикновено рибаря пръв вижда изгрева на слънцето над хълмовете. За него това е знак, че нощната му работа вече е приключила. Но не и за този рибар. Въпреки че светлината се отразявала в езерото, тъмнината продължавала да се спотайва в сърцето на Петър. Вятърът бил студен, но той не го усещал. Приятелите му спели и хъркали шумно, но той не обръщал внимание. Мрежата в краката му била празна, езерото се отнесло скъпернически към тях, но Петър не мислел за това. Мислите му били далече от Галилейското езеро. В мислите си той бил в Йерусалим и отново си спомнял една мъчителна нощ. Въпреки че лодката се клатела, мислите му препускали: Шумът от римската охрана, блясъкът на ножа, с който отрязал ухото на слугата на първосвещеника, упрекът на Исус към Петър и как войниците отвеждат Исус. Петър промърморил на себе си, докато гледал към дъното на лодката: “Какво си мислех? Защо избягах? Петър избягал. Той изоставил най-скъпия си приятел и побягнал. Ние не знаем накъде е бягал. Самият Петър може би не е знаел накъде бяга. Открил някаква дупка, някаква колиба или изоставен навес – намерил място да се скрие и се скрил. А той се хвалел: “Дори всички останали да те изоставят... аз никога няма да те изоставя.” (Мат.26:33)

Но въпреки това изоставил Исус. Петър направил това, което се заклел, че няма да направи. Първо паднал в ямата на собствените си страхове. И сега седял на дъното ѝ. Единственото, което чували ушите му били празните му обещания. “Всеки друг може да се препъне, но не и аз. Всеки друг...но аз няма да се препъна.” В душата на рибаря бушувала война. **В този момент инстинктът за самосъхранение се сблъскал с верността към Христос и верността победила.** Петър са изправил, излязъл от скривалището си и вървял след групата, която арестувала Исус, докато се озовал в двора на Кайафа. Спрял се близо до един огън и сгръл ръцете си. Нощта била студена, а огънят бил горещ. Но Петър не бил нито студен, нито горещ. Той бил равнодушен. В Лука 22:54 състоянието на Петър се описва така: “*Петър ги следваше от разстояние.*” **Той е бил верен, но от разстояние.** Тази нощ той се приближил достатъчно близо, за да бъде видян. И проблемът е, че той е бил видян. Други хора около огъня го разпознали и казали: “*Ти беше с него. Ти беше с Назарянина.*” Три пъти хората казали това и всеки път Петър **отказвал**, че е бил с Исус. И всеки път Исус чувал думите му. Моля ви да разберете, че главният герой в тази драма на отричането не е Петър, а Исус. Исус, който знае какво има в сърцата на всички хора, е знаел за отричането на приятеля си. На три пъти солта на отричането на Петър обгорило раните на Месията. Откъде знам, че Исус е знаел? Знаем от това, което Исус е направил. “*В този миг, докато още говореше, пропя петел. Господ се обърна и погледна към Петър.*” (Лука 22:61) Когато петелът пропял, Исус се обърнал, потърсил с погледа си Петър и го открил. В този момент вече нямало войници, обвинители и свещеници. В този миг преди разсъмване в Йерусалим е имало само двама човека: Исус и Петър. **Петър никога нямало да забрави този поглед.** Въпреки, че лицето на Исус вече било покрито с кръв и синини, погледът му бил твърд и фокусиран. Този поглед бил остър като скалпел и разкрил съдържанието на сърцето на Петър. Въпреки че погледът траял само един миг, той сякаш продължил цяла вечност.

И сега, дни след това край Галилейското езеро, същият поглед продължавал да го гледа. Петър не си е мислел за възкресението, нито за празния гроб, нито за победата над смъртта. Той си мислел за очите на Исус, които видели неговия провал. Петър добре познавал тези очи, защото и преди ги бил виждал.

Всъщност, той ги бил виждал точно край това езеро. Това не била първата нощ, която Петър прекарвал в Галилейското езеро. В края на краищата, той бил рибар и подобно на другите рибари работел нощем. Той знаел, че рибата се храни близо до повърхността през хладната част на нощта и се връща в дълбокото през деня. Не, това не била първата нощ, която Петър прекарвал в Галилейското езеро. Нито пък е била първата нощ, през която не е успявал да хване нищо. И преди е имало такива случаи. През повечето сутрини Петър и колегите му продавали рибата, ремонтирали мрежите и се прибирали по домовете си, за да почиват със спечелените пари и с чувството на задоволство. Но през онази сутрин нямало пари, нито задоволство. Те работили през цялата нощ, но не хванали нищо и си останали само с уморените гърбове и с мокрите мрежи. Но най-лошото било, че всички научили за това. Всяка сутрин на брега имало пазар, където селяните идвали да купят рибата им, но тази сутрин нямало риба. Но Исус бил там и поучавал. Тъй като хората се трупали и го притискали, за него нямало място, където да застане, поради което той попитал, дали неговата лодка не може да бъде използвана за подиум. Петър се съгласил, вероятно преценявайки, че така лодката му може да бъде използвана. Петър слушал, докато Исус поучавал. Добре е да се слуша и нещо друго, освен шума на вълните.

Когато свършил с тълпата, Исус се обърнал към Петър с друга молба. Той поискал рибарите отново да влязат в езерото, за да ловят риба. *“Откарай лодката навътре в езерото и хвърлете мрежите си за улов.”* (Лука 5:4) Петър изпъскал. Последното нещо, което искал е да лови риба. Лодката му вече била изчистена и измита. Мрежите му били прострени да съхнат, слънцето вече било високо в небето и той бил уморен. Било време да се прибира у дома. Освен това, всички го наблюдавали. Те вече били видели, че той се върнал с празни ръце. И отгоре на всичко, какво е разбирал Исус от ловенето на риба? Поради това Петър отговорил: *“Учителю, цяла нощ се мъчихме и нищо не уловихме.”* (ст.5) В продължение на 12 часа през нощта те се опитвали да уловят риба. А сега Исус искал те отново да се опитат и то не тук, близо до брега, а навътре в езерото. Петър видял, как колегите му свили рамене. После погледнал към хората на брега, които го наблюдавали. Не знаел какво да направи. Исус може би знаел много други неща, но Петър знаел как се лови риба. Той знаел кога трябва да работи и кога да спре. Той знаел, че има време, когато е подходящо да влезеш в езерото да ловиш риба и време, когато трябва да излезеш от езерото. Разумът му казвал да се примири с факта, че не е успял да улови риба и да си отиде у дома. Опитът му казвал да си събере багажа и да отиде да почива. Но Исус му казал: *“Ако искаш, ние можем да се опитаем отново.”* **Най-трудно се връщаме там, където сме се провалили.**

Исус е знаел това. Поради това предложил и той да влезе в езерото заедно с тях. *“Първият път вие влязохте в езерото сами, а този път аз ще дойда с вас. Опитайте пак, този път аз ще бъда в лодката с вас.”* С нежелание Петър се съгласил отново да опита. *“Но щом ти казваш, ще хвърля мрежите.”* (Лука 5:5) В предложението на Исус нямало никаква логика, **но Петър вече достатъчно добре го познавал и знаел, че неговото присъствие променя нещата.** Нали е наблюдавал какво се е случило на сватбата в Кана? Или с болното дете на царския управник? Поради това греблата отново били потопени във водата и лодката отишла в езерото. После хвърлили котвата, а след нея и мрежата. Петър наблюдавал как мрежата потъва и зачакал, докато тя покрила цялата площ, която ѝ позволявало въжето. Рибарите мълчали. Петър също мълчал. И Исус мълчал. Внезапно въжето се опънало. Мрежата, която била пълна с риба, почти съборила Петър през борда. Той извикал: *“Йоане, Якове, елате бързо!”* Скоро лодката се напълнила с толкова много риба, че десният ѝ борд почти щял да се потопи под повърхността на водата. **С крака покрити до коленете от бляскавите тела на рибата, Петър погледнал към Исус и видял, че и той го гледа.** **В този миг Петър разбрал кой е Исус.**

Какво странно място за срещане на Бога – на рибарска лодка в езеро в една далечна страна! Но такава е практиката на Бога, който идва в нашия свят. Хората, които имат желание да опитат отново, имат опит от такива срещи с Бога. Животът на самият Петър се променил след този риболов. Той напуснал езерото и тръгнал след Месията. Изоставил лодките, мислейки си, че никога няма да се върне при тях. Но сега той се е върнал. Кръгът се е затворил. Същото езеро. Същата лодка, може би даже на същото място. Но това не е същият Петър. Трите години, прекарани заедно с Месията го били променили. Той видял твърде много неща. Видял, че много сакати проходили, че мъртъвци били съживявани, чул твърде много думи от Исус. **Той вече не е същият Петър.** Галилея е същата, но Петър е различен.

И защо се е върнал той? Какво го е довело обратно в Галилея след разпъването на Исус на кръста? Отчаянието? Някои хора считат, че това е причината, но аз не мисля така. **Надеждата умира трудно в човека, който познава Исус.** Аз си мисля, че Петър е имал надежда и че точно надеждата го е върнала обратно в Галилея. Надежда. Лишената от логика надежда, че края езерото, където за пръв път се е срещнал с Исус, Петър отново ще се срещне с него. Поради това сега Петър е в лодката, а лодката е в езерото. Той отново лови риба през цялата нощ. И още веднъж не успял да улови нищо.

Мислите му са прекъснати от вик от брега. *“Хванайте ли някаква риба?”* Петър и Йоан се огледали.

Може би е някой жител на селото? Извикали: *“Не!”* Гласът продължил: *“Хвърлете мрежата от другата страна на лодката!”* Йоан погледнал Петър. Защо да не опитат? Тогава хвърлили мрежата от другия борд на лодката. Петър намотал въжето на мрежата около китката си и зачакал. Но не се наложило дълго да чака. Въжето се обтегнало здраво и мрежата се напълнила с улов. Петър с цялата си тежест се опитал да балансира лодката, като се преместил на другия борд и започнал да издърпва мрежата. Навеждал се, хващал долния край и дърпал нагоре. Навеждал се, хващал долния край и дърпал нагоре. Тази работа е толкова тежка, че той не успял да разбере смисъла на посланието.

Но Йоан разбрал. Това вече им се било случвало. Дългата изтощителна нощ. Празната мрежа. Викът отново да хвърлят мрежата. Извадената риба почти щяла да потопи лодката. Чакай малко. Той отново поглежда към фигурата на брега и прошепва: *“Това е той.”* А после казва по-високо: *“Това е Исус.”* А после изкрещява: *“Петре, това е Господ. Това е Господ!”* Петър се обръща и поглежда. Исус е дошъл. Не учителят Исус, а Исус, победителят на смъртта, царят Исус, Исус победителят на тъмнината. Исус, Богът на небето и земята е на брега и разпалва огън. Петър скача във водата, плува към брега, с препъване излиза мокър от водата, трепери от студ и застава пред приятелят, когото е изоставил. Исус е приготвил жарава. И двамата си спомнят последния път, когато Петър е стоял близо до такъв огън. Петър се отказал от Бога, но сега Бог дошъл при него. Това е един от редките моменти, в които Петър мълчи. Какво ли би могъл да каже? Моментът е твърде свят, за да има думи. Бог предлага закуска на приятеля, който го е предал. **И Петър още веднъж намира милост в Галилея.** Какво бихте казали вие в такъв момент?

Какво казва Бог за еднополовите бракове?

На 17.05.2004 щата Масачузетс узакони хиляда еднополови брака. Избухна културна бомба. Тази седмица сенаторите ще гласуват Федералният закон за брака, една добавка към Конституцията, която формулира и защитава браковете между един мъж и една жена.

Какво казва Библията по този въпрос? Какво има да ни каже Бог за еднополовите бракове? Не мога да се сетя за по-навременна тема за нашето обсъждане. Скорошното придвижване към узаконяването на хомосексуалните бракове мотивира много хора да търсят отговори. От една страна те не виждат проблем с идеята, тъй като имат приятели и роднини, които са хомосексуалисти. Те гледат предавания по телевизията, в които се показва живота на оженените хомосексуалисти и се питат: *“Какво лошо има в това? Защо трябва да се занимаваме с еднополовите бракове?”* Но в същото време вътре в тях се надига някаква тревога. Какво ще е влиянието на хомосексуалистите върху нашата култура? Какво ще стане с разпространението на болестите? Какво ще последва, ако се подкрепят браковете между хомосексуалистите и техният стил на живот? Многоженство? Узаконено кръвосмешение? Ако не можем да поставим граница, дали въобще ще има такива граници между допустимото и недопустимото? Мнозина се борят да намерят отговор на тези въпроси. Хората, които произлизат от юдею-християнски семейства задават още по-важен въпрос. **Какво казва Бог за брака между хомосексуалисти?**

За страхуваният се от Бога, гласът на Бога надделява над всички допитвания, анкети, изказвания на политици и проучвания. Поради това сега ще се фокусираме върху този въпрос. Ще го разделим на 3 под-въпроса, за да ни е по-лесно да го изучим. (1) Какво казва Бог за брака? (2) Какво казва Бог за хомосексуалистите? (3) Какво казва Бог за брака между хомосексуалистите.

1. Какво казва Бог за брака? Като проследите указанията за семейството, вие ще стигнете до извора, където Бог казва: *“Не е добре човека да бъде сам; ще му създам подходящ помощник”* (Бит.2:18). **Бог е създал брака, а не някакъв правителствен подкомитет.** Бракът не е създаден от някоя социална организация. Бракът е заченат и роден в разума на Бога. Думите му: *“Ще му създам...”* предполага наличието на план. А думите му: *“Ще му създам подходящ помощник”* предполага специално партниране. За жената определението “помощник” съвсем не е унижително. Същите думи са използвани и на други места (Из.18:4; Пс.121:1,2), за да опишат казаното от Бога. Следователно, за мъжа съпругата е подобна на Божието присъствие. Еврейските книжници са считали, че фразата “подходящ помощник” означава “напълно подходящ.” **Бракът е Божествено съчетаване – това, което липсва на единия, другият го притежава.** Това е бил Божият план. Той поставил задача на Аврам: *“Човекът даде имена на всеки вид добитък... Но помощник, подходящ за него не се намери”* (Бит.2:20).

Целта на парада на животните е ясна: **нито едно животно не е могло да предложи това, от което се нуждае Адам.** Нужен бил специален акт на съзидание. **Така Бог създал Ева. От ребро на мъжа, Бог създал жената.** Тя била равностойна на мъжа, била родена от същия баща, но била различна. Когато Аврам видял Ева, той разбрал, че тя му подхожда безпогрешно. Първите думи на Авраам трасирали хармонията между

мъжът и жената: *“Тази вече е кост от костите ми и плът от плътта ми; Тя ще се нарече Жена, защото тя беше направена от Мъжа”* (Бит.2:23).

За да не пропуснем да схванем величието на този момент, Моисей продължава тези първи думи със своя пръв коментар: *“Затова ще остави мъжа баща си и майка си и ще се привърже към жена си и двамата ще станат едно тяло”* (Бит.2:24 – мой превод). Забележете последователността на стъпките: мъжът и жената казват сбогом на мама и тате и се обединяват. **Те се отделят**, това не е случайна и тайна любовна връзка. Бракът е договор между мъж и жена, който публично е подпечатан. Бог би могъл да даде на Адам мъж за помощник, но той не е направил това. Бог би могъл да даде на Адам две жени, но той не е направил това. Бог е можел да даде Ева на Адам за една нощ, но той не направил това. Той му я е дал за цял живот. **Постъпвайки по този начин, Бог дал определение за брака. Един мъж – една жена, за цял живот.**

Хетеросексуална моногамия. Ние не можем да надценим колко радикално е било това решение. **В древният изток никоя друга религия не почитала жената като равностоеен партньор на мъжа и никой друг морален кодекс не призовавал съпруга и съпругата да не си изневеряват.** По времето, когато Тората достигнала чрез евреите до другите народи по света, **другите религии призовавали към скандална и необузdana сексуална активност.** Египет, Месопотамия, Финикия, Кипър, Ханаан...религиозният живот в тези държави се е отличавал с храмова проституция и ритуален секс. Това е разбираемо, тъй като древните религии са считали, че техните богове са сексуални същества. Иштар, богът на вавилонците прелъстил един мъж. Азирис, богът на египтяните, е правил секс със сестра си. Кришна, богът на индусите, имал много жени. Според гърците, Зевс се оженил за Хера, а Посейдон се оженил за Афродита. **В тази сексуално разюздана епоха хомосексуалността била широко практикувана.** Марта Нюзбаим от Университета Браун описва пола като нещо маловажно в древната сексуална активност. На секса не се е гледало като на взаимодействие, а преди всичко като на правенето на нещо на някого. Еврейският историк Денис Праджер казва, че тогава “хомосексуализмът е бил всеобщо приеман, ценен и практикуван.” Дейвид Грийнбърг пише: **“по принцип нито една от древните цивилизации не е забранявала хомосексуализма.”** Ето в такъв свят се е появила Тората. Учението на Йехова заплувало срещу мощно течение. **Според Тората, Бог не прави секс, а е свят. Човекът не е бил заченат чрез сексуален акт, а е бил създаден от Бога.** Мъжете и жените не са били създадени с един и същ пол, а с противоположен. Жената не е сексуален обект, а е даден от Бога партньор. И сексът не е освежаващ спорт, а е брачна привилегия. Богът на евреите затворил духът на секса в бутилката на брака. **Поради самата си природа хомосексуалността се съпротивлява на тази истина.**

2. Какво казва Бог за хомосексуалистите? Ако Исус се беше срещнал с един хомосексуалист, какво щеше да му каже? Какво щеше да направи? Въпреки, че в Новият Завет липсва такъв разговор, **ние знаем как би постъпил той.** **Той би показал любовта си.** Както в случая със Закхей, той може би щеше да отиде в неговия дом. Както в случая със самарянката, той може да седне под сянката на кладенеца. Както е постъпил с Матей, Исус може да отправи лична покана към хомосексуалиста. Ние не знаем точните думи, които той би използвал. Но нямаме никакво съмнение относно чувството, което те ще изразяват. **Нищо не може да ни отдели от обичта на Бога.** **Това се отнася и за хомосексуалистите.** Исус обича своите деца, които са хомосексуалисти. Той ги е създал, дошъл е заради тях и е умрял заради тях. И той би им казал това. Той би говорил със състрадание с тях. **Но в същото време той би осъдил поведението им и би им казал истината.** Така както е направил със Закхей, със самарянката, с Матей и с другите. Исус винаги е пълен с милост и истина и винаги казва истината.

А истината е следната: **Бог никога не е одобрявал сексуални отношения извън брака.** Двама неженени, които имат сексуални отношения помежду си. Бог не одобрява това. Двама женени, които имат сексуални отношения помежду си, но не са женени един за друг. Това прелюбодеяние разгневява Бога. Мъж който прелъстява деца? Секс между роднини? Секс на мъж със мъж или на жена с жена? **В Библията правенето на секс с човек от същия пол се нарича трупане на грях върху грях.** Библията никога не смекчава думите, с които описва чувствата на Бога към хомосексуалната активност. Бог е предупредил мъжете от Израел: **“С мъж да не лягаш като с жена; това е гнусота”** (Лев.18:22). Един еврейски изследовател пише: “Когато в Стария Завет се срещне думата “гнусота,” понякога тя се отнася за идолопоклонство, за култова проституция, за магии или за врачуване. **Тази дума винаги е израз на огромно отвращение.**” Но да не би това учение да е архаично? Изучаващите Библията, които подкрепят хомосексуализма искат да приравнят забраната на хомосексуалността с инструкциите, свързани с древната култура, като изискването да мием краката на другите или жените да идват в църквата със забрадки.

Ако забраните против хомосексуалните отношения бяха случайни и се срещаха много рядко в Библията, ние бихме могли да се съгласим с подобно тълкувание. **Но Божието осъждане на хомосексуализма се среща на много места в Библията – от най-ранните книги на Тората, до последните Послания на Павел – отношението на Бога по този въпрос никога не се променя.** Божието презрение към хомосексуализма се среща още в първата книга на Библията, когато мъже от Содом поискали да видят

мъжете, които гостували на Лот (които всъщност били ангели). *“Къде са мъжете, които дойдоха при теб тази нощ. Изведи ни ги да ги познаем* (т.е. - да правим секс с тях) (Бит.19:5). По времето на Моисей Бог не се променил: *“Ако мъж легне с мъж като с жена, и двамата са извършили отвратителен грях”* (Лев.20:13 – мой превод). На римляните Бог говори със същата твърдост: *“Жените престанаха да имат нормални сексуални отношения и започнаха да правят секс с други жени. По същият начин мъжете престанаха да имат нормални сексуални отношения и започнаха да се искат един друг. Мъжете вършеха срамни неща с други мъже и в телата си получаваха наказанието за тези извращения”* (Рим.1:26-27 – мой превод). Павел пише на коринтяните: *“Нима не знаете, че хората...които намират удоволствие в сексуални грехове, които са идолопоклонници, прелюбодейци, мъжки проститутки, хомосексуалисти, крадци, лакомници, пияници, грубияни и грабители – никой от тези хора няма да има дял в Божието царство”* (1Кор.6:9,10 – мой превод). От началото до своя край Библията категорично осъжда еднополовите сексуални отношения. Защо? Някои отговори ще се опитаме да дадем по-долу.

3. Какво казва Бог за брака между хомосексуалистите? Аз намирам само един отговор: **Бог категорично се противопоставя на този вид бракове.** Бракът между хомосексуалистите нарушава неговия план за брак за цял живот между мъж и жена. Този брак осуетява и отрича допълването между мъжа и жената при отглеждането и възпитанието на децата. **По този въпрос църквата е длъжна да застане на позицията на нейния Създател.** Залогът е твърде висок.

Защо се противопоставяме на брака между хомосексуалистите? Ето три отговора:

(1) Узаконяването на брака между хомосексуалистите ще ерозира традиционното семейство. За доказателство идете в Скандинавия. Стенли Куртц, който е защитил докторат в Харвард по Социална антропология е изпратил писмо до подкомисия в Шведски сенат по този въпрос. Той пише: “Бракът в Скандинавия умира бавно. Болшинството от децата в Швеция и Норвегия са родени от родители, които не са сключили брак. 60% от първородните деца в Дания имат неженени родители. Не е случайно, че от 10 и повече години в тези страни има някакво много близко подобие на бракове между хомосексуалисти. **В Скандинавия оженените родители се превърнаха в феномен на малцинството.**” **Можете ли да си представите сложните последици от отглеждането на деца от еднополови родители?** Различията между половете ще се замъглят. Младите хора ще имат объркващи и противоречиви примери, към които ще трябва да се придържат. Проучванията показват, че дъщерите, които са отгледани без баща, са подложени на по-голям риск да забременеят още като ученички в гимназията, отколкото другите момичета. Децата, отгледани без майка са лишени от емоционалната сигурност, която само майката може да им даде. Всяка възможност за децата да научат уменията на съпруга, който обича жена си и обратното ще бъде пропусната. Изгодите от брака, така както Бог го е планирал, ще бъдат пропуснати от много хора. Над 10000 проучвания доказват, че децата се справят най-добре, когато са отгледани от обичащи мама и татко. Еднополовия брак подкопава Божия план за семейството. Отслабените семейства влияят на обществото. В книгата си “В защита на брака”, Линда Уайт и Мери Галагер пишат: “Когато бракът отслабне, цената се плаща не само от отделните деца или семейства, но и от всички данъкоплатци, граждани и съседи. Всички ние понасяме последиците от завишения брой престъпления, по-високите социални разходи, разходи за образованието и за здравеопазването, както и намалената сигурност за инвестициите, които сме направили в собствения си брак. От гледна точка на здравето на обществото една нова кампания за намаляване на разводите е толкова важна, колкото е важна кампанията за намаляване на тютюнопушенето.

(2) Узаконяването на браковете на хомосексуалистите ще доведе до узаконяване на многоженството и на други извращения. Многоженецът Том Грин от Юта използва същият законов механизъм, който използват и хомосексуалисти и е постигнал узаконяване на свои бракове с 5 жени. Върховният Съд в Юта изглежда е готов да му помогне, като постановява, че “бракът между мъж и жена не е задължително да е най-добрия модел.” Дали браковете между хомосексуалистите ще отворят вратата за многоженството? А какво може да попречи това да стане? Ако отхвърлим определението на Библията за семейството, обществото се превръща във ветропоказател, който се върти според прищевките, капризите и мненията на група висши съдии, които даже не се избрани от народа. Ако те узаконят брака на хомосексуалистите, какво ще им попречи да направят следващата крачка? Кой ще каже, че един мъж не може да се ожени за 5 жени? Или двама мъже да се оженият за две жени? **А не може ли да има и общ брак на хората от една комуна? Или брак между баща и дъщеря или между жена и жирафа?** Не подценявайте злите наклонности на човешкото сърце. През 1972 Националната коалиция на хомосексуалните организации поиска **“анулирането на всички текстове в законите, които ограничават пола или броя на хората, влизащи в брачен съюз; и прибавяне на всички законни изгоди за всички лица, които съжителстват независимо от пола или броят им.”** Отхвърлянето на Божия закон не води до никаква изгода, а само до вярата във всяко нещо.

(3) Но най-голямото основание за противопоставяне на брака на хомосексуалистите е следният: Бог го отхвърля и го отхвърля, защото ни обича. Исус е имал предвид да защити вашия най-добър интерес, когато е

казал: *“Ще остави мъжа баща си и майка си и ще се привърже към жена си; и двамата ще бъдат една плът. Така че те не са вече двама, а една плът. И така, онова, което Бог е събрал, нека някой да не го разделя”* (Мат.19:5,6 – мой превод). Бракът ни възстановява до състоянието на Адам. Така както Бог е виждал в Адам и Ева една личност, когато ги е гледал, така Бог вижда една личност, когато сега гледа оженена двойка. **Бракът е флагманският кораб, който предшества всички други организации в човешката история.**

Тогава какво трябва да прави църквата по отношение на браковете на хомосексуалистите? Противно на трагичното решение, взето от нашите братя от Епископалната църква, ние трябва да реагираме така, както Христос реагира – **едновременно с състрадание и с осъждане**. Състрадание: Да, хомосексуалните действия разгневяват Бога. Но кой от нас не е разгневявал Бога? Хомосексуалистите не са били причината Исус да очисти Храма. Причината е била измамната представа за собствената ни праведност и лакомията: два греха, които преследват всеки от нас. Нека да няма физическа саморазправа с хомосексуалистите сред хората на Бога. Да няма арогантно парадирание на греховете. **Няма никакво оправдание за вицове за хомосексуалисти**. Ние подиграваме ли се на пианиците и затваряме ли устата на клюкаря? Нека да показваме същата милост към брата или сестрата, които се борят със сексуалния грях. Църквата не ли обществото на спасените грешници? Факт е, че част от членовете на древната църква са били бивши хомосексуалисти. *„Не се самозабуждавайте. Тези, които се отдават на удоволствието на сексуалния грях, които са идолопоклонници, прелюбодейци, мъжки проститутки, хомосексуалисти, крадци, лакомници, пияници, насилници и мошеници няма да влязат в Божието царство. В миналото някои от вас може би са били такива, но сега вашите грехове са измити и вие сте отделени за да бъдете с Бога. Вие бяхте направени праведни пред Бога заради това, което Господ Исус Христос и Духът на нашия Бог са направили за вас“* (1Кор.6:9-11). Бившите хомосексуалисти в ранната църква са се покланяли пред Бога. Бивши хомосексуалисти има и в нашата църква. **Казвам на онези от вас, които се борят с този грях: бъдете сигурни, вие сте добре дошли тук**. Ако искате помощ, ние имаме хора, които са готови да ви помогнат. Само се обадете в нашия офис и ние ще ви свържем или с обучен съветник или с бивш хомосексуалист. Според едно проучване 1,1% от американските мъже са хомосексуалисти. Според друго проучване около 2% от американските мъже са бивши хомосексуалисти. **С други думи, бившите хомосексуалисти са много повече от активните хомосексуалисти**. **Промяната е възможна!** Нека църквата да бъде както дом на състраданието, така и дом на осъждането. Библията призовава хората да са господари на сексуалните си желания и да се наслаждават на тях само в рамките на брака между един мъж и една жена. Бракът между хомосексуалисти не е стъпка напред, а е стъпка назад, към обществото, от което Бог ни е освободил. Призовавам ви да въздигате брака. Почитайте Божия план за дома, като отглеждате собствените си деца. Молете се спешно за лидерите на държавата ни. Особено се молете и благодарете на Бога за онези, които поемат на плещите си тежестите и напрежението, свързани с Федералния закон за брака. Призовавам ви да се свързвате с вашите сенатори и представители в Парламента. Обмислете внимателно това. Ние не можем да отстъпим от позицията си, защото залогът е твърде голям.

Когато не можете да скриете грешките си

Вярно е, че всички правим грешки и някои грешки са по-видими от другите. Как се справяте с грешките си, за които знаят всички хора? Елате по-близо и слушайте: отговорът се намира във взаимоотношенията ви с мъжът от Галилея. Отнася се за прошката, за изборите, които правите и за представата ви кой сте вие в очите на Бога.

Четете и научете какво казва Спасителят за нашите грешки.

1. Затворът на гордостта. Според стандарта на килиите в бразилските затвори тази килия не беше лоша. На масата имаше вентилатор. Всяко от двете разположените едно над друго легла имаше тънък дюшек и възглавница. Имаше тоалетно клекало и мивка. Не, не беше лоша. Но аз не трябваше да бъда затворен там. Но Анибал трябваше да бъде затворен там. А Анибал беше даже още по-забележителен от името си. Татуираната котва на ръката му символизираше личността му – чугунена. Широкият му гръден кош опъваше ризата му. Даже при най-лекото движение на ръката му, бицепсът му се издуваше. Лицето му приличаше на кожа както по структурата, така и по цвета си. Блясъкът на лицето му би накарал врагът му да се изприщи. Усмивката му беше експлозия на бели зъби.

Но днес блясъкът беше изчезнал и усмивката му беше пресилена. Анибал не беше на улицата, където той беше “шефът,” а беше затворник в килията. Той беше убил човек, “съседният негодник,” както го

наричаше Анибал, един нервен юноша, който продаваше марихуана на децата на улицата и сам се превърна в неприятност чрез устата си. Една нощ продавачът на наркотици употреби още веднъж прекомерно устата си и Анибал реши да го накара да млъкне. Той беше излязъл от претъпкан бар, където двамата се бяха скарали, беше отишъл до дома си, беше взел пистолет от чекмеджето и се беше върнал в бара. Анибал влязъл и извикал името на момчето. Продавачът на наркотици се обърнал точно навреме, за да попадне куршума в сърцето му. Анибал беше виновен. Точка. Единствената му надежда беше, че съдията ще се съгласи, че той е извършил добрина на обществото, като го е освободил от проблемното момче. До един месец му предстоеше да бъде осъден. Научих за Анибал от Даниел, един приятел-християнин. Анибал вдигал тежести във фитнес залата на Даниел. Даниел му дал Библия и няколко пъти го посетил в затвора. Този път Даниел ме взе със себе си, за да разкажа на Анибал за Исус. В разговора си с него се концентрирахме върху кръста. Говорихме за вината и за прощката. Погледът на убицеа омекна при мисълта, че онзи, който най-добре го познава, най-силно го обича. Сърцето му се развълнува, когато говорехме за небето, една надежда, която нито един палач не може да отнеме.

Но когато започнахме да говорим за обръщането му към Господа, лицето на Анибал започна да се втвърдява. Главата, която поради интереса му се беше навела към мен, сега разтревожено се изправи. Анибал не хареса твърдението ми, че първата крачка към отиването при Бога е признаването на вината. На него му беше трудно да каже: “Да, аз сбърках” и “прости ми.” За неговия характер беше неприсъщо да каже “Съжалявам.” Той никога не беше отстъпвал пред човек и не искаше и сега да отстъпи, даже ако името на този човек беше Бог. **В последно усилие да понижа гордостта му, аз го попитах: “Не искаш ли да отидеш на небето?” А той ми отговори намръщено: “Искам.” “Готов ли си?”** В друг случай той гордо би отговорил “Да,” но сега вече беше чул много стихове от Библията и знаеше повече. Той се вгледа продължително в бетонния под, размишлявайки над въпроса ми. В един момент си помислих, че каменното му сърце се е пропукало. За миг изглеждаше, че якият Анибал за пръв път ще признае поражението си. **Но грешех.** Очите, които се повдигнаха, за да срещнат погледа ми не бяха пълни със сълзи, а бяха гневни. Това не бяха очите на покаял се блуден син, а очите на един ядосан затворник. Заемайки защитна поза, той каза: **“Добре, аз ще стана християнин, но не очаквайте от мен да променя начина си на живот.”**

Този отговор изпълни устата ми с горчивина и аз му казах: **“Не ти пишеш правилата. Това не е договор, при който ти се пазариш, преди да го подпишеш. Това е дар, един незаслужен дар! Но за да го получиш, ти трябва да признаеш, че се нуждаеш от него.”** “Добре.” Той разроши косата си с пръстите си и стана. “Но не очаквайте да ме виждате в неделните дни в църквата.” Аз изпъшках. От колко много удари по главата се нуждаеше този човек, преди да помоли за помощ? Докато наблюдавах как Анибал вървеше напред-назад в малката килия, аз разбрах, че същността на този човек не беше изградена от тухли и вар, а от гордост. **Той беше затворен в два затвора. В единият - за убийство, а в другият – заради коравовратието си. В единият беше затворен от държавата, а в другият затвор сам се беше затворил.**

Затворът на гордостта. За повечето от нас този затвор не е толкова очевиден, както беше в случая с Анибал, но отличителните му черти са същите. Горната устна е стисната, брадичката винаги е повдигната нагоре и сърцето винаги е кораво. **Затворът на гордостта е пълен с хора, които са успели в живота чрез собствените си усилия и са решени сами да се измъкнат от канавката, даже и да се наложи да падат на задника си.** За тях няма никакво значение какво са направили, на кого са го направили и до къде ще ги доведе това; за тях е важното да могат да кажат: “Аз живях така, както аз исках.” (*Коментар: Спомняте ли си прочутата песен на Франк Синатра, в която той прави ретроспекция на живота си и гордо казва: „Но аз живях по моя си начин“? Д.Пр.*) Вие сте виждали тези затворници. Вие сте виждали алкохолик, който не иска да признае своя проблем с пиенето. Вие сте виждали жена, която не иска да разговаря с никой за страховете си. Вие сте виждали бизнесмен, който непреклонно отказва да му бъде помогнато, даже когато мечтите му се разпадат на парчета. **Вероятно за да видите такъв човек е достатъчно просто да се огледате в огледалото.**

“Ако изповядаме греховете си, той е верен и справедлив” (1Йоан 1:9). **Може би най-великата дума в Библията е тази дума от три букви – “ако”. Защото признаването на греховете, признаването на провалите е точно това, което затворниците на гордостта отказват да направят.** Нали знаете шаблонните фрази: “Е, аз може би не съм безгрешен, но съм по-добър от Хитлер и със сигурност – по-добър от Иди Амин!” или “Аз да съм грешен човек? О, сигурно, аз често пъти съм груб, но съм доста добро старо момче.” Или “Чуй, аз съм точно толкова добър, колкото и всеки друг човек. Плащам си данъците. Тренирам един детски отбор. Даже правя дарения на Червения кръст. **Защо Бог е толкова горд** и отказва да вземе в отбора си някой като мен?” **Оправдания, обяснения, сравнения.** Това са инструментите на затворниците. Те звучат добре и са ни познати, даже са твърде американски.

Но в Божието царство те звучат кухо. **“Блажени са скърбящите”** (Мат.5:4). Да скърбите заради греховете си е естествено изливане на бедността на духа. Второто блаженство (Мат.5:3-11) трябва да върви след първото. **Но не винаги е така. Много хора отказват да признаят слабостите си. Много хора знаят, че**

грешат, но въпреки това претендират, че са прави. В резултат от това те никога не вкусват силната скръб на разкаянието. От всички пътеки към радостта, тази пътека е може би най-непознатата. Исус казва, че истинската благословия започва с дълбока скръб. “Блажени са тези, които са в беда и притежават достатъчно разум, за да признаят това.” Брюнер го е казал прекрасно: “Бог помага на тези, които не могат сами да си помогнат и помага и на онези, които се опитват да помагат на другите, но в нито едно от блаженствата Бог не казва, че ще помага на хора, които си мислят, че сами могат да се справят, което е една безбожна и антисоциална представа.”

Радост чрез тъгуване? Свобода чрез предаване? Свобода чрез признаване на греховете? Искате ли пример? Нека да ви запозная с един такъв пример. Той беше като нитроглицерин; ако го ударите по невнимание, той избухваше. Без чужда помощ изкарваше прехраната си и попадна в беда заради устата си. В известно отношение той имаше много общи черти с Анибал. Ако трябваше да си направи татуировка, тя непременно трябваше да е голяма черна котва на ръката. Ако трябваше да има надпис на бронята на колата му, на него непременно щеше да пише: “Аз не полудявам, аз просто отмъщавам.” Той беше мъж сред рибарите от Галилейското море. Семейството му го наричаше Симон, но неговият господар го нарече “Скала.” А вие го познавате като Петър. И въпреки, че може би не е знаел всичко за самоконтрола, той е знаел едно нещо, което е важно, когато си рибар. Знаел е това нещо по-добре, отколкото е знаел как да се предпази да не попадне в буря.

Но в тази нощ Петър разбрал, че е попаднал в беда. Силният вятър връхлетял Галилейското море така, както ястреб връхлита плъх. Светкавици раздирали почернялото небе. Облаците били заредени с гръмотевици. Дъждовните капки в началото почукали, после затропали и накрая се излели като порои по палубата на лодката, докато накрая всички в нея се измокрили до кости и се разтреперили. Триметрови вълни ги подхвърляли нагоре и след това ги стоварвали обратно със страшна сила. Измокрените мъже не приличали на екип от апостоли, които само след десет години щели да променят целия свят. Те не приличали на армия, която ще стигне до края на света и ще пренапише историята. Те не приличали на група първопроходци, които скоро щели да преобърнат света. Не, те приличали на шепя треперещи моряци, които се чудели, дали следващата вълна, която ще ги връхлети няма да е последната им вълна. Но вие можете да бъдете сигурен в едно нещо. Човекът, чиито очи са най-подивели от страх е човекът с най-големите бицепси – Петър. Той и преди е виждал такива бури. Той е виждал корабокрушение и подути трупове, които плават към брега. Той знае какво може да направи яростта на вятъра и на вълните. И той знае, че в такива мигове човек не трябва да мисли за репутацията си, а са време да получи помощ отнякъде.

Поради това, когато видял, че Исус върви по водата към лодката, той пръв извикал: “Господи, ако си ти, кажи ми да дойда при теб по водата” (Мат.14:28). Някои хора твърдят, че тези негови думи са просто начин да се извърши проверка. Според тях Петър искал да се увери, че онзи, когото вижда е Исус, а не просто някой друг, който е излязъл да се поразходи по бурното море през нощта. (Нали знаете, че винаги е добре нещата да се проверяват.) Поради това Петър се консултирал със записките си, свалил си очилата, прочистил гърлото си и задал въпроса, който би задал всеки добър адвокат: “Хм, Исусе, ако си любезен да демонстрираш силата си и да докажеш божествеността си, като ме извикаш да дойда по водата до теб, аз ще ти бъда много благодарен.” Но аз не приемам това тълкувание. Не считам, че в този случай Петър иска Исус да докаже, че е Господ. Просто считам, че Петър се опитва да спаси живота си. Той е наясно с два факта: Той потъва, а Исус остава на повърхността. Не му е нужно много време, за да реши къде би искал да бъде.

Вероятно по-доброто тълкувание на молбата му би била следната: “Исусееее! Ако си ти, извади ме от тук!” Думата “Ела” е покана. А Петър не трябвало да бъде канен два пъти. На човек не всеки ден му се случва да върви по водата, когато има вълни, които са по-високи от него. Но когато трябва да избира между сигурната смърт и възможността да остане жив, Петър знае какво да избере. Той успешно извървява първите няколко стъпки по водата, но те се оказват достатъчни той да забрави, че трябва да гледа единствено в Онзи, който го е извел от лодката и започнал да потъва. В този момент ние виждаме огромната разлика между Петър и Анибал – разликата между човека, който крие проблема си и другия, който го признава. Анибал би се тревожил повече за своята репутация, а не за живота си. Той би предпочел да се удави, отколкото да позволи на приятелите си да чуят, че той се моли за помощ. Той по-скоро би се удавил “по своя си начин,” отколкото да бъде спасен “по Божия начин.”

А Петър знае нещо по-добро от това да брой зъбите на коня, който е му е подарен. Той знае нещо по-добро от това да хапе ръката, която може да го спаси. Отговорът му може да е лишен от висш стил и не би го поставил на челната страница на мъжките модни списания, но го изважда от дълбоката вода: “Господи, избави ме!” И тъй като Петър предпочита да преглътне гордостта си, а не водата, една ръка се протяга в дъжда и го изважда от водата. Посланието е ясно. Дотогава, докато е една от многото възможности, Исус не е никаква възможност. Дотогава докато можете сам да носите товара си, вие не се нуждаете от някой, който

да го носи вместо вас. Дотогава докато ситуацията в която се намирате не ви натъжава, вие няма да получите утешение. Дотогава докато считате, че можете да приемете Исус или да го изоставите, по-добре е въобще да го изоставите, **защото Исус не може да бъде приет с половин сърце!** Но когато тъгувате, когато стигнете до положението да съжбявате заради греховете си, когато признаете, че нямате друг изход, освен да му предадете всичките си грижи и когато наистина няма друго име, което можете да извикате, тогава предайте му грижите си, защото той ви чака по времето на бурята.

2. Състоянието на сърцето. Все още си спомням първият път, когато я видях. Отивах на работа заедно с баща ми – голямо приключение за 10-годишно момче, чийто баща работи на нефтено поле. Седях изправен в откритата каросерия на пикапа и се надигах нагоре колкото можех, стараяйки се да огледам безкрайната шир на равнината в Западен Тексас. Всичко наоколо беше равно и предсказуемо, и нямаше нищо по-високо от нефтените помпи и вятърните мелници. Може би поради тези причини това нещо ми се стори толкова колосално. То стърчеше на хоризонта като град от научната фантастика.

Попитах: “Какво е това?” Баща ми отговори: “Това е рафинерия.” Джунгла от тръби, резервоари, генератори, помпи, тръби, филтри, вентили, маркучи, изолационни тръби, превключватели и др. Приличаше на произведение от гигантски детски конструктор. Предназначението на този хаос от машини се определяше от името му: **Тя рафинираше.** Бензин, дизелово гориво, масла, химикали – рафинерията приемаше това, което пристигаше и го пречистваше така, че да е готово за експедиране. За нефта и другите продукти рафинерията върши това, което вашето “сърце” трябва да върши за вас. То изхвърля лошите неща и използва добрите. Ние имаме склонността да си мислим, че сърцето е мястото, където се намират емоциите. Ние говорим за “сърдечни трепети,” “сърдечни мъки” и за “разбити сърца.”

Но когато Исус казал: *“Блажени са чистите по сърце,”* той говори в различен контекст. За слушателите на Исус сърцето е представлявало обобщението на вътрешността на човека – контролната кула, командната кабина. Сърцето е било считано, че е седалището на характера – от него произлизали желанията, привързаностите, възприятията, мислите, разсъжденията, въображението, съзнанието, намеренията, целите, волята и вярата. Поради това притчата ни призовава: *“Повече от всичко друго пази сърцето си, защото то е изворът на живота”* (Пр.4:23 – мой превод). За юдейският ум сърцето е “детелината на магистралата,” където се събират всички емоции, предубеждения и мъдростта. Сърцето е разпределителният склад, в който постъпват камионите, натоварени с настроения, идеи, емоции, убеждения и осъждения, които биват обработвани и отправяни по своето предназначение.

И така както нискокачественият бензин или подправеното дизелово гориво ще ви накарат да се усъмните в качеството на работата на рафинерията, злите действия и нечистите мисли ни карат да се усъмним в състоянието на сърцата си. Но нещата, които излизат от устата ни идват от сърцето и правят човека “нечист.” *“Защото от сърцето се пораждаат зли помисли, убийства, прелюбодеяства, блудства, кражби, лъжесвидетелства, хули”* (Мат.15:19). *“Добрият човек от доброто съкровище на сърцето си изнася доброто; а злият човек от злото си съкровище изнася злото: защото от онова, което препълва сърцето му, говори устата му”* (Лука 6:45). Тези стихове обясняват една и съща истина: **Сърцето е центърът на духовния живот.** Ако плодът на дървото е лош, вие не се опитвате да оправите плода, а лекувате корена му. Ако действията на даден човек са зли, не е достатъчно да промените навиците му, а трябва да надникнете по-надълбоко. Трябва да стигнете до сърцевината на проблема, който е проблем на сърцето. **Ето затова състоянието на сърцето е от решаващо значение.**

Какво е състоянието на вашето сърце? Когато някой се нахвърля с обвинения към вас, дали му отвръщате също с обвинения или премълчавате? Това зависи от състоянието на сърцето ви. Когато графикът ви е твърде напрегнат или списъкът на задачите, които трябва да свършите е твърде дълъг, губите ли настроението си или продължавате да се държите приветливо? Това зависи от състоянието на сърцето ви. Когато ви бъде предложена една хапка от клюка, Маринована с клевета, дали я пропускате без да ѝ обръщате внимание или я разказвате на някой друг? Това зависи от състоянието на сърцето ви. Когато видите жена, която се рови в отпадъците на улицата, дали я считате за товар на обществото или я възприемате като възможност да послужите на Бога? Това също зависи от състоянието на сърцето ви. Състоянието на сърцето ви диктува дали да се изпълвате с недоволство или да излъчвате милост, дали да се самосъжбявате или да търсите Христос, дали да пиете от човешката мизерия или да вкусвате от Божията доброта. Следователно не е чудно, че мъдрецът ни призовава: *“Повече от всичко друго пази сърцето си, защото то е изворът на живота.”* Молитвата на Давид трябва да бъде и наша молитва: *“Сърце чисто сътвори в мен, Боже”* (Пс.51:10). И казаното от Исус е изпълнено с истина: *“Блажени са чистите по сърце, защото те ще видят Бога”* (Мат.5:8) **Забележете последователността в това блаженство: първо, чисто сърце, а след това вие ще видите Бога.** Почистете рафинерията и последицата от това ще е чист продукт. **Обикновено ние обръщаме последователността** – опитваме се да променим **вътрешността чрез промяна на външността.** А посланието на това блаженство е ясно: Променете живота си, като промените сърцето си. Как променяте

сърцето си? В проповедта си на планината Исус казва как става това. Върнете се отново към Проповедта за блаженствата (Мат.5:3-11) и ги разгледайте едно след друго така, както са записани.

Първата стъпка е приемането, че сме бедни по дух: “*Блажени са бедните по дух...*” Божията радост не се получава от тези, които претендират, че могат да я спечелят чрез заслугите си или чрез добрите си дела, **а от онези, които признават, че не я заслужават**. Радостта на Сара, Петър и Павел дошла при тях чак когато те се предали, когато помолили за лична охрана, а не да им бъде даден урок по плуване, когато потърсили спасител, а не някаква система.

Втората стъпка е скръбта: “*Блажени са тези, които скърбят...*” Радостта идва при тези, които искрено съжаляват заради своя грях. Ние откриваме радостта, когато напуснем затвора на гордостта и се покаем заради нашия бунт и непокорство.

Третата стъпка е кротост. Скръбта е последвана от кротост. **Кротки са тези хора, които искат да бъдат използвани от Бога**. Изумени, че Бог ще ги спаси, те същевременно са изненадани, че Бог може да ги използва. Те приличат на музиканти от училищен оркестър, на които е предоставена възможността да свирят с Бостънският симфоничен оркестър. **Те не обясняват на маестроото как да дирижира, те просто са развълнувани, че са участници в концерта**.

Какъв е резултата от първите три стъпки? Глад. Вие никога не сте виждали да се случва такова нещо! Вие признавате греха си и бивате спасен. Вие признавате слабостта си и получавате мощ. Казвате че съжалявате и получавате прошка. Това е смешен и непредсказуем път, пълен с приятни срещи. **За пръв път в живота си вие сте пристрастен към нещо позитивно, към нещо, което ви дава живот, а не ви лишава от живота**. И вие искате повече, защото апетита идва с яденето.

После идва милосърдието. Колкото повече получавате, толкова повече давате. Установявате, че е лесно да се дава милост, защото разбирате, че към вас са се отнесли толкова милостиво. Това, което е сторено на вас е несравнимо повече от това, което вие правите за Бога. За пръв път в живота си вие откривате постоянната радост, радост, която не зависи от вашите прищявки и действия. **Това е радостта от Бога, радост, която никой не може да ви отнеме**. Свещена наслада е поставена в сърцето ви. Тя е свещена, защото само Бог може да ви дари с нея. Това е наслада, защото вие никога не сте я очаквали. И въпреки, че сърцето ви не е перфектно, то не е загнило. И въпреки, че вие не сте непобедим, все пак вие сте свързан с Господа. И можете да се обзаложите, че този, който ви е създал, знае как да ви очисти – отвътре навън.

3. Когато Бог ви види. Когато вашият свят се докосне до Божия свят, резултатът е свят момент. Когато възвишената надежда на Бога целуне вашата земна рана, този момент е свят. Този момент може да се случи в неделя по време на участието ви в Господната Трапеза, или в четвъртък вечерта, когато се на ледената пързалка. Може да се случи в катедрала или в метрото, край горящ храст или по време на хранене. Не е важно кога и къде се случва. Важното е, че светият момент се случва. Ежедневно. И аз искам за ви говоря за най-светият от тези моменти – да ви говоря за най-светия момент в живота ви. Не, това не е мигът на вашето раждане. Нито е денят на вашата сватба. Нито е денят, когато се е родило детето ви. Аз искам да ви говоря за най-светия момент във вашия живот. Другите моменти са специални и са изпълнени с благоговение. Но в сравнение с този момент, те са свети толкова, колкото е свято хълцането.

Аз говоря за свят час. Не за вашето кръщение, не за мигът, когато сте приел Първото Причастие или за пръв път сте се изповядали, нито даже за първата ви любовна среща. Знаем, че тези мигове са скъпоценни и неприкосновени, но сега имам предвид нещо друго. То се случи днес сутринта. Веднага след като се събудихте. Не го ли забелязахте? Нека да си припомним тази сцена. Будилникът извънтя. Съпругата ви разтърси или съпругът ви сбута, или мама или татко ви раздруса. И вие се събудихте. Вече три пъти натискахте бутон за спиране на звука на будилника и ако го натиснете и този път, наистина ще закъснеете. Вече се бяхте молили да поспите още 5 минути – 5 пъти подред и ако поискате да направите това отново, ще ви изляят вода на главата. Часът е настъпил. Денят започва. С пъшкане и недоволство отхвърляте настрани завивката си и затопленият ви крак докосва студения свят. Сядате на края на леглото и се напъгвате да отворите очите си, но те отказват да се отворят. Разтривате ги с пръстите на ръцете си и оглеждате стаята. (Светият момент все още не е настъпил, но това ще стане много скоро). Ставате. В този момент ви удря мисълта за всички онези неща, които ще ви тормозят през целия ден. Все едно че в този момент някакво джудже в мозъка ви, което отговаря за болката, има нужда да провери изправността на връзките, преди да влезете в банята. “Болка в гърба?” “Проверено.” “Схваанат враг?” “Проверено.” “Навехнато коляно при игра на футбол в гимназията?” “Все още боли.” “Сърбеж на главата?” “Продължава да сърби.” “Сенна хрема?” “Действа.”

С елегантността на бременна слоница вие тръгвате към банята. Искате ви се, ако има начин, бавно да увеличите яркостта на светлината, но това е невъзможно. Поради това включвате лампата, примигвате докато очите ви се приспособят и пристъпвате към мивката в банята. Доближавате се до светия момент. Може и да не знаете, но току-що вие стъпихте на свята теракотена плочка. Вие сте във вътрешното

светилище – горящият храст на вашия свят. Предстои да се случи светия момент във вашия живот. Ослушайте се. Ще чуете пляска на ангелските крила, които сигнализират за тяхното пристигане. Тромпетите са поставени до небесните устни. Облак от величие обгражда голите ви крака. Небесното множество застива на мястото си, когато вие повдигате погледа си и... (Бъдете готови. Той идва. Настъпва светия миг.) Удар на кимвалите. Ехото на тромпетите отеква в светите места. Небесните деца се понасят над вселената и разпръскват цветни листенца. Звездите танцуват. Вселената аплодира, защото **детето** на Царя се е събудило. Погледнете в огледалото. **Вижте светеца**. Не отмествайте погледа си. Образът на съвършенството гледа към вас. **Светият миг е настъпил**.

Знам какво си мислите. Казвате си: “Ти наричаш това “свят”? Ти наричаш това “съвършен”? Ти не знаеш как изглеждам аз в 6:30 сутринта.” Не знам, но предполагам. С разчорлена коса, с намачкана пижама. С гурели по краищата на очите. С подут корем и с изсъхнали устни. С изпъкнали очи и **с дъх, който може да направи петно на стената**. С лице, което може да изплаши и куче. Казвате си: “Всичко друго, но не и свят. Дай ми един час и аз ще изглеждам свят. Дайте ми чаша кафе и малко грим. Дайте ми четка за зъби и гребен и аз ще направя тялото си да изглежда добре. Малко парфюм или одеколон. А след това ме отведете в Светая Светих. Тогава ще накарам небесата да се усмихнат.” **Ох, точно тук грешите**. Разбирате ли, че това, което прави сутрешният момент толкова свят **е неговата искреност, защото това което виждате в този миг е това, което вижда Бог**. **Това е образът, който Бог обича**. Без грим, без изгладена риза, без вратовръзка, без лъснати обувки, без скъпи бижута. Просто рошава искреност. Просто вие. Едно нещо е сигурно, **ако хората ви обичат в 6:30 сутринта – те наистина ви обичат**. Те не обичат вашата титла или вашия стил. Те не обичат вашите постижения. Те обичат вас, такъв какъвто сте. Един човек, на когото му е простено, пише: *“Любовта покрива множество грехове”* (1Пет.4:8). Все едно, че е описание на Божията любов: *“Той направи съвършени завинаги тези, които бяха направени свети”* (Евр.10:14 – мой превод) Що се отнася до нашето положение пред Бога, ние сме съвършени. *“Когато той (Бог) гледа всеки от нас, той вижда човек, който е бил направен съвършен чрез Онзи, който е съвършен – Исус Христос”* *“Всички вие, които сте се били кръстени в Христос, с Христос сте се облекли”* (Гал.3:27).

Тази сутрин аз се облякох, за да скрия несъвършенствата, които не искам да се виждат. Когато вие ме виждате напълно облечен, вие не можете да видите моите бенки, белези от рани и синини от удари. Те са скрити. Когато решаваме да бъдем кръстени, както като стил на живот, така и като символ в Христос, се случва същото прикриване. Нашите грехове и недостатъци се изгубват зад ярката светлина на покритието на Христос. *“Защото вие умряхте и животът ви сега е скрит с Христос в Бога”* (Кол.3:3). Моля ви, не пропускайте въздействието на този стих. Когато Бог ви вижда, той вижда и Христос. **Той вижда съвършенството! Но запомнете, не съвършенството, заслужено от нас, а съвършенството, което е платено от него**. Замислете се за момент над тези думи: *“Заради нас Бог направи грешен Онзи, който нямаше грях, с цел ние да станем в него праведни пред Бога”* (2Кор.5:21 – мой превод). В превода на Филипс този стих е преведен така: *“Защото Бог направи Христос, който сам нямаше грях, да стане грях заради нас, за да можем в Христос ние да бъдем направени добри с добротата на Бога.”*

Обърнете внимание на последните три думи: *“добротата на Бога.”* Божията доброта е ваша доброта. Вие сте абсолютно съвършен. Без недостатък. Без дефекти или грешки. Неопетнен. Ненадминат. Необезобразен. Несравним, Оригиналнo чист. Незаслужено, но въпреки това безусловно съвършенство. Не е чудно, че небесата аплодират, когато вие се събудите. Шедьовърът се е събудил. Звездите шепнат: “Вижте това чудно дете.” Ангелите въздишат: “Какво чудо е създал Бог.” Поради това, когато пъшкате, вечността въздиша учудено. Онова, което в огледалото ви изглежда като сутрешно нещастие, всъщност е сутрешно чудо. Святост в хавлия. Продължавайте напред и се облечете. Продължавайте напред и си поставете пръстените, обръснете си мустаците, вчешете си косата и покрийте бенките си с грим. Направете това за себе си и заради собствената си репутация. Направете го, за да си запазите работата. Направете го заради онези, които ще трябва да стоят близо до вас. **Но не правете това заради Бога**. Той вече ви е видял такъв, какъвто всъщност сте. **И в неговата книга вие сте записан, че сте съвършен**.

4. Неговият избор и вашият избор. Веднъж дъщеря ми, без да знае, ми зададе въпросът, който си задават много търсачи на истината: **“Защо искам да върша лошото нещо? Защо правя това нещо, което мразя? Каква е тази маймуна, която издава нечленоразделни звуци вътре в мен?”** Или пък задават още по-основния въпрос: “Ако грехът ме отделя от Бога, защо Бог не ме отдели от греха? Защо Бог не ми отнема възможността да извършвам грях?” За да отговорим на този въпрос, нека да се върнем към началото. Нека да отидем в Райската Градина и да видим семето, което едновременно благославя и прокллина. **Нека да видим защо Бог е дал на човека възможността да избира**. Зад всичко стои избора. Обмисленото решение. Информиранията крачка. Той не трябваше да прави това, но той избра да го направи. Той знаеше цената, знаеше в какво се въвлеча и беше наясно с последствията. Ние не знаем кога той реши да го направи. Ние не можем да знаем. И не защото не сме били там, **а защото тогава времето не е съществувало**. Не е

съществувало утре, вчера или следващия път. Защото времето не е съществувало. Ние не знаем кога той е обмислял какво да избере. Но знаем, че той го е направил. Той избрал да го направи. Той избрал да създаде. *“В началото Бог създаде...”*

Историята е започнала с едно решение. Съществуването станало измеримо. От нищото дошла светлина. От светлината дошъл денят. После дошли небето и земята. И на тази земя? Могъщата ръка продължила да работи. Били издълбани долини. Били изкопани океани. От равнините се издигнали планини. На небето били поставени звезди. Вселената заблестяла. Нашето слънце станало едно от милионите слънца. Нашата галактика станала една от хилядите галактики. Планетите били привързани невидимо към слънцата и се понесли в космоса с главоломна скорост. Звездите греели с топлина, която за няколко секунди би разтопила нашата планета. **Ръката зад всичко това била могъща. Той е могъщ. И с тази мощ той създавал. Така естествено, както пее птичката и плува рибата, той създавал. Така както художникът не може да не рисува и бегачът не може да не тича, така и той не може да не създава. Той бил Създателят.** От началото до края той е бил Създателят. Неуморният мечтател и проектант. От палитрата на неостаряващият Художник се появявало неподражаемо великолепие. Още преди някой човек да е можел да го види, неговото творение било пълно с чудеса. Цветята не растели просто така, те цъфтели. Пиленцата не просто се раждали, те се излюпвали. Съомгите не просто плували, те скачали.

Шаблонът нямал място в неговата вселена. Той трябва да я е обичал. **Създателят се наслаждават, когато създават.** Убеден съм, че заповедите му са му доставяли удоволствие. “Хипопотаме, ти няма да ходиш, когато вървиш, ти ще се клатушкаш като патица!” “Хиено, да лаеш е твърде просто. Нека да ти покажа как да се смееш!” “Миеша се мечко, виж, направил съм ти маска!” “Ела тук, жирафе, нека малко да ти удължа врата.” И т.н и т.н. Да се придаде пухкавост на облаците. Да се направят сини океаните. Да се направят дърветата да се поклащат. Да се направят жабите да подскачат и да крякат. Мощта започнала да създава и се родило създанието. Той е бил могъщ и е бил творец. И той е бил любов.

Даже по-голяма от неговата мощ и съзидателност е била основната му отличителна черта: Любов. Водата трябва да е мокра. Огънят трябва да е горещ. Не можете да отнемете мокротата на водата и да продължите да имате вода. Не можете да отнемете горещината на огъня и да продължите да имате огън. По същият начин, не можете да отнемете любовта от Онзи, който е живял преди появата на времето и все още съществува. Защото той е бил и е...Любов. Изследвайте дълбоко в него. Проучете всяко ъгълче и всяко местенце. **Навсякъде ще откриете само любов.** Идете при началото на всяко решение, което е взел и ще откриете любовта. Идете в края на всяка история, която той ви е разказал и ще откриете любовта. Любов. Не горчивина. Не зло. **Просто любов. Безгрешна любов. Страстна любов. Огромна и чиста любов.** Той е любов. В резултат от това, слонът има хобот, с който да пие. Котенцето има майка, от която да бозае. Птичката има гнездо в което да спи. Същият Бог, който е достатъчно могъщ, за да издълбае една пропаст е достатъчно нежен, за да постави косми по краката на мухата, за да ги запазят топли. Същата сила, която придава симетричност на планетите, насочва новороденото кенгурче, за да стигне до джоба в стомаха на майката още преди тя да е разбрала, че бебето ѝ се е родило. И поради това, че е такъв, той е направил това, което е направил. Той е създал раят. Безгрешното светилище. Небето преди страха. Дом още преди да е имало човек, който да живее в него. Не е съществувало времето. Не е съществувала смъртта. Не е съществувала болката. Дар, създаден от Бога за неговото върхово творение. И когато всичко било създадено, **Бог видял, че то било много добро** (Бит.1:31).

Но това не било достатъчно. Най-великата работа още не била завършена. Имало нужда от един финален шедьовър, преди Бог да спре. Погледнете в каньоните и вие ще видите Божието великолепие. Докоснете цветята и ще видите неговата изтънченост. Чуйте гръмотевицата и усетете неговата сила. Погледнете към зенита и се възхитете на него и на всичко останало. Нека заедно да си представим какво се е случило в денят на създанието. Той взел една глинена буца и я поставил върху друга буца, докато оформил нещо, което лежало безжизнено на земята. Всички обитатели на Райската Градина се събрали, за да наблюдават това събитие. Ястребите закръжили отгоре. Жирафите протягали вратовете си. Дърветата се навеждали. Пеперудите кацнали на цветовете и наблюдавали.

Бог казал: “Природо, ти ще ме обичаш, защото съм те направил да ме обичаш. Вселено, ти ще ми се подчиняваш, защото съм те направил да ми се подчиняваш. Ти можеш да отразяваш моята слава и моите умения, защото съм те създал да постъпваш така. **Но този тук ще е като мен. Този тук ще е способен да избира.**” Всички мълчали, когато Бог бръкнал вътре в себе си и извадил нещо невиджано дотогава. Семенце. “Това се нарича “избор.” Семето на избора.” Творението стояло мълчаливо и гледало към безжизнената фигура. Един ангел казал: “Но какво ще стане ако той...” Създателят довършил: “Какво ще стане, ако той избере да не обича? Ела, ще ти покажа.” Необвързани с днешния ден, Бог и ангелът влезли в царството на утрешния ден. “Ето, виж плода на семето на избора, както сладкия, така и горчивия плод.” Ангелът ахнал от това, което видял. Спонтанна любов. Доброволно посвещение. Избиране на нежността.

Той никога не бил виждал нещо подобно. Той усетил обичта на Адам. Чул радостта на Ева и на нейните дъщери. Видял как те споделяли храната и товарите си. Почувствал добротата и се удивил на топлината в отношенията им.

“Господи мой, небесата никога не са виждали такава красота. Наистина, това е твоето най-велико творение.” “О, но ти видя само сладкия плод. А сега виж горчивия плод. И двамата били обкръжени от смрад и зловоние. Ангелът се обърнал ужасен и попитал: “Какво е това?” Създателят отговорил с една дума: “Егоизъм.” Ангелът стоял безмълвен, докато те преминали през векове на антипатия. До тогава той не бил срещал такава мръсотия. Прогнили сърца, неизпълнени обещания, забравена лоялност. Децата на творението се скитали ослепени из лабиринтите на самотата. Ангелът попитал: “И това е следствие от избора?” “Да.” “Те ще те забравят ли?” “Да.” “Те ще те отхвърлят ли?” “Да.” “И те никога няма да се върнат обратно при теб?” “Някои ще се върнат, но повечето няма да се върнат.” “Какво е нужно, за да бъдат накарани да слушат?” Създателят продължил да върви през времето, все по-напред и по-напред в бъдещето, докато застанал край едно дърво.

Дърво, от което щяла да бъде изработена една люлка. Даже тогава той можал да усети миризмата на сено, която щяла да го обкръжи. С още една стъпка в бъдещето той минал край друго дърво. То стояло самотно, като непреклонен господар на един гол хълм. Дънерът му бил дебел и дървото било здраво. Скоро щяло да бъде отсечено. След това щяло да бъде одялано и щяло да бъде издигнато на каменното било на едни друг хълм. И след това Бог щял да увисне на него. Той усетил как дървото претрива кожата на гърба му, която още не бил облякъл. Ангелът попитал: “Ще слезеш ли там?” “Да.” “Няма ли друг начин?” “Не, няма.” “Нямаше ли да е по-лесно да не беше посадил семенцето? Нямаше ли да е по-лесно на човека да не се дава възможността да избира?” “Щеше да е по-лесно, но да се премахне възможността да се избира, означава да премахна любовта.” Бог огледа хълма и видя предварително сцената. Три фигури висяха окачени на три кръста. Ръцете им са разтегнати. Главите им са клюмнали напред. Те станат заедно с вятъра. Мъже, облечени във войнишки дрехи седели на земята близо до тримата. Те играели някакви игри в пръстта и се смеели. Мъже, облечени в религиозни дрехи стояли от едната страна на кръстовете. Те се усмихвали арогантно и наперено. Те си мислели, че защитават Бога, като убиват този фалшив бог. Жени в жалейни дрехи стояли в подножието на хълма. Те мълчели, по лицата им се стичали сълзи и те гледали към земята. Една от тях прегърнала друга жена и се опитала да я отведе настрана, но тя не искала да напусне и казвала кротко: “Аз ще стоя тук, аз ще стоя тук.” Цялото небе било готово да се сражава. Цялата природа се надигнала за да спасява. Цялата вечност заела позицията да защитава. Но Създателят не издавал заповед. Оттегляйки се от сцената в бъдещето той казал: “Това трябва да бъде направено.” Но докато се връщал назад във времето, той чул викът, с който един ден щял да извика: “Боже мой, Боже мой, защо си ме изоставил?” и внезапно потръпнал от бъдещата агония. Ангелът отново проговорил: “Би било побезболезнено...” Създателят го прекъснал меко: “Но това няма да е любов.” Отново влезли в Райската Градина. Бог погледнал искрено към глиненото създание. В него се надигнал мусон на любовта. Той би умрял заради творението си още преди да го беше направил. Бог се наведе над глиненото лице на фигурата и духна в нея. Устните на фигурата се раздвижиха. Гърдите ѝ започнаха да дишат. Бузите ѝ се зачервиха. Пръстите ѝ се раздвижиха. Очите ѝ се отвориха.

Но още по-невероятно от раздвижването на тялото беше раздвижването на духа. Останаха с отворени уста от изумление тези, които можаха да видят това невиждано чудо. Може би вятърът беше този, който пръв каза това. Може би това, което звездата видя в този миг я кара да примигва от тогава до сега. Може би беше оставено на един ангел да прошепне: “Това прилича толкова много на Бога!” Ангелът нямаше предвид лицето, отличителните черти или тялото. Той гледаше вътрешността и душата. Друг ангел прошепна: “То е вечно!” Вътре в човека Бог е поставил божествено семе. Семе от неговата самоличност. Могъщият Бог беше създал най-могъщото същество на земята. Създателят беше създал не създание, а друг създател. Онзи, който беше избрал да обича, беше създал личност, която можеше да му отговори с обич. Сега е нашият ред да направим своя избор.

Кръщението е демонстрация на вярата ни в Бога

Християните вземат участие в две Божии тайнства, чрез което възхваляват това, което Бог е направил за нас - участието в Господната Трапеза и кръщението. Участието в Господната Трапеза се извършва редовно при всяко събиране в църквата, а кръщението е деклариране на вярата на кръщаваания в Бога, което той прави веднъж в живота си. Сега ще говорим за второто от тези две събития – кръщението.

Опитът на човешкият мозък за обясни кръщението е подобен на опита с устна хармоника да се

извири музика на Бетовен – музиката е твърде величествена за възможностите на този инструмент. **Нито един изследовател или светия е способен да оцени какво означава този момент в небето.** Всички думи за кръщението, включително тези, **трябва да бъдат разглеждани като човешки усилия да бъде разбрано едно свято събитие.** Опасно е да не отидем в една от двете крайности: или да кажем, че кръщението е твърде важно, или да кажем, че то е маловажно. Ние или обожествяваме кръщението, или го превръщаме в нещо обикновено. Човек може да счете, че кръщението е най-важното нещо в евангелието или да каже, че то няма нищо общо с евангелието.

Но и двете неща са еднакво опасни. Някой казва: **“Аз съм спасен, защото бях кръстен.”** А друг казва: **“Аз съм спасен, поради това нямам нужда да бъда кръщаван.”** Заплахата се състои в това, да позволим на махалото да спре някъде между тези две гледни точки. Правилното решение е да поставим кръщението там, където му е мястото – в основата на кръста. Кръщението прилича на скъпо украшение, което ако бъде разглеждано само за себе си изглежда привлекателно, но не притежава нужното качество, за да накара човека да го купи. Но ако поставите кръщението на фона на нашия грях и го осветите със светлината на кръста, това украшение ще блесне със значението си. Кръщението веднага разкрива красотата на кръста и мрака на греха.

Подобно на диамантът и кръщението има много страни: очистване на греховете, смърт и погребение на миналото, възкресение и раждане на новия живот. **Така както скъпоценният камък не притежава светлина, така и кръщението не притежава собствена власт и сила.** Но така както диаманта отразява светлината в много цветове, така и кръщението демонстрира многото лица на Божията милост. След като човек признае греха си и се обърне към Христос за спасение, той трябва да направи някаква стъпка, за да обяви на небето и на земята, че сега той е последовател на Христос. Кръщението е тази стъпка.

Кръщението е първата и незабавна стъпка на подчинение от човека, който е обявил публично вярата си пред другите. Тази стъпка е толкова важна защото знаем, че в Новия Завет се разказва, че всеки новоповярвал е бил кръщаван. **С изключение на крадеца на кръста, няма друг пример на некръстен вярващ.** А крадецът на кръста е особено важен, тъй като неговият случай докарва до полуда догматиците. **Не е случайно, че първият човек, който приема поканата на разпнатия Христос не е притежавал познание за вероучението, не е получил първо причастие, не е бил кръстен и не е изучавал катехизиса.** Колко обезпокоително е за теолозите да се изкачат на планината на христовото учение **и там да бъдат поздравени от един неграмотен крадец, който е умрял заедно с Христос.** Това е човек, който никога не е влизал в църква, никога не е правил дарение, никога не е бил кръстен и е казал само една молитва, но тя се оказала достатъчна. Той играе важна роля в драмата на евангелието. Крадецът ни напомня, че нашата догма може да е херметично затворена и учението ни може да е абсолютно вярно, **но накрая Исус е този, който спасява.** *(Коментар: Не Дева Мария, нито който и да е от апостолите, светците или пророците, а единствено Исус Христос, нашият Господ и на него принадлежи славата, благодарностите и хвалението. Д.Пр.)*

Дали тази история отрича важността от подчинението? Не, тя просто поставя подчинението на мястото му. Всяка направена стъпка е отговор на предложението за спасението, а не е усилие за спечелване на спасението. Накрая ще кажа, че Бог има правото да спаси всяко сърце, защото само той вижда какво има в сърцето на всеки човек. Ние знаем и за случая с учениците на Йоан Кръстител, който е описан в Деян.19:1-6. Те са били кръстени от Йоан, но не са знаели за ролята на Светия Дух. Когато получили указания какво трябва да направят, те веднага поискали да бъдат кръстени в името на Исус. За да разберем смисъла на кръщението ни помага и 1Пет.3:21: **“И тази вода е като кръщението, което сега ви спасява – не измиването на нечистота от тялото, а настоящата молба към Бога за чиста съвест. И това е, защото Исус Христос беше възкресен от смъртта.”** (мой превод) **Животът е в това обещание.**

Кръщението отделя хората, които са дошли само да погледат от другите хора, които са повярвали и са приели Христос за свой Спасител и Господ. Вие бихте ли искали да се ожените за човек, който ще иска да запази в тайна, че сте се оженили? И Бог не иска. Едно нещо е да си признаеш тайно в сърцето, че е грешен и имаш нужда от Спасител. **Но съвършено друго нещо е да излезеш от сянката, да застанеш пред семейството си, приятелите си и колегите си и публично да кажеш, че Христос ти е простил и е твоят Господар.** Тази стъпка повишава залога. Исус е заповядал всички негови последователи да докажат, че са такива и да дадат клетва чрез публичната демонстрация на кръщението. В Мат.28:19 той дава Великото Поръчение на учениците си: **“Идете и създавайте ученици измежду всичките народи по света и ги кръщавайте в името на Отца, Сина и Светия Дух.”**

В Новия Завет кръщаването не е било някакъв случаен обичай или ритуал. Кръщаването е било и е **“молба към Бога за чиста съвест”** (1Пет.3:21). Високото мнение на Апостол Павел за кръщението е демонстрирано чрез факта, че той знае, че всички негови читатели са инструктирани за неговата важност: **“вие се покорихте от сърце на онзи образец на учението, който ви беше предаден”** (Рим.6:17). И наистина, кръщението е тържествена и свята клетва на вярващият да върви след Христос. Така както при сватбената церемония се празнува спояването на две сърца, ката и кръщението празнува съюза на грешния човек със

Спасителя. Ние “*станахме част от Христос, когато бяхме кръстени*” (Рим.6:3 – мой превод).

Дали младоженката и младоженецът разбират всичко, което ще последва от сватбата им? Не. Дали знаят всички предизвикателства и заплахи, с които ще им се наложи да се справят? Не. Но те знаят, че се обичат и се заклеват да си бъдат верни един на друг до края на живота си. Когато желязният вярващ влиза във водата за да бъде кръстен, дали знае всички последици от клетвата, която дава в този момент? Не. Дали знае за всяко предизвикателство и изкушение, с което ще трябва да се справи? Не. Но той знае, че Бог го обича и отговаря на тази обич. **Но ви моля да разберете, че не това е актът, който ни спасява.** Това е актът, който символизира начинът, по който сме спасени. Невидимата работа на Светия Дух е видимо демонстрирана във водата на кръщението. Това потапяне на кръщавания във водата е подобно на смъртта. Моментна пауза, през времето на която водата покрива тялото и главата на кръщавания като при погребение. Следващото изправяне във въздуха и на слънчевата светлина е вид възкресение. Събуйте обувките си, сведете главата си и паднете на колене, защото това е свято събитие. На кръщението не трябва да се гледа лековато. Събитието представлява доброволно потапяне на тялото и душата в обещанието и в силата на Христос. Ритуалът на умиването символизира признанието ни, че ако сме отделени от Христос, ние сме мръсни, но в Христос сме чисти. Ритуалът на погребението символизира, че ние искаме да умрем за греха и за егоизма си и че можем отново да оживеем заради стореното от него. (Лутер наричал кръщението смърт чрез потапяне.) Кръщението наистина запечатва нашето спасение, като ни приобщава към него и неговото тяло. Смъртта на Христос става моя смърт. Възкресението на Христос става мое възкресение. В църквата на Новия Завет няма примери на некръстени вярващи.

А сега нека да се спрем на специалните въпроси, които са задавани за кръщението:

1. **Кое е по-правилно: да се кръщават бебета или хора, които са достатъчно пораснали, за да решат сами дали да бъдат кръстени?** Очевидно има прекрасни и вярващи хора, които са поддръжници на едната или на другата теза. Но е очевидно, че в Новия Завет кръщаването е доброволна клетва, правена от хора, които са достатъчно зрели, за да разпознават собствения си грях и да разсъждават за значението на смъртта на Христос и които са достатъчно независими, за да посветят себе си на него. **Важно е да отбележим, че в Библията няма нито един ясен случай за кръщаването на бебе.** Почти винаги, когато в нея се говори за кръщение, то е предшествано от заповед да вярваме. Добър пример за това е Деян.2:38: “*Покайте се (променете сърцата си) и живеете, и се кръстете, всеки един от вас, в името на Исус Христос за опрощение на греховете ви*” (мой превод). Никога не ни е казвано да бъдем кръстени и след това да повярваме, а ни е казано да повярваме в Исус и след това да демонстрираме решението си, като чрез кръщението се присъединим към Христос. Кръщението е началната стъпка на вярващото сърце. Това решение изисква значително ниво на зрялост. Подходящо е да се посвещава бебето (въпреки че е още по-добре да се посветят неговите родители). В нашата *(Коментар: Баптистка. Д.Пр)* църква ние не кръщаваме бебета. Редовно предлагаме възможността на родителите на новородените бебета да излязат пред присъстващите в църквата с децата си, за да се помолим за тях и да ги посветим на Бога. Но това е церемония по посвещаването, а не е кръщаване.

2. **Ами ако аз съм бил кръстен като бебе? Какво трябва да направя? Аз съм бил кръстен, но не чрез потапяне.** Първо, вие трябва да сте благодарни, че имате родители, които са били загрижени достатъчно за вас, за да ви отделят, за да бъдете с Бога. Поради тяхната вяра сега вие имате шанса да завършите тяхната молитва, като доброволно извършите кръщение за възрастни. Кръщаването за възрастни не е знак на неуважение към това, което са направили родителите ви. Всъщност, на това може да се гледа като на изпълнение на техните молитви. Бъдете благодарен за наследството на грижовните ви родители, но не пренебрегвайте собствените си отговорности като зрял човек и лично се закълнете пред Бога чрез кръщението. Някои от членовете на нашата църква са били кръстени някога като бебета и след това, когато са стигнали до собствената си вяра, бяха кръстени като възрастни. Бог ви е отвел до този момент и ние се молим вие да направите тази важна стъпка колкото се може по-скоро. Всички гръцки преводи на Новия Завет използват гръцката дума *baptizo*, която означава потапяне. Символът на потапянето е неустоим защото така както кръщаваният ви потапя във водата, така и Христос ви потапя в езерото на своята милост, докато всяка частичка от вас бъде очистена. Погребани във водния гроб, покрит от главата до стъпалата си с Божията любов, вие бивате измит чрез кръвта на Исус.

3. **Колко много трябва да знам, за да бъда кръстен?** Трябва само да осъзнаете, че сте грешен човек и че Исус е вашият Спасител. Докато израствате в Христос, вие ще научите повече за кръщението. Ще научите, че превъплътени и представени в кръщението са дарът на Светия Дух (Деян.2:38), обвързването с църквата (1Кор.12:1), да бъдеш облечен с Христос (Гал.3:26) и много други. Полезно е да четете книгата Деяния на апостолите и да се опитвате да разберете какво са знаели кандидатите през първия век, преди да са били кръщавани: 3000-те души, кръстени на Петдесетница (Деян.2), етиопският евнух (Деян.8), тъмничарят (Деян.16), и кръщаването на самият Павел (Деян.22:16). Във всеки от тези случаи е имало искрена вяра и

незабавен отговор. Нека набързо да разгледаме всяко от тези събития:

Какво са разбирали хората, които са били кръстени на Петдесетница? *“Този Исус, когото вие разпънахте, него Бог е направил и Господ, и Христос”* (Деян.2:36).

Как са отговорили тези хора? *“Тези, които приеха поучението му, се кръстиха и в същия ден се присъединиха около три хиляди души”* (Деян.2:41)

Какво е било посланието на Филип към етиопецът? *“Филип отвори устата си и...му разказа добрата новина за Исус”* (Деян.8:35).

Какъв беше отговорът на етиопецът? *“Евнухът каза: Ето вода; какво ми пречи да се кръстя?...И двамата – Филип и евнухът влязоха във водата и Филип го кръсти”* (Деян.8:36, 38).

Какво е разбирал тъмничарят? *“(Павел и Сила) му казаха: “Повярвай в Господ Исус Христос и ще бъдеш спасен – ти и всички хора в домът ти”* (Деян.16:31).

Как е реагирал той? *“И той ги взе в същия час през нощта и им изми раните; и незабавно се кръсти, той и домаините му”* (Деян.16:33).

Какво е знаел Савел преди да бъде кръстен? *“(Ананий) се наведе над мен и ми каза: “Брате Савле...Бог на бащите ни те е избрал преди много години да научиш неговия план, да видиш Праведният и да чуеш думи от него...И сега защо се бавиш? Стани, кръсти се и умий греховете си, вярвайки в него да те спаси”* (Деян.22:14-16 – мой превод). *“Тогава Савел стана и беше кръстен”* (Деян.9:18).

Виждате ли сходствата? Посланието и отговорът на това послание са последователни. Посланието е добрата новина за Исус, а отговорът е доброволен. Обикновена вяра в Христос и незабавен отговор на вярата чрез кръщение. Възможно ли е било някой да бъде кръстен, без да има никакво познание за Христос? Разбира се, някои хора са били кръщавани поради натиска от страна на родителите си или просто за да имат късмет в живота си. Съществува и особеният случай с император Константин, който с войските си пресичал една река и казал, че всички, които сега са влезли в реката са християни. След войниците е имало някои, които не са имали никаква представа какво правят в този момент. Но когато разбрали какво е направил Бог за тях, те искали да благодарят за кръщението. Решението за кръщението е лично, защото само вие познавате сърцето си.

4. **Важно ли е къде съм кръстен?** **Не.** Ако сте кръстен в Баптистка или в Петдесетна църква, или в някое езеро по време на почивка на семейството ви, това няма никакво значение. Важното е да знаете, че вие сте грешен човек и Исус е вашият Спасител.

5. **Дали самото кръщение има властта да спасява хората?** **Отговорът е категорично “Не!”** Библията е пределно ясна, че **единствено Исус спасява**. Работата на спасението е завършена от Христос на кръста. Кръщението не притежава откупуваща власт. Нито има нещо специално във водата. Няма нищо свято в реката, в езерото или в щерната за кръщаване. Трагедия е, че някои хора вярват, че ще отидат на небето след като умрат, защото са били напръскани с няколко капки вода няколко седмици след раждането си. Те нямат лична вяра, никога не са вземали лично решение да бъдат кръстени и разчитат, че единствено церемонията ще ги спаси. Колко абсурдно е това! Ако кръщението е изкупителен акт, тогава защо беше нужно Исус да умира на кръста? Ако можехме да бъдем спасени чрез напръскване или потапяне, мислите ли че Исус би умрял заради нашите грехове? Ако вярвате в тайнството, а не в Спасителят, тогава вие вярвате в един безсилен ритуал.

6. **А може ли да бъде спасен човек, който не е кръстен?** Най-добре на този въпрос се отговаря с друг въпрос. Защо този човек не е бил кръстен? Има три възможни отговори:

(1) **“Аз никога не разбрах смисъла на кръщението.”** Вероятно вие никога не сте били инструктирани, че трябва да бъдете кръстен. Може би вие никога не сте бил заставам да се замислите по тази тема. Това е напълно възможно. Ако вашият случай е такъв, ние ви призоваваме да се замислите какво казва Бог за кръщението. Това не отрича вярата ви до този момент. Част от зрелостта е да сме отворени към разбирането на нови области на християнския живот.

(2) **“Аз не искам да бъда кръстен.”** Нека да анализираме този отговор. Бог смирил себе си, като напуснал небето и бил роден в обор. Богът на вселената яде човешка храна, изпитваше човешки чувства и умря със смъртта на грешен човек. Той беше оплют, бит и удрян с бичове на голо, а след това е беше прикован на кръста. Вместо нас, той пое върху себе си нашето вечно осъждане. Тогава той ни предложи спасение като безплатен дар и каза ние да му кажем “Да” чрез нашето кръщение и някой отговаря: “Аз не искам да бъда кръстен.” Такава логика е без смисъл. Такава съпротива не разкрива проблема със кръщението, а изважда на показ нещастieto на душата и проблем в сърцето. Такъв човек няма нужда да изучава тайнството, а се нуждае от дълго и упорито изследване на душата. Тази нелепост озадачила даже Исус и той запитал: *“Защо се обръщате към мен с думите: “Господи, Господи!”, а не вършите това, което казвам?”* (Лука 6:46) Истинските вярващи не само предлагат греховете си на Христос, но и подчиняват воите си на неговата воля. Кръщението е първото изпитание на вярващото сърце. Ако човек не

иска да се подчини на Христос и да се кръсти, какво ще направи по-късно, когато Исус ще поиска той да му се подчини, като се моли? Или като разпространява евангелието? Или като служи на другите хора? Най-висшият мотив за вършенето на нещо е защото Бог е поискал да го свършите. Сърцето на спасеният човек казва: “Ако даже поискаш да бъда кръстен в купчина листа, аз ще го направя. Може да не разбирам всяко твое разсъждение, но нали аз не разбирам и как би могъл да бъде спасен грешник като мен.” Ако човек се съпротивлява на първата заповед, имаме основание да се усъмним дали този човек наистина се е обърнал към Господа.

(3) “А какво ще стане с човек, който е умрял, реди да е имал шанса да се кръсти? Какво ще стане с мен, ако поверя душата си на Христос и преди да мога да кажа на другите хора или да организирам да бъда кръстен, рояк пчели-убийци ме нападнат и аз умра? Отговорът на този въпрос се намира в характерът на Бога. **Възможно ли е Богът на любовта да отхвърли едно искрено сърце? Няма начин.** Възможно ли е Богът на милостта и добротата да осъди една търсеца душа? Абсолютно не. След като ви е призовал и е умрял заради вас, би ли ви прогонил поради странното стечение на обстоятелствата? Това би било непоследователност. Възможно ли е некръстен вярващ да бъде спасен? Да, определено. Трябва ли всеки вярващ да бъде кръстен? Да, определено. Кръщението означава да се поклоним пред Отца и да му позволим да върши работата си в нас. Моментът е подобен на първото влизане на първокласник в училището. Той не е приет там поради заслугите си, познанията си или качествата си. Той просто казва: “Аз съм тук, за да се уча. Ще ме научите ли?” Чрез кръщението желаещият ученик казва на Учителя: Аз съм тук, за да се уча. Ще ме научиш ли?” Не позволявайте на кръщението да бъде нещо, което то не е. Ако е отделено от кръста, то няма никакво значение. Ако вярвате, че потапянето ви във водата ще ви спаси, вие сте пропуснали смисъла на евангелието. **Пазете се от догматизма.** Никой човек тук на земята не може напълно да разбере тайнството на кръщението, което е първата крачка на вярващият.

Молитвата е небесна покана

“Голяма сила има усърдната молитва на праведния човек” (Як.5:16). Представете си, че сте в тъмна стая. Пердетата са спуснати. Кепенците на прозорците са затворени. В невероятната тъмнина прониква слънчева светлина под пердетата. Пипнешком ставате и се опитвате да намерите пътя до вратата на стаята. Правите една стъпка наслуки, тъй като не знаете в коя посока вървите. Вървите бавно напред и пътуването ви е болезнено. Удряте пръстите на краката си, насинявате пищялите си, чупите вази. **Трудно се върви в тъмнината. Още по-трудно се върви в тъмния свят.**

Но много хора се опитват. И като резултат мнозина се нараняват в това усилие, препускат над проблемите, блъскат се помежду си в мрака и се удрят в стените. Но понякога някой от нас прави откритие. Пресягайки се в тъмнината, една ръка хваща пердето и дръжката на прозореца. Чува се вик: “Чуйте всички! По стените има прозорци!” Пердето е дръпнато в края на прозореца и той е отворен. Слънцето изпълва стаята. Това, което беше тъмно, сега е светло. Това, което беше непрогледно, сега е прозрачно. Това, което беше застояло, сега е свежо. Със светлината идва мира, силата, желанието да отидем по-близо до светлината и увереността да направим крачка напред. Несигурните ни стъпки биват заменени от убеденост във вървежа ни. Убеденост да се движим по коридорите на живота, като отваряме прозорците един след друг, за да осветяват пътя ни.

Каква разлика! И всичко това се дължи на един малък жест на дърпане на пердето и на отваряне на прозореца. **Молитвата прави същото нещо за нас.** Молитвата е прозорецът, който Бог е поставил в стените на нашия свят. Оставете го затворен и светът ви ще е студена и мрачна къща. Но дръпнете пердето и вижте Божиата светлина. Отворете прозореца и чуйте гласа му. Отворете прозореца на молитвата и помолете Божието присъствие да влезе във вашия свят. Вие сте на сватбата на най-добрия си приятел. Дватамата с него сте говорили за този ден още когато сте били деца и сега този ден е дошъл. Церемонията е прекрасна, сватбата е красива. Свещеникът не прави грешки и брачните клетви са искрени. Какъв ден!

Вие доброволно сте предложили да се погрижите за сватбеното тържество. Планирали сте най-доброто възможно веселие. Наели сте оркестър, ангажирали сте зала, поръчали сте менюто, украсили сте залата и сте помолили леля си Берта да направи сватбената торта. Сега оркестърът свири и гостите танцуват, но вие не можете да намерите леля Берта. Всичко е тук, освен тортата. Промъкват се в някое закътано местенце и набирате нейния телефонен номер. **Оказва се, че тя спи следобедния си сън! Тя си мислела, че сватбата ще се извърши през следващата седмица.** О, човече! Сега какво да правите? Ето това се нарича проблем! Всичко е тук, освен тортата... Звучи ли ви познато? Може би.

Ето това е била дилемата на Мария, майката на Исус. Денят на сватбата дошъл. Гостите ядели и

пиели...но виното свършило. В миналото за сватбата виното е било същото, каквото е сега тортата за сватбата. Можете ли да си представите сватба без торта? В миналото не можели да си представят сватба без вино. Да предложиш вино означавало да покажеш уважение към гостите си. Било е обидно да не се предложи вино на сватбата. **Проблемът, който Мария видяла, е бил социален. Хаос. Нещастие по социалната скала.** Не е нужно да звъните на тел. 911, но в същото време е невъзможно да го пренебрегнете. Когато се замислите, ще установите, че повечето от проблемите, с които се сблъскваме са от същия калибър. Много рядко имаме работа с проблеми с дилеми от национален или световен конфликт. Повечето от нашите земетресения не се измерват по скалата на Рихтер.

Обикновено вълните, които ни носят, са направени от речни камъчета, а не от огромни скални блокове. Закъсняваме за уговорена среща. Забравили сме нещо в офиса. Колега ни е забравил да се обади. Пощата се е изгубила. Има задръстване на движението. Вълните, които бушуват в ежедневието ни все още не заплашват живота ни. Но и това може да се случи. Лошото решение на малък проблем може да предизвика изгаряне на бушона. Ако не се положат правилни грижи това, което в началото е било снежинка, може да се превърне в снежна топка, а после в лавина.

Поради тази причина е добре да обърнете внимание как е реагирала Мария. Нейното решение показва един практичен план за развързване на житейските възли. **“Тя му каза: Няма повече вино”** (Йоан 2:3). Ето това е. Това е всичко, което тя казала. Тя не е преувеличавала, а само е видяла проблема и го е дала на Христос. Според Джон Дюй **“Добре формулираният проблем е на половината решен.”** Мария би харесала това, защото тя точно това е направила. Тя формулирала проблема. Иначе тя би могла да избухне: “Защо не планира по-добре? Няма достатъчно вино! Кой е виновен за това? Вие никога не правите нищо добре. Ако тук нещо трябва да бъде направено правилно, самата аз трябва да го направя!” Или тя би могла да се помоли: “Това е моя грешка. Аз съм виновна. Аз заслужавам да бъда упреквана. Колко ми се иска да бях напреднала повече в кулинарното изкуство. Аз съм некадърна жена. Хайде, направи сензация пред света. Завържи ме и ме изпрати на бесилката. Аз заслужавам това.”

Много лесно е да се фокусираме във всичко друго, но не и в решението. Но Мария не е постъпила така. Тя просто видяла възела, оценила доколко здраво е завързан и го отнесла при правилния човек. “Исусе, тук имам един възел, който не мога да развържа.” **“И когато се свърши виното, майката на Исус му каза: “Няма повече вино.”** (Йоан 2:3). Забележете, че тя е отнесла проблема **при Исус, преди да го отнесе при някой друг.** Един приятел ми разказа за една напрегната среща на дякони, на която присъствал. Очевидно на срещата е имало повече възбуда, отколкото съгласие и след продължително обсъждане някой предложил: “Защо не се помолим за това?”, а друг му отговорил: **“До там ли стигнахме?”**

Кое ни кара да си мислим, че молитвата е последната, а не първата възможност, която трябва да изберем? Според мен има две причини: чувството за независимост и чувството за незначителност. Понякога ние сме независими и започваме да си мислим, че сме достатъчно големи и можем да разрешим проблемите си. В нашето семейство тази година имахме празненство. Третата ни дъщеря се научи да плува. **(Коментар: Задавали ли сте си въпроса, колко хора в нашата страна могат да плуват? А това е жизнено важно умение, плуването е вид грамотност, която трябва да притежава всеки човек. Д.Пр.)** Кое означава, че трите могат да ходят, могат да плуват, а две от тях могат да карат велосипед. С всяко постижение те с удоволствие казваха: “Виж, тате. Аз мога сама да се справям.” Двамата с жена ми приветствахме и празнувахме всяко постижение на дъщерите си. Тяхната зрялост и грамотност е добро и нужно нещо, но аз се надявам, **че те никога няма да стигнат до положението да сметат, че вече са твърде пораснали, за да наричат баща си с думата „тате.“**

Бог се чувства по същия начин като нас. В други случаи ние не се чувстваме независими, **а незначителни.** Ние си казваме: “Наистина, Мария може да отнася при Исус нейните проблеми. Тя е негова майка. Но той не иска да чуе моите проблеми. Освен това той има да се справя с глада по света и с Мафията. Не искам да го безпокоя с моите бъркотии.” Ако си мислите така, мога ли да споделя с вас един от любимите ми стихове? Обичам го толкова силно, че съм го написал на първата страница на моята Библия. **“Защото се наслаждава в мен, той ме спаси”** (Пс.18:19) А вие си мислехте, че той ви е спасил **заради вашето благоприличие.** Мислехте си, че Бог ви е спасил **заради добрите ви дела или доброто ви поведение, или заради добрият образ, който сте си създали.** **Съжалявам, но това не е вярно.** Ако това беше вярно, вашето спасение можеше да бъде изгубено, когато гласът ви стана кисел или делата ви станаха слаби.

Има много причини поради които Бог ви спасява: за да прослави себе си, да умиротвори своята справедливост, да демонстрира своята суверенитет. Но една от най-сладките причини, поради която Бог ви спасява е, **защото той е влюбен във вас.** Той иска вие да сте около него. Той счита, че вие сте най-доброто нещо, което може да срещне. **“Така както мъжът се радва на невестата си, така твоят Бог се радва на теб”** (Ис.62:5). Ако Бог има хладилник, твоята снимка е сигурно е на вратата на хладилника. Ако Бог има портмоне, снимката ти е там. Той ти изпраща цветя всяка пролет и изгрев всяка сутрин.. Където и да отидеш, той ще те чуе. Той може да живее навсякъде във вселената и в същото време да е вътре в сърцето ти. А християнският подарък, който той ти изпраща на Св. Валентин? **Разбери, приятелю. Бог е луд по теб.**

Последното нещо, за което трябва да се тревожиш е, че може да досаждаш на Бога.

Единственото нещо, върху което трябва да се концентрирате, е да правите това, което той ви е казал да правите. Забележете последователността на събитията в следващия стих: *“Исус каза на слугите: ‘Напълнете делвите с вода.’ И те ги напълниха догоре. Тогава той им каза: ‘Излейте малко и дайте на ръководителя на угощението.’ И те занесоха водата на ръководителя. Когато той я вкуси, водата се беше превърнала във вино”* (Йоан 2:7-9 – мой превод). Забелязахте ли последователността? Първо делвите били напълнени с вода. След това Исус инструктирал слугите да отнесат от водата (не от виното) на ръководителя на угощението. Ако съм слуга, аз няма да поискам да направя това. Как щял да се реши проблема? И какво ще каже ръководителят на угощението, когато му дам чаша вода? Но тези слуги или са били достатъчно природно наивни или с вяра са направили това, което Исус им казал, **и така проблемът е бил решен.** Забележете, че водата се е превърнала във вино **след като слугите се подчинили, а не преди това.**

А какво щеше да стане, ако слугите бяха отказали да се подчинят на Исус? Ако бяха отговорили: “В никакъв случай”? Или за да бъде по-директен ще запитам, ами какво ще стане ако вие откажете да се подчините на Исус? **Какво ще стане, ако вие видите проблема и го отнесете при Исус, а след това откажете да направите това, което той ви каже?** Това е възможно. В края на краищата, Бог ви моли да направите някои доста смели стъпки. Парите не ви достигат, а той ви моли да направите дарение. Вие се чувствате засегнат и обиден, а Бог ви моли да простите на човека, който ви е засегнал. Някой друг е заел мястото, на което сте се надявали да бъдете назначен, но работодателя продължава да ви казва да имате търпение. Вие не можете да видите лицето на Бога, но той продължава да ви призовава да се молите. Той не заповядва вярата ни да отслабва. **Но той никога няма да поиска от вас да направите нещо, ако той счита, че вие не можете да го направите.**

Поради това продължавайте напред. Следващият път, когато срещнете някакво нещастие, следвайте примера на Мария по време на сватбата в Кана Галилейска: Открийте и дефинирайте проблема (така вие ще решите половината от този проблем.) Представете проблема през Исус (той с радост ще ви помогне.) Направете това, което той ви каже (независимо от това колко нелепо може да ви се струва.) Купете на вашата леля Берта нов календар.

Богът, който се бори за вас

Има един голям въпрос. **Какво прави Бог, когато вие сте в капан?** Когато спасителната ви лодка започне да се пълни с вода? Когато въжето за отваряне на парашута ви се скъса. Когато последният ви лев си е заминал, преди да сме платили последната сметка. Когато последната ни надежда е да хванем последния влак? **Какво прави Бог в тези моменти?** Аз знам какво правим ние. Не можем да си намерим място от притеснение. Разхождаме се неспокойно. Вземаме успокоителни хапчета. Аз знам какво правим ние. Но какво прави Бог? Това е огромен въпрос, наистина огромен. Ако Бог спи или се смее, аз съм загубен. Ако Бог си е скръстил ръцете и поклаща глава, тогава скъпи мой, режи си крака, време е да се сгромолясаме. Какво прави Бог?

Реших да проуча този въпрос. Тъй като съм умел изследовател, аз открих някои древни текстове, които могат да отговорят на този въпрос. Малцина са наясно, всъщност никой не е наясно, че журналистите от вестниците са съществували още по времето на Стария Завет. Да, вярно е, че по времето на Ной, Авраам и Моисей репортерите са пристигали бързо на мястото на действието, за да опишат драмата от онези дни. **И сега, за пръв път, една от техните статии ще бъде направена достояние на сегашното поколение.**

Как попаднах на тази статия? Открих я забутана между страниците на едно списание в Шибойгън, Уискънсин. Мога само да предположа, че смел археолог я е скрил, за да се предпази от надвисналата опасност на шпионите на злото. Не знам, дали той се е спасил. Но ние знаем какво е открил този археолог – интервю на Моисей в един древен вестник. И така, поздравявайки го за смелостта му и за жаждата му за истината, аз гордо споделям с вас неоткрит до сега разговор с човек, който ще отговори на въпроса: **“Какво прави Бог, когато ние сме в капан?”** Това интервю на Моисей е взето от Агенция Светата Земя (АСЗ).

АСЗ: Кажете ни за вашия конфликт с египтяните.

Моисей: О, египтяните са големи хора. Силни бойци. Хитри са като змии.

АСЗ: Но вие успяхте да избягате.

Моисей: Не преди те да бъдат удавени в морето.

АСЗ: Вие говорите за конфликта при Червено море.

Моисей: Да, беше много страшно.

АСЗ: Разкажете ни какво се случи.

Моисей: От едната ни страна беше Червеното море, а от другата страна бяха египтяните.

АСЗ: Поради което вие атакувахте?

Моисей: Шегувате ли се? Те притежаваха половин милион ракетни установки. Хората ми бяха твърде изплашени и искаха да се върнат обратно в Египет.

АСЗ: Значи вие казахте на хората да отстъпят?

Моисей: Къде да отстъпят? Във водата? Ние нямахме лодки и нямаше накъде да вървим.

АСЗ: А вашите водачи какво ви препоръчаха да направите?

Моисей: Аз не ги питах. Нямаше време.

АСЗ: Тогава какво направихте?

Моисей: Казах на хората да запазят спокойствие и да не се мърдат.

АСЗ: Искате да кажете, че когато врагът е приближавал, вие сте казали на хората си да не се движат?

Моисей: Да, казах на хората: Стойте неподвижни и ще видите как Господ ще ви спаси.”

АСЗ: Защо искахте хората да не се мърдат от местата си?

Моисей: За да не се поместят от пътя на Бога. Ако не знаеш какво да направиш, най-добре е да седиш неподвижен, докато Бог свърши работата.

АСЗ: Не мислите ли, че това е една стара стратегия?

Моисей: Да така е, но само ако си достатъчно голям за битката, която се води. Но когато битката не е по силите ти и ти искаш Бог да победи, да стоиш неподвижен е всичкото, което можеш да направиш.

АСЗ: Можем ли да говорим за нещо друго?

Моисей: Разбира се, вестникът е ваш.

АСЗ: Скоро след като се изплъзнахте...

Моисей: След като бяхме спасени.

АСЗ: Каква е разликата?

Моисей: Тук разликата е огромна. Когато се изплъзнете, вие сте направили това. А когато сте спасен, някой друг ви е спасил, а вие просто сте следвали указанията му.

АСЗ: Добре, скоро след вашето спасение вие се сражавате с Амо...Амал... чакайте да проверя ето тук...

Моисей: Амаликитците.

АСЗ: Да, с амаликитците.

Моисей: Големи хора, силни бойци, хитри като змиите.

АСЗ: Но вие ги победихте.

Моисей: Бог победи.

АСЗ: Добре, Бог победи, но вие свършихте работата. Вие се сражавате в битката. Вие бяхте на бойното поле.

Моисей: Не е вярно.

АСЗ: Какво? Вие не бяхте на бойното поле?

Моисей: Аз не участвах в тази битка. Докато армията се сражаваше, аз взех приятелите си Аарон и Ор, отидохме на върха на един хълм и се сравахме там.

АСЗ: Помежду си?

Моисей: Не, с тъмнината.

АСЗ: Как, с мечовете си?

Моисей: Не, с молитва. Аз просто издигнах ръцете си към Бога, така както направих и при Червено море. Когато повдигах ръцете си нагоре, ние започвахме да печелим сражението, а когато ги свалях от умора, войските ми започваха да губят. Поради това накарах приятелите ми да държат ръцете ми високо над главата ми, докато амаликитците бяха напълно победени.

АСЗ: Почакайте малко. Искате да кажете, че стоенето ви на хълма с издигнати ръце във въздуха е причината да победите?

Моисей: Нали сега не можете да намерите жив амаликитец някъде тук?

АСЗ: Не ви ли се струва, че е странно Генералът на армията да седи на хълма, а бойците да се сражават в долината?

Моисей: Ако битката се водеше в долината, с мен щеше да е свършено, но сражението не се водеше там.

АСЗ: Вашата стратегия е много странна.

Моисей: Вие искате да кажете, че ако баща ви е по-силен от онзи, който ви бие, вие няма да го извикате да ви помогне?

АСЗ: Какво?

Моисей: Ако някой ви повали на земята и започне да ви налага, и баща ви се намира наблизо и може

да чуе гласа ви, и ви е казал винаги да го викате, когато имате нужда от помощ, какво бихте направили?

АСЗ: Аз бих извикал баща си.

Моисей: **И аз правя само това.** Когато битката е твърде голяма за мен, аз моля Бог да победи. Моля се Отец да се сражава вместо мен.

АСЗ: И той идва?

Моисей: Да сте виждали наскоро евреи да изграждат пирамиди?

АСЗ: Чакайте, искам да съм сигурен, че правилно съм ви разбрал. Веднъж вие сте победили врага си, като сте стояли неподвижно, а друг път сте победили, като сте държали ръцете си високо във въздуха. Откъде научавате всички тези неща?

Моисей: Добре, ще ви кажа, но вие няма да ми повярвате.

АСЗ: Нека да опитаме.

Моисей: Добре, разбирате ли, веднъж имаше един храст, който гореше.

АСЗ: Може би сте прав, но нека да говорим друг път за този храст.

И така, какво си мислите че прави Бог, когато вие сте в клопка? Ако Моисей е някакъв пример, на този въпрос може да се отговори с една дума: **сражава се. Бог се сражава за нас.** Той излиза на ринга, посочва ни да отидем в нашия ъгъл и побеждава. **“Господ ще воюва за вас, а вие бъдете спокойни”** (Из.14:14). **Неговата работа е да се бие, а нашата работа е да вярваме в него.** Просто да вярваме. Без да го съветваме или да му задаваме въпроси. Да предоставим руля за управлението в ръцете му. Нашата работа е да се молим и да чакаме. Не е нужно да правим нещо друго. **“Той е моят защитник; аз няма да бъда победен”** (Пс.62:6 – мой превод). Между другото, така ли ми се стори или наистина чух някои хора да се подсмиват на моето археологическо откритие? Чакайте да ви разкажа за дневника на Йона, който открих в една антикварна книжарница в Тексас. В него има някои интересни неща. А вие си мислете, че аз се шегувам!

Богът, който е верен, даже когато ние сме неверни

Не харесах проповедника, до когото седях в самолета. Знам, знам. От нас се иска да харесваме всеки човек, но този специално...Ще започна оттам, че той зае мястото до мен. Надявах се то да остане празно. Самолетът беше пълен с пътници, беше неделя следобед и аз бях уморен от службите в неделната сутрин. Предвиждаше се същата вечер да проповядвам в Атланта и бях предвидил да подремна по време на полета. **Но този човек имаше други планове.** Въпреки, че билетът му беше за друго място, той седна на мястото до мен, защото беше по-близо до пилотската кабина. И когато седна, той изпълни всеки квадратен сантиметър от стола и даже не му стигна.

Простете ми, но аз имах известни териториални претенции за подложките за ръцете. Този човек веднага предяви претенция, че подложката помежду ни е негова и през цялото време не я отстъпи на мен. Знаейки, че при това положение няма да мога да заспя, аз започнах да си мисля за проповедта ми същата вечер и си отворих Библията.

“Приятелче, какво изучавааш там?” Аз му казах, но той не чу. След това декларира: **“Църквата е загубена. Насочила се е към ада и сърцето ѝ е разбито.”** Оказа се, че този човек е евангелист. Всяка неделя проповядвал в различна църква. Той изръмжа: “Събуждам ги. Християните са заспали. Те не се молят. Те не обичат. Те не се грижат.” Казвайки това, той започна да говори като проповедник и с приповдигнат тон започна да изброява греховете и слабостите на църквата: “Твърде мързелива, твърде богата, твърде пражосническа, твърде надебеляла...”

Хората около нас започнаха да се ослушват и лицето ми започна да почервенява. Не трябваше да позволявам думите му да ме изведат от равновесие, но го направих. **Аз съм един от хората, които никога не знаят предварително какво ще кажат, но след като съм се изказал, цяла седмица обмислям думите си и ми се иска да бях помислил, преди да ги кажа.** През последните няколко дни аз си мислих за това и ето какво ми се искаше да бях казал на този проповедник на лошите новини.

“Верността на Бога никога не се намира в зависимост от верността на децата му. Той е верен даже когато ние не сме. Когато на нас ни липсва смелост, на него не му липсва. Той е направил историята, използвайки хората въпреки хората. Нуждаете ли се от пример?”

Нахранването на 5000 човека. Това е единственото чудо, освен чудесата от последната седмица, което е записано във всичките 4 Евангелия. Защо смятате, че четиримата автори са преценили, че това чудо си заслужава да се опише? Може би те са познавали някои проповедници като човека, който седеше до мен. Вероятно те са искали да покажат как Бог не се предава, даже когато неговите хора се предават. Денят започнал с новината за смъртта на Йоан Кръстител. После продължил със завръщането на учениците от краткото им мисионерско пътуване. След учениците вървели 5000 мъже и семействата им. Исус се опитва

да се отърве от тълпата като пресича езерото, но установява, че тълпата вече го очаква на другия бряг. Той искал да прекара известно време с учениците си, но вместо това получава тълпа. Той иска да има време да размисли, но вместо това е трябвало да се изправи пред хората.

Той ги обучавал известно време, а след това се обърнал към Филип и го попитал: *“Откъде можем да купим хляб да ядат тези хора?”* (Йоан 6:5) **Спомнете си, че Филип е можел да прогонва демони и да изцелява болни** (Марк 13:5). Би трябвало да очакваме, че той е оптимист. Известно количество вяра би била много подходяща. В края на краищата, той е прекарал няколко седмици, наблюдавайки да се случват невъзможни неща. Но как е отговорил Филип? Той е звучал като проповедника, който срещнах в самолета. **Той знае какъв е проблема, но не може да си представи какво е решението.**

“Всички ние трябва да работим един месец, за да купим достатъчно храна, за да има за всеки човек само по едно малко парченце.” (Йоан 6:7 – мой превод). Той може да каже наизуст имената на всички щати в нашата страна, но не може да разбере как да помогне. Той може да пресмята добре, но не може да изработи отговора. И въпреки, че отговора да се помолим **е до него, той даже не се моли.** Притеснително е и мълчанието на другите ученици. Дали те са оптимисти в този случай? Прочетете думите им и сами си направете извода: *“Мястото е уединено и вече е късно. Разпусни хората, за да отидат до околните колиби и села и да си купят нещо за ядене”* (Марк 6:35-36)

Но момчета, нямате ли поне малко вяра? Не можете ли да кажете: *“Исусе, ти можеш да ги нахраниш. За теб няма невъзможни неща. Ние сме те виждали да изцеляваш болни и да възкресяваш мъртъвци; ние знаем, че ти можеш да нахраниш тълпата.”* Но те не казали това. Ако вярата е свещ, то тогава тези приятели са били в тъмнина. На учениците въобще не им дошло да ум да помолят Исус да разреши проблема. Само на Андрей му дошла тази мисъл, но даже неговата вяра била малка: *“Тук има едно момче, което има пет ечемичени хляба и две малки рибки, но това е недостатъчно за толкова много хора”* (Йоан 6:9 – мой превод) Най-накрая Андрей идва при Исус с някакво предложение.

Но той не идва с много вяра. Всъщност, човек трябва да направи огромни усилия, за да открие много вяра на сред учениците в този случай. Филип е бил циничен. Андрей се е съмнявал. Останалите ученици са били негативно настроени. Проповедникът, когото срещнах в самолета щеше да се чувства у дома си сред тези приятели. Погледнете ги: те не се молят, те не вярват, те не търсят някакво решение. **Ако въобще правят нещо,** то е да казват (*Коментар: Представете си, те дават акъл на самата мъдрост! Колко лесно даваме акъл на помните от нас. Д.Пр.*) на Христос какво да направи! *“Разпусни хората”* (Марк 6:36). Поведението им не ви ли звучи малко началническо? Изглежда, че в случая учениците са се били насочили към ада и сърцето им е било разбито. На вид те са били твърде мързеливи, твърде заобогатели, твърде големи прахосници и твърде надебелели.

Позволете ми да бъда пределно ясен. **Съгласен съм с проповедника, че църквата е слаба.** Когато скърби за състоянието на светиите, аз се присъединявам към него. Когато се оплаква за здравето на много църкви, аз не споря. **Но когато обявява, че всички ние отиваме в ада, аз не съм съгласен!** Аз просто считам, че Бог е по-голям от нашата слабост. **Всъщност, аз считам, че тъкмо нашата слабост разкрива колко велик е Бог.** Той казал на страдащият Павел: *“Когато ти си слаб, моята сила се изявява перфектно в теб”* (2Кор.12:9 – мой превод). Нахранването на петте хиляди човека е идеалният пример. Самата сцена дава отговор на въпроса “Какво прави Бог, когато негови те деца са слаби?”

Ако Бог някога се е нуждаел от извинение, за да изостави хората, този случай му е предоставил това извинение. Със сигурност Бог ще прогонва тези последователи, докато те не се научат да вярват. **Но дари той е постъпил така?** **Вие преценете:** *“И така, Исус взе хлябовете и като благодари на Бога за тях, раздаде ги на хората, които седяха там. Той направи същото и с рибата, като даде толкова, колкото хората искаха”* (Йоан 6:11 – мой превод).

Когато учениците не са се молили, Исус се е молил. Когато учениците не са виждали Бога, Исус е виждал Бога. Когато учениците били слаби, Исус е бил силен. Когато на учениците им липсвала вяра, Исус имал вяра. Той благодарил на Бога. **За какво му е благодарил?** За тълпата? За демонското свърталище? За умората? За невярващите ученици? Не, **той благодарил на Бога заради кошницата с хляба.** Той не обърнал внимание на тълпите, но открил слънчев лъч и благодарил на Бога за него. И вижте какво направил Исус след това. *“И като разчупи хлябовете, даде ги на учениците, а учениците – на народа”* (Мат.12:19). **Вместо да накаже учениците, той ги използва.** И ето те отива и раздават хляба, който не са поискали и се наслаждават на отговора на молитвата, с която даже не са се помолили. Ако Исус беше реагирал съобразно вярата на своите ученици, **множеството щеше да се разотиде ненахранено.** Но той не постъпил и не постъпва така. **Бог е верен към нас,** даже когато ние го забравяме. **Божните благословии се разпределят според богатството на неговата милост, а не според дълбочината на нашата вяра.** *“Ако ние сме неверни, той остава верен, защото не може да бъде фалшив към себе си”* (2Тим.2:13 – мой превод).

Защо е важно да знаете това? За да не станете циници. Огледайте се. Не виждате ли, че има повече

гладни уста, отколкото хляб? Не виждате ли, че има много повече ранени хора, отколкото лекари? Не виждате ли, че има много повече хора, които се нуждаят от истината, отколкото хора, които да я кажат? Не виждате ли, че има много повече църкви, които са заспали, отколкото църкви, които горят със светия пламък? **Тогава какво трябва да направим? Да вдигнем безнадеждно ръце и да си заминем? Да кажем на хората, че не можем да им помогнем?** Това са искали да направят учениците. Трябва ли да се откажем от църквата? Изглежда това беше мнението на проповедника, когото срещнах в самолета. **Не, ние не се отказваме. Ние поглеждаме нагоре. Ние вярваме. И нашият оптимизъм не е кух.** Христос е доказал своите качества. Той е показал, че никога не се проваля, въпреки че в нас има само провали. Вероятно никога вече няма да срещна този проповедник, но може би вие ще го срещнете. И ако го срещнете, ще му предадете ли едно съобщение от мен? **Бог е верен, даже когато неговите деца са неверни. Ето това прави Бог да е Бог.**

Най-голямата изненада на Бога

Той не нарече Себе си “Достопочтената и Свята Ангелска Божественост III.” Той не се стремеше към плюш, царски дрехи или блестящи златни скиптри. Той не дойде на крилете на небесното множество, не живя в небесен дворец, нито вървеше по главите на уважаваната ангелска охрана. Той беше син на дърводелец в един отдалечен край на поробена държава. **Той беше най-голямата изненада на Бога. Сърцето на небесата, опаковано в човешка плът.** Ако сте забравили какъв беше той или искате да го опознаете по-добре, слушайте. “От Небето до Земята с любов.” **“Искате да ми кажете, че Бог е станал бебе..”** Човекът, който задаваше въпросите беше озадачен. Дебелите му вежди се набраздяваха от съмнение и очите му поглеждаха подозрително из косо. Въпреки че имаше къде да седне, той не искаше да седне, а предпочете да стои прав зад гъпата, защото не беше сигурен, но същевременно беше заинтригуван от това, което чуваше. По време на лекцията той слушаше внимателно и от време на време разтваряше скръстените си ръце, за да поглади мустаците и брадичката си. А сега стоеше прав и размахваше пръста си във въздуха, докато задаваше въпросите си. **“...и че е бил роден в обор за овце?”**

На външен вид той приличаше на човек, който е слязъл от съседните планини на Колорадо: носеше плетена шапка, дълго палто, найлонови гамаши и туристически обувки. И звучеше така, все едно че наистина не знаеше, дали историята която чуваше е планинска легенда или е евангелска истина. Лекторът му отговори: **“Да, точно това искам да кажа.”** **“И после, след като станал бебе, той бил отгледан в работническо семейство? Че той никога не е чел книги, не е работил в офис, но въпреки това е нарекъл себе си Божият Син?”** **“Точно така.”** Лекторът, на когото задаваша тези въпроси се наричаше Лендън Сондърс, говорителят на радиопрограмата “Сърдечна пулсация.” Никога не съм чувал някой друг да разказва историята на Назарянина така, както Лендън я разказваше. **“Че той никога не е напуснал родната си страна, че никога не е учил в университет, че никога не е живял в дворец, но въпреки това е настоявал да бъде възприеман като създателя на вселената?”** **“Точно така.”**

Аз бях малко раздразнен от този диалог. Току-що бях завършил колежа и бях пълен с ентузиазъм. Тъй като участвах като доброволец в тази серия от лекции, аз бях се подготвил и знаех наизуст стихове от Библията и отговорите, заредени в моята евангелизаторска чанта. **Но аз се бях подготвил да защитавам християнският начин на живот, а не Спасителят.** Бях готов да споря за морала, за учението, за небето и за ада. **Но не бях подготвен за споря за човека Исус.** За мен Исус винаги беше някой, когото аз просто приех. Тези въпроси бяха твърде агресивни за моята девствена вяра. **“И тази история за разпъването на кръста...и за това, че е бил предаден от собствените си хора? Че нито един от учениците му не го защитил? И че е бил екзекутиран като обикновен крадец?”** **“Да, това е същността на тази история.”** Автентичността на човека, който задаваше въпросите не ви позволяваше да гледате на него като на някой циник или да не му обръщате внимание като на някой фукльо. Точно обратното, той изглеждаше притеснен, че привлича вниманието на хората около него. Непохватността му демонстрира неопитността му да говори публично.

Но желанието му да узнае беше поне с малко по-силно от притеснението му, поради което той продължи. **“И след като е бил убит, той бил погребан в чужда гробница?”** **“Да, той нямал собствена гробница, нито пари, за да си я купи.”** Искреността на диалога смайваше слушателите. Разбрах, че ставам свидетел на един от онези редки моменти, когато двама човека публично спореха за светостта на Исус. Всеки от тях стоеше на противоположната страна на една дълбока пропаст и единият питаше другия дали наистина можем да разчитаме на моста, който съединяваше тези два бряга. В гласът на питащия се прокрадваше намек за емоция, когато той грижливо подбираше думите на следващия си въпрос. **“И че според това, което е написано в Библията, три дни след като престоял в гроба, Исус е бил възкресен и се е появил пред повече от 500 човека?”** **“Да.”** **“И всичко това е станало, за да се докаже, че Бог продължава да обича хората си и ни осигурява път, за да се върнем при него?”** **“Правилно.”**

Знаех кой ще е следващия въпрос. Всички в залата знаеха това. Този въпрос можеше да не бъде зададен. В сърцето си се надявах този въпрос да не бъде зададен. “**Но всичко това не звучи ли...**” Питаният направи кратка пауза, за да намери правилното прилагателно. “**Но всичко това не звучи ли твърде абсурдно?**” Главите на всички присъстващи се обърнаха в перфектен синхрон към Лендън. Разбира се всички глави, с изключение на моята, защото на мен главата ми се завъртя, когато бях принуден да погледна на Исус от нов ъгъл. Възможно ли е християнството да е...абсурдно? Възможно ли е превъплъщението да е...абсурдно? **Възможно ли е възкресението да е...абсурдно?** Моят Исус от Неделното училище беше снет от таблото, закачено на стената.

Отговорът на Лендън беше прост. “**Да, предполагам, че тази история звучи абсурдно.**” Не харесах този отговор. Въобще не го харесах. Той трябваше да обясни на този човек как да разбере тази история! Той трябваше да му каже за изпълнените пророчества, за изпълненият Стар Закон, за изпълненият Стар завет. Той трябваше да му разкажи за помирението на хората с Бога, за откупуването. Със сигурност това е разбираемо. А не да му позволява да нарича абсурдни делата на Бога! И чак тогава ми просветна, че направеното от Бога е логично и разбираемо. Разбираемо е, че Исус ще бъде нашето жертвоприношение, защото е нужно жертвоприношение, за да се докаже правотата на човека пред Бога. Разбираемо е, че Бог ще използва Стария Закон, за да възпита и научи хората на Израел, че те се нуждаят от Божията милост. Разбираемо е, че Исус ще бъде нашият Върховен Свещеник.

Направеното от Бога наистина е логично и разбираемо. То може да бъде научено, преподавано, да бъде описано и да бъде включено в книгите на систематичната теология. **Но защо направеното от Бога изглежда толкова абсурдно?** Когато човек изостави метода и започне да изследва мотивите на Бога, грижливо подредените кубчета на логиката започнат да падат. Неговият вид любов не се подчинява на логиката, неговата любов не може да бъде обяснена подредено в някоя проповед. Замислете се над това. В продължение на хиляди години, използвайки съобразителността си и очарованието си, хората са се опитвали да бъдат приятели с Бога. И продължение на хиляди години хората много по-често изневерявали и разочаровали Бога, отколкото са го издигали на полагащото му се място.

Човекът правел точно това, което обещавал, че няма да направи. Това е било провал. Даже най-светите герои в някакъв миг от живота си забравяли на чия страна е застанали. Някои от историите в Библията приличат повече на приключенията на Синбад Моряка, отколкото на истории, които са подходящи за изучаване в Неделното училище. Спомняте ли си тези герои?

Аарон. Дясната ръка на Моисей. Той с очите е видял напастите, с които Бог е наказал Фараона и египтяните. Той е наблюдавал прекосяването на Червено море. Той е бил Божият Първосвещеник. Но ако е бил толкова непорочен и безгрешен, **защо е водил израелтяните по време на тяхната аеробика край огъня пред златното теле?**

Или синовете на Яков, които са бащите на племената на Израел. Те са правнуци на Авраам. Но въпреки това, ако са били толкова специални, защо са продали по-малкия си брат и са го изпратили в Египет?

Или Давид. Човекът, чието сърце е било в хармония със сърцето на самия Бог. Царят на царете. Този, който е убил гиганта Голиат и е написал много песни. И неговите очила се изпотили поради една баня на покрива. За нещастие нито водата не била негова, нито жената, която наблюдавал.

Или Самсон. Лежал в леглото на Далила, опиянен от виното, парфюма и меката светлина и си мислел: “Сигурно сега тя се облича с нещо по-хубаво.” А тя си казвала: “Знам, че тук някъде поставих ножиците.”

Адам, окичен с листа от смокиня и опетнен от забранения плод. Моисей, който в яда си ударил скалата с жезъла си. Цар Саул, който гледал в кристалната топка на врачката, за да научи каква е волята на Бога. Ной, пиан и разголен в палатката си. Това ли са избраните хора на Бога? Това ли е царското родословие на Царя? Това ли са хората, които е трябвало да осъществят мисията на Бога? Лесно е да се види абсурдността. Защо Бог не се е отказал? Защо не е позволил на земята да се завърти около своята си ос и да тръгне по своя си път? **Даже след като поколения от хора плюли в лицето му, Бог продължавал да ги обича.** След като хората от избраният му народ го съблекли гол и бичували тялото, в което се бил превъплътил, той въпреки това умрял заради тях. И даже днес, след като милиарди хора са избрали да проституират пред сводниците на властта, славата и богатството, той продължава да ги очаква. **Това е необяснимо.** В това няма нито капка логика, нито грам разум.

Но въпреки това, **точно тази нелогичност и тази липса на разум са най-голямата защита на евангелието.** Защото единствено Бог може да обича по този начин. Не знам какво е станало с човека, който задаваше въпросите в Колорадо. Той изчезна толкова бързо, колкото бързо се появи. Но аз съм му длъжник. Той ме накара да видя Исус по начин, по който до тогава не го бях виждал. В началото не го познах. Предполагам защото очаквах той да е облечен с дълга бяла роба и с копринено бели ръце. Но това беше той. Лъвът. Лъвът на Юда. Той излезе от гъстите храсти на теологията и ритуалите и легна на земята. Лапата му

беше наранена и гривата му беше изцапана с кръв. Но той излъчваше царско достойнство, което смиряваше даже бризът в дърветата. Опетненото с кръв царско достойнство. Богът, който рони сълзи. Създателят, който има сърце. **За да спаси децата си, Бог стана посмешнице на земята.** Колко абсурдно е да се мисли, че такова благородство би стигнало до такава мизерия, че да сподели такова богатство с толкова неблагодарни души. Но той го е направил. **Всъщност, единственото по-абсурдно нещо освен този дар е упоритото ни нежелание да го приемем.**

Изборът на дърводелеца

Пантите на тежката врата изскърцаха, когато той я бутна и отвори. С няколко крачки прекоси тихата работилница, отвори дървените капаци на прозореца и сноп от слънчеви лъчи прониза мрака и очерта слънчево петно върху мръсния под. После огледа дърводелската работилница. Постоя за момент в прикритието на това малко помещение, което пазеше толкова сладки спомени. Стисна дръжката на чука с ръката си. После прокара пръстите си по остриите зъби на триона. Почука по гладкото и топло дърво на магарето за рязане. **Беше дошъл да се сбогува. Беше дошло времето да замине.** Той беше чул нещо, което го накара да разбере, че е време да върви. За това дойде за последен път да подиша мириса на стърготините и на дървесината.

Животът тук беше спокоен. Животът тук беше толкова безопасен. Тук беше прекарал безброй часове на задоволство. На този мръсен под беше играл като прохождащо дете, докато неговия Баща работеше. Тук Йосиф го научи как да държи чука. На този тезгях направи първия си стол. Чудя се, какво ли си е мислел, когато е огледал за последен път работилницата. Вероятно е постоял за малко край тезгяха, гледайки към талаша и тънката сянка, хвърляна от длетото. Вероятно е чул как гласовете от миналото са изпълнили въздуха. “Исусе, добре си свършил тази работа.” “Йосифе, Исусе – елате да се нахраним!” “Не се тревожи, господине, ние ще свършим това навреме. Ще накарам Исус да ми помогне.”

Чудя се, дали се е колебаел. Чудя се, дали сърцето го е боляло. Чудя се, дали е потъркал някой гвоздей между пръстите си. Сигурно тук, в работилницата, са се родили мислите му. Неговите учения и убеждения били преплетени като здрава тъкан в служението му. В думите му можете почти да видите инструментите, с които си е служил в тази работилница. Когато говорел за моралните стандарти можете да видите точността на канапа на оловния отвес. Можете да чуete звука на рендето, когато той призовавал религията да се откаже от ненужните традиции. Можете да си представите прецизността на сглобката тип “ластовича опашка” между дървените детайли, когато изисквал от хората вярност в личните им отношения с Бога и помежду им. Можете да си го представите с молив и счетоводна книга, когато призовава към честност.

В тази дърводелска работилница неговите човешки ръце са оформили дървото, което божествените му ръце са създали. Тук тялото му узрявало, докато духът му изчакал настъпването на определения ден. **И сега настъпил този определен ден.** Сигурно му е било трудно да замине. В края на краищата, животът като дърводелец не е бил лош, въобще не е бил лош. Бизнесът бил добър, бъдещето било блестящо и той изпитвал радост от работата си. В Назарет бил познат като Исус, синът на Йосиф. Бъдете уверени, че съгражданите му са го уважавали заради добрата му работа. Имал е много приятели. Бил е любимец на децата. **Можел да разкаже някоя добра шега и имал навика да се смее заразително.** Чудя се, дали е искал да остане. Би могъл да свърши добра работа в Назарет. Да пусне корени, да създаде семейство. Да бъде лидер в обществото.

Чудя се, **защото знам, че той вече е знаел** **какво пише в последната глава.** Той е знаел, че краката, които ще го изведат от безопасната сянка на дърводелската работилница няма да се спрат за да починат, докато не бъдат пронизани и приковани към кръста на Голгота. Нали разбирате, че той не е бил принуден да тръгне. **Той е имал избор. Той би могъл да остане.** Той би могъл да си държи устата затворена. Би могъл да пренебрегне или да отложи изпълнението на призива да напусне дърводелската работилница и да тръгне по пътя на служението и към Голгота. Ако беше избрал да остане, кой щеше да знае? И кой би го упрекнал? Той би могъл да се върне обратно като човек в друга ера, когато обществото няма да е толкова непостоянно, когато религията няма да е толкова спарена и застояла, и когато хората биха го слушали по-добре. Можел е да се върне тогава, когато разпъването на кръста вече няма да е на мода.

Но неговото сърце не би му е позволило. Ако е имало колебание откъм човешката му част, това колебание е било победено от божествената му част. Божественото в Исус е чуло гласовете на призива. Неговата божественост е чула безнадеждните гласове на бедните, горчивите обвинения на изоставените, отчаянието на онези, които се опитваха да се спасят сами. И неговата божественост видяла тези лица. Някои от тях били сбръчкани, други плачещи, трети се прикривали зад качулките на главите си. Някои живеели уединено поради страх. Други търсели искрено Бога. Някои били безлични и забравени. От лицето на

Аврам до лицето на бебето, което се ражда някъде по света докато четете тези думи, той видял всички тези хора.

Можете да бъдете сигурни в едно нещо. Сред гласовете, които е чул Исус в дърводелската работилница в Назарет, **е бил и вашият глас.** Вашите беззвучни молитви, произнесени върху намокрените от сълзи възглавници **са били чути, още преди да са били изречени.** На най-трудните ви въпроси относно смъртта и вечността е било отговорено още преди те да са били зададени. **И най-належащата ви нужда, вашата нужда от Спасител е била задоволена, много преди вие да сте извършили грях.** Той е напуснал дърводелската работилница заради вас.

Оставяйки дърводелския чук, той изоставил своята безопасност. Заедно с работната си престилка той закачил на закачалката спокойствието си. Затворил капациите на прозореца за лъчите на своята младост и заключил вратата към утехата и лекотата на неизвестността. Тъй като може да носи греховете ви много по-лесно, отколкото може да понесе мисълта за вашата безнадеждност, той избрал да напусне работилницата. Това решение не е било лесно. Исус, нашият достъпен Спасител. Много от имената в Библията, които се отнасят до нашия Господ съвсем не са свързани с разкоша и царствеността: Божият Син; Божието Агне; Светлината на света; Възкресението и живота; Блестящата утринна звезда; Този, който трябва да дойде; Алфата и Омегата. **Това са фрази, които разширяват границите на човешкия език, с цел да можем да уловим неувловимото - величествеността на Бога.**

И колкото и да се опитват да ни отведат по-близо до вярната представа за Бога, тези имена все не успяват. Чуването на тези имена наподобява донякъде слушането на ораторията на Хендел “Месията,” (Коментар: Либретото ѝ си основава на Ис.52:7. Д.Пр.), когато е изпълнявана от уличен оркестър на Армията на Спасението в периода на Рождество Христово. Колкото и да се стараят музикантите, то все не се получава. **Посланието е твърде величествено, за да може да бъде обрисувано от посредствеността. Така е и с езика.**

Изразът: “Няма думи за да се изрази...” е наистина единственото, което можем да кажем за Бога. **Никое име не го представя такъв, какъвто е в цялата му пълнота.** Но има едно име, което напомня за качеството на Учителя, което озадачавало и завладявало онези хора, които го познавали. Това име разкрива една негова черта, **която, когато бъде разпозната, е достатъчна,** за да паднете по очи в краката му. Това име не е нито много кратко, нито много дълго, но му приляга идеално – **Исус.**

В евангелията това е най-често срещаното име – **използвано е почти 600 пъти.** И това е било често срещано име сред израелтяните по онова време. Исус е гръцкият превод на името Осия, Исуй (1Лет.24:11) и Джошуа – това са имена от Стария Завет. Имало е поне 5 Първосвещеници, които са били наричани с името Исус. В писанията си историка Йосиф Флавий споменава за поне 20 човека с името Исус. В Новия Завет се споменава за един приятел на Павел - Исус Юст (Кол.4:11) и за един лъжепророк в Пафос, наречен Вар-Исус (Деян.13:6). В някои ръкописи се казва, че първото име на Варава е било Исус. **“Кого искате да ви освободя – Исус Варава или Исус, наречен Христос?”** (Мат.27:17) Какво означава това? Това означава, че Исус би могъл да се нарича например Джон. Ако Исус дойде днес, името му може да е Джон или Боб, или Джим. Ако сега той беше тук, съмнително е, дали щеше да се дистанцира от хората с някое възвишено име, като например “Достопочтената и Свята Ангелска Божественост III.”

Не, когато избрал името, което щял да носи Синът му, Бог е избрал човешко име. Това име било толкова обикновено, че би се срещнало поне 2-3 пъти сред имената на учениците във всеки училищен клас. Това се потвърждава и от казаното от Йоан: **“Словото стана плът.”** Исус е бил достъпен за докосване, за доближаване, за достигане. **И още нещо, той е бил толкова обикновен на вид, че ако днес беше сред нас, вие едва ли бихте му обърнали внимание, ако го срещнехте в мола.** Той не е карал хората да обръщат главите си към него поради дрехите или бижутата, които е носел. Вероятно го чувате как казва: “Просто ме наричайте Исус.” Той е бил човек, който бихте искали да поканите в къщи, за да гледате заедно някой мач по телевизията. Той би се борил на пода с децата ви, би подремнал на дивана ви и би опекарл пържоли на вашия грил. **Той би се смял на шегите ви и сам би ви разказал някои свои шегички.** И когато вие говорите, той би ви слушал с такова с внимание и търпение, все едно че има на разположение цялото време на вечността. И е сигурно, че вие отново ще го поканите да ви гостува. Много лесно е за онези, които го познават, да го запомнят като Исус. **Титлите Исусе Христосе и Господ Исусе се срещат само 6 пъти в Новия Завет.** Тези, които са негови последователи **го помнят не заради титлата му, а заради името му – Исус.** Замислете за изводите. Когато Бог е избирал как да разкрие себе си пред хората, какъв начин е избрал? Книга? Не, това е било второстепенно. Църква? Не, тя е била последица. Морален кодекс? Не.

Да ограничите Бога до някакъв хладен списък от правила “прави” и “не прави” **е толкова трагично, колкото е трагично да видите картата на пътищата в Колорадо и да кажете, че сте видели Скалистите планини.** Когато решил да се разкрие пред хората, Бог направил това (каква изненада на изненадите?) като се превъплътил в човешко тяло. Езикът, който е призовавал мъртвите да излязат от гроба е бил човешки. Ръката, която е докосвала прокажените, е имала мръсотия под ноктите си. Краката, над които са плакали

жените, са били мазолести и мръсни. **И сълзите му...о, не пропускайте сълзите му...те са произтичали от сърце, което е било измъчено така, както са измъчени вашето и моето сърце.** “Защото ние нямаме първосвещеник, който е неспособен да съчувства на нашите слабости.” (Евр.4:15)

Поради това хората са идвали при него. О, как те са идвали при него! Те са идвали нощем; докосвали са го, когато е вървел по улицата; вървели са след него край езерото; канили са го да влиза в домовете им и са поставяли децата си да седят в краката му. Защо? Защото е отказвал да бъде статуя в катедрала или свещеник, който стои на някоя издигната над хората катедра.

Вместо да бъде такъв, той избрал да бъде Исус. В Библията не е описан нито един случай на човек, който се е страхувал да се приближи до Исус. Имало е хора, които са му се присмивали и са го подигравали. Имало е хора, които са му завиждали. Имало е хора, които са го разбирали погрешно. Имало е хора, които са го уважавали. Но не е имало нито един човек, който да считал, че Исус е твърде свят, твърде превъзвишен или твърде божествен, за да бъде докосван.

Не е имало нито един човек, който да е отказвал да се доближи до него, защото се е страхувал, че Исус няма да му обърне внимание. Запомнете това. Спомнете си това следващият път, когато установите, че се изумявате от провалите си. Или следващия път, когато разяждащи обвинения прогорят дупки в душата ви. Или следващия път, когато видите студена катедрала или чуете безжизнена литургия.

Запомнете: **Човекът е причинителят на отчуждаването от Бога, а Исус изгражда мост.**

“Просто ме наричайте Исус.”

Намиране на бащината любов

Никоя цена не е твърде висока за родител и не може да му попречи да откупи детето си. Никое усилие не е непосилно. Родителят ще извърви пътят, колкото и дълъг да той, за да открие детето си. Така е и с Бога. Подчертайте това и го запомнете добре. Най-великото творение на Бога не са разпръснатите по небето звезди, нито огромните каньони, а неговият вечен план да стигне до децата си. Зад неговият стремеж да стигне до нас стои същия брилянтен разум, който стои и зад смяната на сезоните и зад определянето на орбитите на планетите. **Небето и земята не познават по-силна страст от стремежа на Бога към вас и към вашата връзка с него.**

Чуйте как Бог описва своята страст: “*Сърцето ми тупти за теб и обичта ми към теб възбуди състраданието ми. Няма да те накажа в яда си и няма отново да унищожа Израел. Аз съм Бог, а не човек. Аз съм Светият и съм сред вас.*” (Осия 11:8-9 – мой превод) Преди да продължите да слушате, замислете се над последните 4 думи: “*и съм сред вас.*” **Вярвате ли в това? Вярвате ли, че Бог е близо? Той иска вие също да сте близо до него.** Бог иска вие да знаете, че той е във вашия свят. Където и да сте сега, когато чувате тези думи, той е до вас. В колата ви или в самолета с който летите, или във вашия офис, или в спалнята ви, или в бърлогата ви. Той е до вас. Той присъства в борсите за продажба на коли и в погребалните агенции. Той е близо до вас както в неделния ден, така и в останалите дни от седмицата. Бог идва до мястото, където живеете, застава на входната врата на сърцето ви и чука. **Но от вас зависи дали ще му отворите и ще го поканите да влезе.**

Англия, 19 век, Рождество Христово. В един малък град имали традиционно тържество, на което всички деца получавали подаръци. Обстановката била празнична, светлините се усмихвали на децата, на площада имало висока елха и красиво опаковани пакети. В този град имало един бавноразвиващ се младеж, който поради недъга си бил обект на много жестоки шегички. **Но шегата, която му погодили на това Рождество Христово била най-жестоката от всички други шегички.** Когато купчината с подаръците започнала да се смалжава, лицето на този младеж започнало все повече да се натъжава. Той бил твърде голям, за да получи подарък, но не разбирал това. Детското му сърце се натъжавало, когато наблюдавало, че другите деца получавали подаръци, но не и той. Тогава няколко децата отишли при него, носейки му подарък. Това бил последният подарък под елхата. Очите му светнали, когато видял красиво опакования пакет. Възбудата му нараснала, докато разкъсвал опаковката. **Но когато отворил кутията, сърцето му се смразило – тя била празна.** Опаковката била привлекателна, панделките били цветни и красиви. Външността на кутията била достатъчна, за да го накара да надникне и да види какво има вътре в нея, но тя била празна.

Издавали ли сте в подобно положение? Много хора са го изпитали в живота си. Например, млада майка плаче беззвучно върху възглавницата си. През целия си живот мечтаела да се омъжи. “Само да мога да си имам дом. Само да мога да си имам съпруг и къща.” И ето сега тя е омъжена. Меденият месец отдавна е приключил. Тунелът, който изкопала, за да излезе от единият затвор, **я отвел до друг затвор.** Нейната земя Оз станала земя на мръсните пелени и съобщенията за неплатени сметки. Тя живеела с мъж, който не я обичал. Чувала спокойното спане на детето, което не знаела как ще отгледа. И усещала, че пясъка на младостта ѝ изтичал между пръстите ѝ.

Друг пример, бизнесмен на средна възраст седи в луксозния си офис и гледа безучастно през прозореца. На паркинга отвън го очаква червена германска спортна кола. На пръста ми има златен пръстен, а в портфейла му – златна кредитна карта. Името му е изписано на месинговите табелки на ореховата врата на офиса и на ореховото му бюро. Облечен е в прекрасно ушит костюм по поръчка. Обувките му са ръчно изработени, името му е прочуто. Той би трябвало да е щастлив. Сега той притежава нещата, към които се стремеше някога, когато застана в основата на стълбата на професионалната си кариера. Но сега, когато притежава това, към което преди се стремеше, той вече не го иска. **Сега е на върха на стълбата и разбира, че тя е подпряна на погрешна стена.** Той изостави младата си съпруга в прахта на своята амбиция. Децата, които преди го наричаха “тате,” вече не го наричат така, защото си имат нов баща. И въпреки че има всичко, което предлага успеха, той е готов веднага да го размени за дом, в който да се прибере тази вечер.

Трети пример, “Сто пъти съм преброил дупките по тавана.” Гласът го стресна, въпреки че се опитваше да изглежда спокоен. “Казаха ми, че ще остана в това корито в продължение поне на 6 седмици. Казаха ми, че съм имал късмета да остана жив.” Гласът му едва ли се чуваше през дихателната маска. Кожата на челото и на носа му беше разкъсана. “Постоянно ме питат какво си спомням. Аз даже не си спомням, че съм влизал в колата, а още по-малко – че съм шофирал. До сега никога не съм си чупил нищо. Следващият път ще си помисля добре, преди да си счупя отново нещо. Всъщност, изглежда ще имам предостатъчно време за мислене.”

Няма игри, няма шум, няма святакци лампи. Мечтите ви станаха действителност, но вместо да ви позволи да заспите, това ви държи буден. **Какво правите в подобно положение? Къде отивате, когато парада свърши за вас?** Буквално пред очите ви провалите ви потъват в пясъчния фундамент на бъдещето ви. И какво правите сега?

Можете да обвините света. **Блудният син може би е постъпил така.** Всъщност той е направил точно това. (Лука 15:11-27) Младежът се вгледал в отражението си в калната локва. Запитал се, дали лицето, което видял е негово? Не му изглеждало, че е неговото лице. Пламъкът в очите му бил изгаснал. Самодоволната му усмивка изчезнала. Безразсъдното му поведение било заменено от трезвостта. Той пропаднал до дъното и не само останал без приятели. Не само бил разорен, не само се лишил от пръстена, палтото си и даже от обувките си. Дългото скитане по улиците не го пречупило. Може би си мислите, че нощите, прекарани в бордей или дните, прекарани в хранене на прасетата с помия **могат да променят сърцето.** **Но те не го променили.** **Гордостта е направена от камък.** Ударите с чук могат да отчупят парченца от нея, но наистина е нужен силен удар с голям ковашки чук, за да се разцепи тя. Гордостта на младежа беше започнала да се разцепва. Първите му няколко дни на лишенията бяха изпълнени с негодувание. Той беше ядосан на всички. Всички бяха виновни за положението, в което се беше озовал. Приятелите му не трябваше да го изоставят. Брат му трябваше да дойде и да гарантира за него. Работодателят му трябваше да го храни по-добре и на първо място баща му не трябваше да му позволява да напусне дома. Той нарече с името “прасе” всеки от тези хора. **Провалът поставя началото на търсенето на виновник и на прехвърлянето на отговорността на някой друг.** **Човек може да е без пари, без работа или без приятели, но никога не е лишен от хора, които да обвинява за грешките, които самият той е направил.**

Понякога това е семейството: “Ако родителите ми се бяха отнасяли по-сериозно към работата си...” “Ако съпругът ми не беше такъв егоист...” “Ако децата ми поне малко ме уважаваха...” Друг път е виновна системата: “Никой не може да получи добра оценка в това училище!” “Ако ми беше даден равен шанс, аз щях да се издигна...” “Тук всичко е измама.” “Невъзможно е човек да се издигне в този свят.” Даже върху църквата има прехвърляне на отговорности: “О, аз ходя на църква, но знаете ли, че през 1958 веднъж отидох в една църква и никой не дойде да ме посети у дома?” “Какви са тези хора. Това са лицемери.” “Мисля да се върна в църквата. Само да открия църквата, в която се проповядва правилното учение, която дава подслон на всички бездомници, която дава храна на всички гладни хора, аз ще отида в нея.”

Вървейки по този път, скоро установявате, че вие сте прав, а всички останали хора грешат. Вие сте жертвата и светът е вашият враг. Другият вариант е да продължавате да играете играта, но този път с още повече отказващи се. Съпругата ми има братовчед, наречен Роб. Той е прекрасен човек. Доброто му сърце и приятелската му усмивка го правят симпатичен на всички хора. Той е от този вид хора, на които се обаждате, когато нямате на кого друг да се обадите. Поради това, когато момичетата-скаути имали нужда от някой, който да се облече като жаба, когато събирали пари за благотворителните си дейности, към кого се обърнали? Познахте, обадили се на Роб. Но имало няколко проблеми. Първо, никой не предполагал, че кампанията за събирането на парите ще се окаже толкова напрегната. Второ, Роб не знаел, че костюмът ще е толкова голям. Трето, никой не помислил, че очилата на Роб ще се изпотят толкова много в костюма, че той почти няма да може да вижда. Докато седял на сцената и очаквал да дойде неговия ред да говори, горещината вътре в костюма замъглила очилата му. Той не можел да ги избърше, защото ръцете ми били пъхнати в едни огромни лапи. Той започнал да се притеснява. Всеки момент можели да го поканят да

говори, а той даже не можел да види къде се намирала катедрата! Шепнешком помолил някой да му помогне. Но костюмът му бил толкова дебел, че никоой не го чул. **Започнал да размахва ръцете си, но в отговор чул радостните викове на децата от публиката. Те си мислели, че той маха на тях!**

Когато чух тази история, аз се разсмях, а после въздъгнах. Това ми беше толкова познато. **Викове за помощ, заглушени зад маскирани лица?** Страх, прикриван зад изрисувана усмивка? Сигнали на отчаяние, които са възприемани от останалите като радостни сигнали? Нали потвърждавате, че това е описание на нашия свят.

Откакто Ева направила наниз от смокинови листа, за да прикрие голотата на Адам, **ние прикрихме нашите истини.** В това отношение ние надминахме предишните поколения. Творческият талант на Микеланжело е несравним с таланта на плешивия мъж, който използва няколко кичури коса. Худини *(Коментар: Прочут шоумен от миналото, който можел да се спаси и от най-опасните ситуации. Д.Пр.)* **би се изумил от нашите способности да натъпчем висящите тлъстини по кръста си в панталони, които са подходящи за балетист. Ние сме майстори на лъжливата външност.** Коли биват ангажирани, за да се направи едно изказване. Джинси са купувани, за да се създаде един образ. Акценти са научавани, с цел да се прикрие произхода. Имена са изоставяни. Болката е пренебрегвана. **И с течение на времето, истинската личност на човека бива забравяна.**

Индианците се обичали да казват, че в сърцето на всеки човек има нож, който се върти като минутната стрелка на часовника. Всеки път, когато сърцето излъже, ножът се завърта с няколко милиметра. И когато се завъртва, той реже сърцето. **Така, с течение на времето, той прорязва цял кръг.** Колкото повече ножът се върти, толкова по-широк става прореза. След като ножът направи пълен кръг, в сърцето се изрязва една пътека.

И какъв е резултата? **След това няма болка, защото няма вече сърце.** Един от пътищата пред блудния син е бил да се върне обратно в маскарадния празник и да се престори, че всичко е прекрасно. Той би могъл да изреже своята почтеност дотогава, докато болката изчезне. Той би могъл да направи това, което правят милиони хора. **Би могъл да прекара целия си живот в тресавището и да се преструва, че живее в дворец. Но той не постъпил така. Нещо му подсказало, че сега е моментът на изbere истината.** Той погледнал във водата. Лицето, което видял не било красиво, а било кално и подпухнало. Той извърнал главата си и си казал: “Не мисли за това. Ти не си по-лош от другите. Утре положението ще се подобри.”

Лъжите очакват възприемчиво ухо и до този момент той винаги ги слушал и приемал. “Но не и този път,” – промърморил той. И започнал да мисли. **“Колко много пропаднах.” Това са първите думи на истината.** Погледнал се сам в очите, помислил за баща си. “Винаги са ми казвали, че имам неговите очи. Спомнил си болката, изписана на лицето на баща си, когато му казал, че си заминава. “Колко силно съм го наранил тогава.” В каменното сърце на момчето се появила зигзагообразна пукнатината. Една сълза капнала от лицето му в локвата. Скоро я последвала друга сълза, После трета. После бентът рухнал. **Момчето хванало лицето си с мръсните си ръце и сълзите свършили тази работа, която вършат толкова добре.**

Те промили душата му. Лицето му било още мокро, когато седнал близо до локвата. За пръв път от много време се замислил за дома. Спомените го затоплили. Спомените за смеха по време на обяд. Спомените за топлото легло. Спомените за **вечерите край портичката на двора заедно с баща му, когато слушали хипнотизиращата песен на щурците. “Татко.”** Той произнесъл тази дума, гледайки към себе си. “Хората казваха, че приличам на теб. А сега даже ти не би могъл да ме познаеш. Наистина ли пропилях всичко това?” Той станал и тръгнал. Пътят до дома се оказал по-дълъг, отколкото си спомнял. Когато последният път мина по него, той вървял с гордо наперена глава, а сега главата му беше приведена поради вонята му. Дрехите му бяха скъсани, косата му беше спластена, краката му бяха почернели от слънцето и мръсотията.

Но сега той не обръщаше внимание на тези неща, защото за пръв път в календара на сърдечната мъка имаше чиста съвест. **Той си отиваше у дома и то като променен човек.** Вече не твърдял, че е взел това, което му се е полагало, но бил готов да вземе това, което можели да му дадат. В неговият речник “Дай ми” било заменено с “Помогни ми” **и неговото непокорство било заменено с разкаяние.** Той идвал, просейки за всичко, защото знаел, че не може да предложи нищо в замяна. Той нямал пари. Той нямал извинения за нещата, които извършил.

Той нямал представа колко много баща му е тъгувал за него. Той нямал представа колко пъти ежедневно баща му поглеждал навън през портичката, за да види дали синът му не се връща. Той нямал представа колко пъти нощем баща му се събуждал, отивал до стаята на сина си и сядал на стола край леглото му. Момчето нямало представа колко много часове вечерно време бащата прекарвал отвън на верандата, седейки до празния стол на своя син и гледал в далечината с надеждата, че ще види познатата фигура.

Когато момчето приближило до завоя пред къщата им, то отново повторило на ум онова, което щяло да

каже на баща си: “Тате, извърших грях пред небето и пред теб.” Влязло в двора, приближило се до входната врата и хванало резето. Започнало да го повдига, но се спряло. Внезапно планът да се върне у дома му се сторил глупав. “Каква полза?”- запитал се той. “Какъв шанс имам?” Привел се, обърнал се и тръгнал към портичката на двора. Тогава чул шум от стъпки. Някой тичал след него. Момчето не се обърнало да погледне кой е, но си помислило: “Сигурно това е слугата, който идва да ме прогони или по-големият ми брат, който иска за разбере защо се връщам у дома.” Продължил да се отдалечава, но гласът, който чул не бил на слугата, нито на брат му. Това бил гласът на баща му: “Сине!” “Тате?” Обърнал се да отвори портичката, но баща му вече бил там. **Синът погледнал баща си и видял че очите му са насълзени, а ръцете му са разперени, за да посрещне завръщането на сина си.** “Тате, аз извърших грях.” Думите му заглъхнали, когато момчето заровило главата си в рамото на баща си. Двамата заплакали. Останали прегърнати цяла вечност край портичката. Нямало нужда от думи. Синът се разкажал и бащата му простил. **Момчето си дошло у дома.**

Ако в тази история има сцена, която заслужава да бъде поставена в рамка, **това е сцената на бащата с разперените ръце.** Сълзи текат по лицето му, усмивката му е вълнуваща и ръцете му ни канят да се върнем у дома. Представете си тези ръце. Силни пръсти. Дланите са набраздени от линиите на живота. Ръцете са разпънати като широко отворена порта **и предлагат влизането като единствен избор.** Питам се, дали когато е разказал тази история за любящия баща, Исус е използвал ръцете си? Когато стигнал до това място в историята, дали е разтворил ръцете си, за да онагледни най-важното нещо в тази притча? Дали е разбрал мислите на тези от слушателите си, които са си казали: “Докато съм жив, аз не бих могъл да се върна у дома.”? Дали е видял как някоя домакиня гледа към земята и как някакъв мъж поклаща глава, все едно че казва: “Аз не мога да направя това, защото съм направил твърде много грешки в живота си.”? И дали в отговор на тези мисли Исус не е разперил още по-широко ръцете си, все едно че казва: **“Да, ти можеш. Ти можеш да се върнеш у дома.”**? Не знам дали Исус е постъпил така или не. Но знам, че той е направил това по-късно. Сред време той разтворил ръцете си възможно най-широко. И за да докаже, че ръцете ми никога няма да се съберат, той се оставил те да бъдат приковани към кръста. И те продължават да са приковани.

“Макс, баща ти се събуди.” Аз гледах филм по телевизията. Това беше един от тези приключенски филми, които ви вземат от тук и ви пренасят някъде на друго място и в друго време. Стори ми се, че думите, казани от майка ми идваха от друг свят. Реалният свят. Обърнах се към баща ми. Той ме гледаше. Главата беше единствената част на тялото му, която можеше да мръдне. Болестта на Луи Герик беше ограничила движенията му, отнела му беше всичко друго, освен вярата му...и очите му. С погледа си той ме викаше да отида при неговото легло. **От около 2 седмици си бях в къщи, понеже се бях върнал от Бразилия заради влошеното му състояние.** През последните няколко дни той спеше почти постоянно и се събуждаше само, когато мама го къпеше или почистваше чаршафите му. Близо до леглото му имаше газова маска – метроном на смъртността, която нагнетяваше въздух в белите му дробове през една дупка в трахеята му. Костите на ръката му изпъкваха под кожата му като спици на чадър. Пръстите му, в миналото силни и прави, сега бяха разкривени и безжизнени. Седнах на края на леглото му и прекарах ръцете си на безпомощният му гръден кош. Поставих ръката си на челото му. То беше горещо – горещо и влажно. Погалих го по косата и го попитах “Как си, тате?” Той искаше да ми каже нещо. Погледът му изразяваше копнеж. Очите му отказваха да ме пуснат. Ако поглеждах за миг нанякъде, те ме следваха и продължаваха да ме гледат, когато отново го поглеждах. “Какво става?”

И преди бях виждал този израз. Бях на 7-8 години. За пръв път стоях на дъската за скачане в плувния басейн и се чудех, дали ще оцелея, ако скоча. Дъската се огъваше под моите 35 кг. Погледнах назад към децата, които ми викаха да скачам по-бързо. Чудех се какво ще направят те, ако се изплаша и откажа да скоча. Предполагам, че образно казано щяха да ме намажат с катран и да ме покрият с перушина. Тъй като бях попаднал в капана или да бъда подложен на безмилостно осмиване, или да скоча и сигурно да умра, аз направих единственото нещо, което знаех – разтреперих се. Тогава го чух: “Всичко е наред, сине, скачай.” Погледнах надолу. **Баща ми беше скочил в басейна и ме чакаше долу да скоча и аз.** Даже сега, докато пиша, виждам израза му – почерняло от слънцето лице, мокра коса, широка усмивка и блестящи очи. Погледът му излъчваше увереност и искреност. **Даже да не беше казал нито дума, те щяха да ми предадат посланието.** Но той каза: “Скачай, всичко е наред.” **И аз скочих.**

23 години след това слънчевият загар беше изчезнал, косата беше станала тънка, а лицето – изпито. Но погледът не беше се променил. Той беше смел. И посланието на очите не беше се променило. Аз знаех какво ми казваше той. По някакъв начин той знаеше, че аз се страхувам. По някакъв начин той разбираше, че аз треперя, когато поглеждах в дълбочината. **И по някакъв начин той, умиращият, имаше силата да успокои мен, живият.** Допрях бузата си до неговата хлътнала буза. Сълзите ми покапаха по горещото му лице. Казах меко това, което неговото гърло искаше да каже, но не можеше: “Всичко е добре.” Прошепнах: “Всичко ще бъде наред.” Когато повдигнах главата му, очите му бяха затворени. Никога вече нямаше да ги

видя. Той ме напусна с последен поглед. С едно последно изречение в очите. С едно прощално послание от капитана, преди лодката да тръгне към морето. **С една обобщаваща увереност от бащата към сина:** **“Всичко е наред.”**

Вероятно е бил такъв и погледа, който развълнувал душата на войника през онези 6 часа в един петъчен ден. Той беше разтревожен още от обяд. Но не смъртта на хората го тревожеше. Центурионът беше видял много умиращи хора в живота си. През годините той беше загубял към писъците на разпъваните на кръста. Той си беше изработил метод за вкочаняване на сърцето си. Но това разпъване на кръста го поразя. Денят започна като стотиците други дни – ужасно. Достатъчно лошо беше да си в Юдея, но е ад да прекараш горещия следобед на един каменист хълм, надзиравайки смъртта на джебчии и измамници. Половината от тълпата се присмиваше, а другата половина плачеше. Войниците държаха здраво оръжията си. Свещениците се разпореждаха. Това беше неблагоприятна работа в една чужда страна. Искаше му се денят да беше свършил още преди да беше започнал. Удивляваше го вниманието, с което тълпата наблюдаваше босоногия селянин. Центурионът се усмихна, когато прочете надписа, който щяха да поставят на кръста. Осъденият приличаше на всичко друго, но не и на цар. Лицето му беше примирено и подпухнало. Гърбът му го болеше малко и погледът му беше насочен към земята. Центурионът си помисли: **“Сигурно е някакъв безвреден селяндур. Какво ли е направил?”**

Тогава Исус повдигна главата си. Той не беше ядосан, нито разтревожен. Очите му бяха странно спокойни, когато гледаха от окървавеното му лице. Погледа му се фокусира в онези, които го познаваха – премествайки се внимателно от човек на човек, все едно че казваше нещо на всеки един от тях. За миг погледна и към центуриона - само за секунда и римлянинът вида най-чистите очи, които някога бе виждал. Той не разбра какво означаваше този поглед. Но погледът го накара да преглътне и почувства стомаха си празен. Докато той го гледаше, един войник сграбчи Назарянина, повали го на земята и нещо подсказа на центуриона, че това няма да е обикновен ден. С течение на времето центурионът установи, че все повече гледа в осъдения на средния кръст. Не знаеше как да си обясни спокойствието и добрината му. Но най-много беше озадачен от смрачаването.

Не знаеше как да си обясни притъмнялото небе рано следобед. Никой не можеше да обясни това и никой даже не се опита да го обясни. Една минута слънцето свети и след това – тъмнина. Една минута е горещо и след това – студен вятър. Даже свещениците се бяха смълчали. От доста време центурионът седеше на един камък и гледаше към трите силуета на кръстовете. Главите им бяха клюмнали надолу и само от време на време се обръщаха наляво или надясно. Хората, които се присмиваха, също се бяха умълчали. Онези, които плачеха гласно, сега чакаха. Внезапно главата на централата фигура престана да се клати и рязко се изправи. Очите се отвориха и заблестяха ярко. От устата се изтръгна едно ръмжене: **“Извърши се.”** (Йоан 19:30). Това не беше крясък, не беше и писък. Това беше ръмжене...ръмжене на лъв.

Центурионът не знаеше от кой свят дойде това ръмжене, но знаеше, че не е от този свят. Центурионът стана от камъка и направи няколко крачки към Назарянина. Когато го приближи му се стори, че Исус гледаше към небето. В очите му имаше нещо, което войникът трябваше да види. Но след като направи още няколко крачки, центурионът падна на земята. Изправи се и отново падна. Земята се тресеше, в началото слабо, а после – силно. Още веднъж се опита да върви и успя да направи още няколко крачки, но после отново падна...в основата на кръста. Погледна нагоре към лицето на Исус, който умираше. Царят погледна надолу към коравия стар центурион. Ръцете на Исус бяха вързани и не можеха да се пресегнат към него. Краката му бяха приковани към гредата и не можеха да тръгнат към него. Главата му беше натежала от болката и той едва ли можеше да я помръдне. **Но очите му...те излъчваха огън.** Те бяха неугасими.

Това бяха очите на Бога. Вероятно това накара центурионът да каже това, което каза. Той видя очите на Бога. Той видя същите очи, които видяха полуголата прелюбодейка в Йерусалим, жената край кладенеца в Самария и умрелият Лазар, който беше съживен. Същите очи, които не се затваряха, когато виждаха човешкото безсилие и не се извърщаха, когато човек се проваляше и не трепваха, когато наблюдаваха как умира някой човек. Очите на Бога казваха: **“Всичко е наред. Аз видях бурята и всичко е под контрол.”** Убеденостите на центуриона започнаха да се сливат в едно като реки и той промърмори: **“Този не е дърводелец. Този не е селянин. Този не е обикновен човек.”** Изправи се и огледа наоколо камъните, които бяха паднали и небето, което беше притъмняло. Обърна се и погледна към войниците, които гледаха със замръзнали лица към Исус. После се обърна и наблюдаваше, докато погледът на Исус се издигна нагоре и се насочи към дома му. Центурионът чу как напуканите устни се отвориха и се чуха последните думи на Исус: **“Отче, в твоите ръце предавам духа си.”** (Лука 23:46)

Ако центурионът не беше казал това, което каза, тогава войниците щяха да го кажат. Ако центурионът не беше го казал, тогава камъните щяха да го кажат, както и ангелите, звездите и даже дяволите. Но центурионът го каза. **На един безименен чужденец се падна да каже това, което всички знаеха.** **“Наистина този човек беше Син на Бога.”** (Мат.27:54) Шест часа от един петък. Шест часа, които стърчат

сред равнината на човешката история така, както планината Еверест стърчи в пустинята. Шест часа, които са били дешифрирани, анализирани и обсъждани в продължение на 2000 години.

Какво означават тези шест часа? Тези шест часа твърдят, че са вратата във времето, през която вечността е влязла в най-тъмните ъгълчета на човека. Те обозначават времето, през което Навигаторът се е гмурнал в най-дълбоките води, за да закотви здраво котвата за своите последователи. Какво означава този петък? За живота, покрит от тъмнината на провалите, този петък означава прошка. За сърцето, изплашено от безсилието, този петък означава смисъл и цел. А за човека, която гледа от този край на тунела на смъртта, този петък означава освобождение. Шест часа. Един петък. **Както ще направите вие с тези шест часа в този петъчен ден?**

По-силни в местата, които са счупени

„Възмущение“ = врата, която бавно се затваря. / **Гняв** = врата, която се затваря с трясък! / **Болка**, причинявана от миналото ви = поставяне на предпазната верига на вратата! / **Отслабена вяра** = заключване на вратата с резето! Четири елемента, които могат да заключат сърцето, пропъждайки насладата извън него и запазвайки тъмнината вътре в него. Възмущението е кокаинът на емоциите. Гневът е унищожителят на радостта. Спомените ви са усмирителната риза на очакванията. Отслабващата вяра е убиецът на надеждата. Има 4 ключа за отключване на сърцето – за заменим възмущението с прошка; да заменим гневът с разбиране; да ремонтираме миналото с възможното бъдеще; да открием отново вярата.

1. **Да се отървем от съжалението.** Вие имате една торба. Торба от зебло. Вероятно не знаете това, защото никой не ви е казал. Възможно е да не си спомняте за нея. Но тя ви беше дадена. Торба. Една груба и дращеца кожата торба от зебло. Ние имахте нужда от тази торба, за да носите в нея камъните. Парчета от скали, големи заоблени от водата камъни и малки речни камъчета. Камъни с всякакви размери и форми. **Всичките - нежелани от вас.** Вие не сте ги искали, нито сте ги търсили. Но те ви бяха дадени. Някои от тях са скалните парчета на отхвърлянето. Едно от тези парчета ви беше дадено, когато не издържахте успешно пробния период. Не че вие не се стараехте. Само небето знае колко много тренирахте. Вие си мислехте, че сте достатъчно добър за отбора, но треньорът не мислеше така. Вие си мислехте, че сте достатъчно добър, но те ви казаха, че не сте. Те и колко много други хора? Не беше нужно да живеете дълго, за да получите колекция от камъни. Получена лоша оценка. Направен лош избор. Направен хаос и бъркотия. Започваха да ви наричат с неприятни имена. Започваха да ви се подиграват. Започваха да ви обиждат. **И с края на юношеството камъните не престанаха да идват при вас.**

Тази седмица написах писмо на един безработен мъж, който беше отхвърлен при повече от 50 интервюта за постъпване на работа. Поради това торбата става тежка. Тежка поради камъните. Камъните на отхвърлянето. Камъни, които не заслужавате. Погледнете в торбата и ще видите, че не всички камъни са от отхвърлянето. Има и втори вид камъни. Камъни на съжалението. Съжаление за мигът, в който избухнахте. Съжаление за денят, в който изгубихте контрола над себе си. Съжаление за момента, когато изгубихте гордостта си. Съжаление за годините, през които изгубихте приоритетите си. И даже съжаление за часът, в който изгубихте невинността си. Един камък, следван от друг камък. Едните с едно качество, другите – с друго. С течение на времето торбата става тежка. Ние се уморяваме.

Как можете да имате мечти за бъдещето, когато цялата ви енергия се изразходва да носите миналото на рамото си? Не е чудно, че някои хора изглеждат жалки. Торбата забавя вървежа. Торбата протрива. Тя ни помага да си обясним раздражението по лицата на толкова много хора, влаченето на краката при вървежа на много хора, провисването на толкова много рамене и най-вече – отчаянието в поведението на толкова много хора. Вие се изтощавате, докато правите това което е нужно, за да получите малко покой. Поради това носите торбата в службата си. Решавате да работите толкова много, че да забравите за торбата. Отивате рано на работа и оставате там до късно. Колегите ви са впечатлени. Но когато дойде време да си отидете в къщи, виждате торбата, която ви очаква, за да я отнесете. Понасяте торбата и на път за къщи се отбивате в един бар, който носи името “Щастлив час.” Отбивате се в него с надеждата, че там сигурни ще намерите почивка. Поставяте торбата на пода, сядате на високото столче пред бармана и изпивате няколко питиета. Музиката става все по-шумна и главата ви започва леко да се замайва. Но когато идва времето да си тръгвате и поглеждате надолу, вие виждате торбата.

Отнасяте торбата при психотерапевтката. Сядате на дивана, поставяте торбата до краката си и изваждате и подреждате на пода всички камъни, като съобщавате имената им един след друг. Психотерапевтката ви слуша. Тя е съпричастна и ви дава няколко полезни съвети. Но когато ставате да си ходите, вие сте длъжен да съберете камъните и да ги отнесете със себе си. Отчайвате се толкова много, че

се опитвате да решите проблемите си с любовна среща през двата почивни дни в края на седмицата. Малка възбуда. Рисковани прегръдки. Една нощ на откраднати страсти. За един миг ви се струва, че товарът е станал по-лек. Но когато почивните дни отминават и в неделята слънцето залязва, онова, което ви очаква пред прага на вратата в понеделника е – сетихте се – вашата торба със съжаленията и отхвърлянията.

Някои даже отнасят торбата в църквата с надеждата, че религията ще ни помогне. Но вместо да премахне някои камъни от торбата, **някой добронамерен проповедник може да я направи още по-тежка**. Понякога Божието послание повече ни наранява, отколкото ни помага. И вие можете да напуснете църквата с още няколко нови камъни в торбата си. И какъв е резултатът от всичко това? Човек се тътри по житейския си път, притискан от тежкия товар на миналото си. Не знам дали сте забелязали, но е трудно за бъдещ разумен, когато носиш тежка торба от зебло. **Грудно е да бъдеш утвърждаващ човек, когато самият ти жадуваш да бъдеш утвърден**. Трудно е да прощаваш на другите, когато самият ти се чувстваш виновен.

Павел има едно интересно наблюдение за начина, по който ние се отнасяме към хората. Той е казал това относно брака, но същият принцип е валиден за всяко взаимоотношение: **“Мъжът, който обича жена си, обича себе си”** (Еф.5:28). Има пряка връзка и съответствие между начина, по който се отнасяте към себе си и начинът, по който се отнасяте към другите хора. **Ако сте в мир със себе си, ако харесвате себе си, тогава вие ще сте в съгласие и мир и с другите хора**. (Коментар: Това твърдение се потвърждава от поговорката, която използваме за някой неприятен човек. “До обяд го е яд на себе си, а след обяд - го е яд на другите хора.” Д.Пр.) Обратното също е вярно. Ако не харесвате себе си, ако се срамувате от себе си, ако сте объркан и притеснен, ако гневен на себе си, другите хора ще разберат това. Трагичната част от историята за торбата от зебло е, че ние имаме склонността да хвърляме нашите камъни върху хората, които обичаме. Освен ако този цикъл не бъде прекъснат.

Коего ни отвежда до въпроса: **“Как човек получава облекчение от това положение?”** Коего на свой ред ни отвежда до най-милостивите стихове в Библията: **“Елате при мен всички вие, които сте уморени и имате тежки товари, и аз ще ви дам почивка. Приемете учението ми и се научете от мен, защото аз имам кротък и смирен дух, и вие ще намерите покой за живота си. Учението, което ви моля да приемете е лесно; товарът, който ви давам да носите, е лек”** (Мат.11:28-30 – мой превод). Вие знаехте, че аз ще кажа това. Представям си как държите Библията в ръката си и поклащате глава. “Аз се опитвах да направя това. Четох Библията. Седях на пейката в църквата, но никога не получих облекчение.”

Ако наистина е така, мога ли да ви задам един деликатен въпрос? **Да не би да сте отишли при религията, но да не сте отишли при Бога? Да не би да сте ходили в църква, но никога да не сте виждали Христос?** В горният стих пише: **“Елате при мен.”** Лесно е да отидем на погрешно място. Например, вчера аз направих това. Бях в Портланд, щата Мейн и исках да взема полет до Бостън. Отидох на гишето, регистрирах си багажа, получих си билета и отидох при вратата, откъдето щяха да ни заведат на самолета. Минах пред охраната, седнах на една седалка и зачаках да ни поканят за качване в самолета. Чаках и чаках – накрая отидох до гишето и помолих служителката да ми обърне внимание. Тя ме погледна и каза: **“Вие сте на погрешна врата.”** При това положение какво щеше да стане, ако се бях нацупил и бях казал: **“Вижте, може би самолетът за Бостън не е излетял? Струва ми се, че причината да стоя тук не е в мен, а е в авиокомпанията.”** Ако бях постъпил така, вие щяхте да ми кажете: **“Причината не е в авиокомпанията. Вие просто чакате на погрешна врата. Идете при правилната врата и се опитайте отново.”** Следователно, причината за състоянието ви не е в това, че не сте се опитвали – в продължение на години вие сте се опитвали да се справите с миналото си. Алкохол. Любовни афери. Работохолизъм. Религия. **Но Исус казва, че Той е решението за уморената душа.**

2. **Справяне с гнева**. Простете ми, ако тази глава е несвързана. Докато пиша, аз съм ядосан. Ядосва ме един щурец, защото е твърде шумен. Този противен натрапник се е скрил някъде. Той ще е в голяма беда, ако успее да го открия. Дойдох рано сутринта в офиса си. Два часа преди за звънне будилника аз вече бях тук. Запретнах ръкавите на ризата си и седнах пред компютъра. Казах си: **“Изключи телефоните.”** Планирах да започна този ден с **“летящ старт.”** Но този щурец ми развали плановите.

Не ме разбирайте неправилно, аз нямам нищо против природата. Обичам песента на канарчето. Приятно ми е шумоленето на вятъра в листата на дърветата. Но предизгревното скрибуцане на щуреца ме дразни. Поради това заставах на колене и започнах да търся щуреца по звука, който издаваше. Легнах по корем и погледнах под бюрото си. Унизително. Планът ми за деня беше саботиран от едно щурче с дължина 2 см. (Коментар: А един още по-нищожен вирус Covid 19 парализира целия свят и ни сваля от тиедестала на величието ни. Д.Пр.) **“Какъв е този нахален натрапник, който принизява човека до размерите на един щурец?”** Най-накрая открих натрапника. Беше се скрил зад една библиотека, там, където не можех да го достигна. Скрит зад планина от дървени плоскости. Не мога да стигна до него. Единственото, което мога да направя е да хвърлям химикалки в основата на библиотеката. И аз го правя. Прас, прас, прас. Един след друг. Накрая щурецът млъкна. Но тишината трае само една минута.

Поради това ми простете, ако мислите ми са накъсани, тъй като в началото на всеки параграф

хвърлям по няколко химикалки върху библиотеката. Но така не може да се работи. Така не може да се започва новия ден. Подът на стаята ми се покри с химикали. Панталоните ми са изцапани. Влакът на мислите ми излезе от релите. Искам да кажа, как можете да пишете за гнева при наличието на глупав щурец в стаята си? Е, най-после. Най-накрая успях да подредя мислите си. Гневът. Тази сутрин е лесно да обясня какво представлява гнева: това е шумът на душата. Гневът. Невидимият дразнител на сърцето. Гневът. Неуморният завоевател на тишината. Точно като щурца, гневът дразни. Точно като щурца, не е лесно гневът да бъде накаран да замълчи. Точно като щурца, гневът има способността да увеличава нивото си, докато се превърне в единственият шум, който чувате. **Колкото по-шумен става той, толкова по-отчаяни ставаме ние.**

Когато към нас се отнасят зле, животинската ни реакция е да тръгнем на лов. Инстинктивно свиваме ръцете си в юмруци. Отмъщението е напълно естествена реакция. Което между впрочем е точно нашият проблем. **Отмъщението е естествено, но не е духовно. Изравняването на резултата е правило на джунглата, а отвърщането с милост е правило на Божието царство.** Някои от вас си казват: “Макс, лесно ти е да го кажеш, когато си седиш в офиса, където основният ти дразнител е един щурец. Но я се опитай да живееш с жена ми. Или я се опитай да се справиш с миналото ми. Или, я се опитай да отгледаш децата ми. Ти не знаеш как се отнася към мен бившата ми съпруга. Ти нямаш никаква представа колко тежък беше живота ми.”

Вие сте прави, аз не знам. **Но имам ясна представа колко жалко ще е бъдещето ви, ако не се справите с гнева си.** Направете рентгеновата снимка на душата на отмъстителният човек и вие ще видите тумора на горчивината: черен, заплашителен и злобен карцеином на духа. Неговите смъртоносни клетки пълзят по края на сърцето и го опустошават. **Вие не можете да промените миналото си, но можете да промените реакцията си към вашето минало.** Може би казвате, че това е невъзможно? Позволете ми да се опитам да ви покажа, че е възможно. Представете си, че сте от голямо семейство с повече от десет деца. Всички деца са от един баща, но са от 4-5 различни майки. Представете си, че баща ви е подлец и е бил такъв от дълго време. Всички знаят това. Всички знаят, че той мами вуйчо ви относно общия им наследствен имот. Всички знаят, че той е избягал като страхливец, за да не се остави да го хванат. Нека да си представим, че вашият прекрасен вуйчо е измамил баща ви, като го е оженил за сестрата на майка ви. Той напил баща ви преди сватбата и накарал грозната си дъщеря да отиде до олтара вместо красивата ѝ сестра, за която баща ви си мислел, че се е оженил. Но това не отчаяло баща ви и той просто се оженил и за двете сестри. Едната, която обичал не можела да има деца, поради което той спал с прислужницата ѝ. Всъщност, той имал навика да спи с повечето от прислужничките в кухнята. Вследствие на това, повечето от вашите братя приличат на готвачи.

Най-накрая невестата, за която най-много искал да се ожени баща ви забременяла и сте се родили вие. Вие сте любимият син на баща си...и братята ви знаят това. Вашият баща ви подарява кола, а те не получават. На вас ви купуват дрехи, произведени от “Армани,” а на тях им купуват евтина конфекция. Вие сте изпращан на летен лагер, а през лятото те са изпращани да работят. Ние получавате образование, а те..се ядосват. **И те изравняват сметката.** Продават ви на някакви чуждестранни пътуващи търговци, качват ви на един самолет за Египет и казват на баща ви, че вие сте застрелян от един снайперист. Вие се озовавате заобиколен от хора, които не познавате, изучавате език, който не разбирате и живеете в култура, която никога не сте виждали.

Дали това е измислена приказка? Не. Това е историята на Йосиф. Като любим син в едно странно семейство, той е имал всички основания да бъде гневен. Той се опитал да направи най-доброто в тази ситуация. Станал главен служител в дома на шефа на Тайната полиция. Жената на неговия шеф се опитвала да го съблазни и когато той отказал, тя му се разсърдила и той завършил в затвора. После Фараонът чул, че Йосиф може да тълкува сънища и заповядал да му го доведат, за да му разтълкува две съновидения. Когато Йосиф ги разтълкувал, Фараонът го извадил от затвора и го направил министър-председател, втората по високопоставеност длъжност в Египет. Единствената личност, на която се е подчинявал Йосиф, е бил царя.

Междувременно настъпил глад и Яков, бащата на Йосиф изпратил синовете си в Египет, за да купят жито от там. Братята не знаели това, но се оказало, че се изправили пред същия свой брат, когото продали на пътуващите търговци преди 22 години. Те не разпознали Йосиф, но той ги разпознал. Той бил обръснат и понапълнял, но те си останали същите. Представете си какво си е мислил Йосиф в този момент. Последният път, когато ги видял, той ги гледал отдолу нагоре от дъното на ямата, в която го били хвърлили. Последният път, когато чул гласовете им, те му се присмивали. Сега е неговият шанс да им отмъсти. Той има пълната власт. Едно щракване на пръстите и братята му веднага ще бъдат убити. А още по-добре е да окове ръцете и краката им с белезници и да им позволи да видят как изглежда египетският затвор. Нека да спят в калта. Нека да научат египетския език. Отмъщението е във властта на Йосиф. Той

има властта да отмъсти. **Опияняваща власт.**

Не сте ли изпитвали това усещане? Не сте ли били изкушавани да отмъстите? Когато влизаме в съдебната зала заедно с насилника, ние обявяваме: “Той ме нарани!” Членовете на съдебното жури поклащат главите си с отвращение. Ние обясняваме: “Той ме изостави!” и ехото в залата повтаря обвинението ни. Съдията изръмжава “Виновен!” и удря с чукчето си по масата. Членовете на журито се съгласяват: “Виновен!” Зрителите в съдебната зала казват: “Виновен!” **Ние изпитваме наслада в момента на справедливостта.** Ние усещаме този приятен мирис на задоволената плът. Поради това ние удължаваме този момент и отново и отново разказваме тази история.

А сега нека за момент за се отклоним от тази сцена. Аз имам един въпрос, не към всеки от вас, а само към някои от вас. Някои от вас са в съдебната зала. В съдебната зала на оплакването. Някои от вас преразказват една и съща обида всеки път, когато имат шанса да намерят някой, който да ги слуша. Имам въпрос към вас: “Бог какви хора ви направи да бъдете?” Не ви питам защо сте наперени, а защо вършите работата на Бога? Бог е казал: “*Отмъщението е Мое. Аз ще отплатя*” (Евр.10:30 – мой превод). “*Не казвай: “Аз ще ти върна за злото, което ти направи.” Чакай Господа и той ще оправя нещата*” (Пр.20:22 – мой превод). Съденето е работа на Бога. Да предполагаме нещо друго, означава да преценяваме, че Бог не може да отсъди. Непочтително е да отмъщаваме. Когато отвърщаме на удара с удар, ние казваме: “Боже, аз знам, че отмъщението е Твое, но не считам, че Ти ще накажеш достатъчно. Мисля, че е по-добре аз да взема контрола на положението в ръцете си. Ти имаш склонността да си малко мекушав.”

Йосиф е разбирал това. Вместо да отмъсти на братята си, той им се разкрил и поискал баща му и останалата част от семейството да дойдат в Египет. Той ги дарил с безопасност и им осигурил място, където да живеят. Те живели в хармония в продължение на 17 години. Но тогава Яков умрял и дошъл часът на истината. Братята имали предчувствието, че след смъртта на баща им те ще бъдат щастливи, ако успеят живи и здрави да излязат от Египет. Поради това отишли при Йосиф и го помолили да е милостив към тях: “*Преди да умре, баща ти ни заповяда... “Кажете на Йосиф да ви прости*” (Бит.50:16-17 – мой превод). (Принуден съм да се усмихна, когато виждам зрели мъже да се държат по този начин. Те не приличат ли на деца, които плачат и подсмърчащи казват: “Тате каза ти да си милостив към нас”?)

А как е реагирал Йосиф? “*А Йосиф се разплака, когато му говореха*” (Бит.50:17). По този начин той казал: “Какво повече трябва да направя за вас? Дадох ви дом, грижех се за прехраната на семействата ви. Защо продължавате да не вярвате на моята милост?” **Моля ви да прочетете внимателно следващите две твърдения, които той отправил към братята си.** В първото той пита: “*Мога ли да направя това, което само Бог може да направи?*” (ст.19). Нека отново да кажа това, което е очевидно: “Отмъщението принадлежи на Бога!” **А щом отмъщението принадлежи на Бога, следователно то не е наше.** Бог не ни е молил да изравняваме сметката с други хора, които са ни наранили. И това е валидно за всички случаи. Защо? Отговорът може да се намели във второто твърдение на Йосиф: “*Вие намислихте зло против мен, но Бог превърна вашето зло в добро, за да спаси живота на много хора, което и беше сторено.*” (ст.20 – мой превод). **Много по-лесно прощаваме, когато ползваме очила за по-широкообхватно виждане.** Йосиф използвал такива очила, за да види цялата картина. Той отказал да се фокусира в предателството на братята си и да не обърне внимание на верността на своя Бог. **Винаги е добре да виждаме голямата и цялата картина.**

Преди време бях в чакалнята на едно летище, когато видях да влиза един познат. Той беше човек, когото не бях виждал от няколко месеца, но често си бях мислил за него. Той се беше развел и аз бях достатъчно близък с него за да науча, че някои от обвиненията срещу него бяха основателни. Забелязах, че сега този човек не беше сам. До него имаше жена. Виж го ти, мошеникът! Изминали са само няколко месеца след развода, а той вече си е намерил друга жена? Всяка мисъл да го поздравя изчезна от главата ми, докато осъждах характера му. Но той ме видя и ми махна. Бях разкрит и се оказах в капан. Трябваше да отида и да се срещна с човека, чието поведение порицавах. Отидох и той ме посрещна с думите: “**Макс, запознай се с моята леля и съпругът ѝ.**” Глътнах си езика. Не бях забелязал този мъж. “Ние отиваме на среща с други членове на нашето семейство. Сигурен съм, че те наистина ще се зарадват да се запознаят с теб.” Вуйчото на моят приятел каза: “**Ние използваме вашите книги в нашето домашно изучаване на Библията. Вие сте стигнали до някои големи прозрения.**” А аз си казах: “**Ох, само ако знаехте.**” Бях извършил обичайният грях на непростителността. Бях определил позицията си, още преди да бях запознат с истинското положение на нещата. За простим на някого означава да потвърдим собствената си ограниченост. На нас ни е дадена само една частичка от пъзела на живота. Само Бог знае съдържанието на цялата кутия. Да простим на някого означава да демонстрираме уважение. **Прощаването не означава да кажем на човека, който ни е наранил, че е бил прав.** Прощката означава да потвърдим, че Бог е верен и че Той ще направи това, което е правилно. **В края на краищата, всички ние нямаме ли достатъчно друга**

работа за вършене за да не се опитваме да вършим и работата на Бога? Но знаете ли какво? Забелязах нещо. Щурецът замълча. Дотолкова се увлякох в писането на тази глава, че забравих за него. От един час не съм хвърлял химикалка по него. Може би той е заспал. Възможно ли е той отдавна да е искал да заспи, но аз продължавах да му преча, като хвърлях химикалките? Накрая той намери покой. И аз ще се успокоя, когато напиша тази глава. Забележително е това, което постигаме, когато позволим на гневът ни да си отиде.

3. **Фундаментът на вярата.** Той разбърква кафето си и ме гледа с очите на измамен човек. Като вълк, който току-що е разбрал, че не може да избяга от капана, който е хванал здраво лапата му. Той е на прага на рухването и рухва бързо. Той е като Петър, който върви по водата и гледа към бурята, но не и към лицето на Исус. Той е като Петър, който върви по водата и чува воят на вятъра, но не и гласът на Господа. Аз го призовавам: “Вярвай!” Но за него тази дума кънти като празна кутия. Той не е свикнал с тези странности, **защото е човек на логиката.** Даже когато хвърчилото се издигне над облаците, той продължава да държи кордата. Но сега кордата се е изплъзнала от ръцете му и небето е мълчаливо.

Стоя на около метър от огледалото и виждам лицето на човек, който е разочаровал...който е разочаровал своя Създател. Отново. Обещах, че няма повече да го разочаровам, но отново го разочаровах. Държах се като страхливец и мълчах тогава, когато трябваше да бъде смел. Седнах тогава, когато трябваше да стана и да обявя позицията си. Ако това беше за прав път, всичко щеше да е различно. Но не беше за първи път. Колко много пъти може да се препъне човек и да очаква, че ще бъде хванат, за да не падне? Вярно? Защо е лесно е да казваме това на другите и е толкова трудно да си напомняме на себе си? Може ли Бог да се справи със смъртта? Аз казах на жената, че той може. Може ли Бог да се справи с паричния дълг? Старах се с всички сили да обясня това на мъжът. Може ли Бог да чуе още една изповед от същите устни? Лицето от огледалото пита.

Седя на един метър от човек, който очаква изпълнението на смъртната си присъда. Евреин по рождение. Производител на палатки. Апостол по призвание. Дните му са преброени. Любопитен съм да разбера какво е подкрепяло този човек, когато е чул смъртната си присъда. Поради това му задавам няколко въпроса. “Павеле, имаш ли семейство?” “Не, нямам.” “Как си със здравето?” “Тялото ми е бито и уморено.” “Какво притежаваш?” “Притежавам пергаменти, писалка и наметало.” “Каква е репутацията ти?” “Не е много висока. Според някои хора аз съм еретик, а според други съм отцепник.” “Имаш ли приятели?” “Да, имам, но даже някои от тях ми обърнаха гръб.” “Имаш ли някакви награди?” “Не и на земята.” “Павеле, тогава какво притежаваш?” “Няма имот и пари. Нямам семейство. Някои хора ме критикуват. Други ми се присмиват.” “Павеле, притежаваш ли нещо, което е важно?” Седя тихо и го гледам. Павел свива ръката си в юмрук, гледа към него и аз гледам към него. Какво стиска в юмука си? Какво притежава? Той протяга ръката си, за да мога да видя. Когато се навеждам напред, той разтваря пръстите си. Вглеждам се в дланта му. **Тя е празна.** “**Аз имам моята вяра. Това е всичко, което имам. Но това е всичко от което се нуждая. Аз опазих вярата.**” Павел се обляга назад, подпира се на стената на килията и се усмихва. Аз се облягам на насрещната стена и се вглеждам в лицето на човека, **който е научил, че в живота има много повече от това, което задоволява окото.** **Защото точно заради тези неща е вярата. Вярата означава да се доверяваме на онова, което не можем да видим.** Очите виждат дебнещият лъв, а вярата вижда ангелът на Даниил. Очите виждат бурите, вярата вижда дъгата на Ной. Очите виждат гигантите, вярата вижда Израел. Очите ви виждат провалите ви, а вярата ви вижда вашия Спасител. Очите ви виждат вашата вина, а вярата вижда Неговата кръв. Очите ви виждат гроба ви, а вярата ви вижда градът, чийто Строител и Създател е Бог. Очите ви гледат в огледалото и виждат грешен и провалил се човек, който е нарушил обещанието си, а вярата ви гледа в огледалото и вижда облечен в празнична наметка блуден син, който носи пръстена на милостта на пръста си и целувката на вашия Отец на лицето ви.

Но някой може да каже: “Почакайте малко. Как може това да е истина? Това е прекрасна проза, но я ми посочете фактите. Откъде да знам, дали това не са просто пожелателни надежди? Част от отговора може да бъде намерен в малките скокове във вярата на 3-годишната ми дъщеря Сара. По-голямата ѝ сестра Андреа беше в стаята и наблюдаваше, когато аз попитах Сара може ли да скочи в ръцете на Андреа. Сара отказа. Опитах се да я убедя, но тя не промени решението си. Попитах я: “Защо не искаш?” А тя ми отговори: “**Аз скачам само в големи ръце.**” Ние няма да скочим, ако преценяваме, че ръцете са слаби. Поради това Отец е казал: “За онези, които вярват, Божията сила е много голяма.” А Павел казва: “**Тази сила е същата, като огромната сила, която Бог е използвал, за да възкреси Христос от смъртта**” (Еф.1:19-20 – мой превод). Следващият път, когато се чудите дали Бог може да ви хване, прочетете този стих. Същите ръце, които са победили смъртта, са ръцете, които ви очакват. Следващият път, когато се чудите дали Бог може да ви прости, прочетете този стих. Същите ръце, които са били приковани към

кръста, са отворени за вас. Следващият път, когато се чудите дали ще оцелеете ако скочите, спомнете си за Сара и за мен. Ако баща от плът и кости като мен може да хване детето си, не мислите ли, че вечният ви Баща ще може да ви хване?

4. **Побеждавайте наследството си.** Стефан може да ви разкаже за семейните дървета, защото той си изкарва прехраната чрез тях. Той е наследил гора в Германия, която от 400 години принадлежала на семейството му. Дърветата в нея били насадени преди 180 години от негов пра-прадядо. Дърветата, които Стефан е посадил ще бъдат готови за отсичане чак след раждането на неговия пра-правнук. Той е част от една верига. Той ми каза: **“Всяко поколение трябва да направи своя избор. Те или трябва да отсичат, или да посадят.** Те могат да ограбят природата и да се обогатят или могат да се грижат за природата и да отсичат само тези дървета, които са техни, а да оставят инвестираното за децата и внуците си.” Стефан сече дървета, които са посадени от хора, които той не е познавал. Той посажда дървета, които ще бъдат отсечени от потомците му, които той никога няма да види. **Той е зависим от миналото и е отговорен за бъдещето.** Той е част от една верига. Също като нас. Децата на миналото сме ние. Същевременно ние сме родители на бъдещето. Наследници. Благотворители. Получатели на плодовете от работа, която е извършена от хората преди нас. Родени в гора, която ние не сме посадили.

Което ме кара да ви попитам: **“Как е вашата гора?”** Когато застанете на земята, която сте наследили от вашите предшественици, как изглежда сега тази земя? Какво е вашето възнаграждение? Гордеете ли се с полученото завещание? Може би. Някои хора наследяват наторена земя. Или дълбоко вкоренените дървета на убежденията. Редица след редица от истини и наследство. Може би седите гордо в гората на вашите предци. Ако е така, благодарете им, защото мнозина нямат причина са благодарни. Много хора не се гордеят със своите семейни дървета. Бедност. Срам. Оскърбления. Такива са горите, които наследяват някои от вас. Гората е изсечена от предните поколения. Реколтата е била прибрана, но нови дървета не са били засадени.

Може би сте отгледан от фанатични и тесногърди родители, поради което сте нетолерантен към малцинствата. Може би сте отгледан от лакоми родители, поради което желанията ви за притежания са незадоволими. Може би спомените ви от детството ви причиняват повече болка, отколкото вдъхновение. Може би гласовете от миналото ви огорчават и ви карат да се чувствате прокълнат и пренебрегнат. С течение на времето сте започнали да считате, че това е общовалидно за всички хора, но сега разбирате, че не е така. И сега установявате, че се опитвате да обясните миналото си.

Научих историята на един човек, който е имал същите мисли. Наследството му е било трагично. Дядо му бил убиец и мистик, който принасял като жертвоприношение собствените си деца. Баща му бил негодник, който опустошавал молитвените сгради и се подигравал на вярващите. На 24-годишна възраст той бил убит...от своите приятели. Тези хора са били типични за своята епоха. Те са живели във време, когато проститутките изкарвали прехраната си в храмовете за богослужение. Магьосници лекували болните с песнопения. Хората се покланяли на звездите и изпълнявали предписанията на хороскопите. Повече внимание се отделяло за суеверия и магьосничество, отколкото за обучение на децата. Това е било мрачно и неподходящо време за да бъдеш роден.

Какво правите, когато дядо ви е вярвал в черна магия, баща ви е бил мошеник и страната ви е корумпирана? Дали да продължите в същата посока? Някои считат, че това е добре за тях. Чувате как хората пъшкат, докато тези младежи минават покрай тях и казват: “Ще стане същия като баща си.” Но човекът, за когото ви разказвам не продължил в същата посока. Той обърнал тенденцията. Не се подчинил на обстоятелствата в живота си. Застанал като язовирна стена срещу течението на обстоятелствата в своето време и променил посоката на движение на страната си. Постиженията му били толкова забележителни, че ние продължаваме да разказваме историята му, **въпреки че от тогава са изминали 2600 години.**

Историята на цар Йосия. Светът е виждал и по-мъдри царе от него; светът е виждал и по-богати царе от него; светът е виждал и по-могъщи царе от него. Но историята никога не е виждала по-смел цар от младият Йосия. Роден около 600 год. преди Исус, Йосия наследил крехък трон и загубила блясъка си корона. Храмът тънел в безредие и разруха, Законът на Моисей бил изгубен и хората се покланяли пред всеки бог, който пожелали. Но в края на 31-годишното царуване на Йосия храмът отново бил възстановен, идолите били премахнати и Законът на Бога отново бил издигнат до полагащото му се място и сила. Гората отново била засадена и обработена.

Манасия, дядото на Йосия, бил запомнен като царят, който с кръвта на невинни хора **“напълни Йерусалим от единия до другия му край”** (4Ц.21:16). Амон, бащата на Йосия, бил убит от своите служители. На надгробната му плоча пишело: “Той върши това, което Бог каза, че е зло.”

Гражданите на царството организирали хайка, убили убийците на царя **и поставили на трона 8-годишният Йосия.** В началото на своето царуване Йосия направил смел избор: **“Той живя така, както живя неговия предшественик Давид и не престана да прави това, което беше правилно** (4Ц.22:2 – мой

превод). Той се ровил в семейните хроники, докато открил един предшественик, който е достоен за подражание. Йосия не обърнал внимание на живота на баща си и на дядо си и търсил назад във времето, **докато открил Давид и решил: “Аз ще бъда като него.”**

Какъв е принципът, който произтича от тази история? **Ние не можем да избираме родителите си, но можем да избираме от кого да се учим.** И тъй като Йосия избрал Давид (който бил избран от Бога), нещата започнали да се случват. Изпълнявайки заповедта на Йосия, хората съборили олтарите на Ваал. Йосия унищожил олтарите за кадене с тамян, строши идолите на Ашер и ги стри на прах. Изгори костите на жреците. Събори жертвениците. Изсякъл всички кумири на слънцето и ваяните идоли по целия Израел. (виж 2Лет.34:4-5,7). Това са постъпки, които сигурно не са му помогнали да бъде обичан от хората. **Но Йосия не се е стремил да си създава приятели.** Той казал: “Аз не се уча от това, което са казвали бащите ми. Онова, което те са харесвали, аз го отхвърлям.” Но той не бил свършил.

Четири години по-късно, когато станал на 26 години, той насочил вниманието си към храма. Той бил в пълна бъркотия. Хората позволили храмът да стигне до занемареност. Но Йосия бил решителен. Явно се било случило нещо, което подхранвало неговата страст да възстанови храма. Шафетата била предадена. Факлата била получена. В началото на своето царуване Йосия решил да служи на своя Бог така, както му бил служил неговият предшественик Давид. Сега Йосия избрал да служи на Бога. Обърнете внимание на 2Лет.34:8: **“А в осемнадесетата година от царуването си Йосия очисти отново Юда и храма и изпрати Сафан...да ремонтира Храма на Господа, Бога на Йосия”** (мой превод). Бог е бил негов Бог. Вярата на Давид е била негова вяра. **Той открил Бога на Давид и го направил свой Бог.** Докато ремонтирали храма, един от работниците намерил един свитък. В него били написани думите на Бога, които били дадени на Моисей преди около 1000 години.

Когато чул тези думи, Йосия бил шокиран. Той плакал, че хората му се били отдалечили толкова надалеч от Бога, че Неговото Слово вече не било част от живота им. Той изпратил хора при една пророчица за да я попитат от негово име: “Какво ще стане с нашите хора?” Тя отговорила, че тъй като Йосия се е разкажал, когато чул думите на Бога, на народът му ще бъде спестен гневът на Бога (виж 2Лет.34:27). **Невероятно. Цяло едно поколение получило милост, заради почитеността на един човек.**

Възможно ли е Бог да го е поставил на земята с тази цел? **Възможно ли е Бог да е поставил и вас на земята със същата цел?** Може би миналото ви е такова, че не можете много да се хвалите с него. Може би сте виждали отвратително зло. И сега вие, подобно на Йосия, трябва да направите избор. Ще се издигнете ли над миналото си и ще обърнете тенденцията, като поставите ново начало? Или ще останете подвластен на миналото си и само ще се извинявате с него? Много хора избират втората възможност. Мнозина избират възстановяващите домове на сърцето. Здрави тела. Остър ум. Но нямат мечти. Те се люлеят напред назад в люлеещият се стол на съжалението, повтаряйки условията на предаването. Надвесете се близо до тях и ще ги чуете да казват: **“Само ако...”** **Бялото знаме на сърцето.** “Само ако...” “Само ако се бях родил на друго място...” “Само ако към мен се бяха отнасяли справедливо...” “Само ако имах по-милостиви родители, повече пари, по-големи шансове...” “Само ако по-рано ме бяха научили да сядам на гърнето, ако бях напляскават по-малко, ако бях научен да ям, без да мляскам.”

Може би и вие сте използвали тези думи. Може би сте имали пълното основание да ги използвате. Възможно е и вие, подобно на Йосия да сте чули, че боксовия съдия вече е преброил до 10 още преди да сте се качили на ринга. Възможно е за да намерите предшественик, който да си заслужава да го имитирате, да се наложи да се върнете далеч назад в семейния ви албум. Ако вашият случай наистина е такъв, позволете ми да ви покажа къде е истината. Отворете Библията си, намерете евангелието на Йоан и прочетете думите на Исус: **“Човешкият живот идва от човешките родители, а духовния живот идва от Духа”** (Йоан 3:6 – мой превод). Помислете за това. **Духовният живот идва от Светия Дух!**

Вашите родители може да са ви дали гени, но Бог ви дава милост. Родителите ви може да са отговорни за тялото ви, но Бог е отговорен за душата ви. Вие може да сте взели образа на майка си, но получавате вечността от вашия небесен Баща. Между другото, Той не е спял за вашите проблеми. **Всъщност, Бог иска да ви даде това, което семейството не ви е дало.** Не сте имали добър баща? Такъв баща ще е вашият небесен Отец. Чрез Бога вие сте син; е ако сте син, вие наистина сте наследник. (Гал.4:7). Нямайте добър пример на когото да подражавате? Опитайте да подражавате на Бога. Вие сте дете на Бога, която той обича, поради което се опитвайте да бъдете като него (Еф.5:1). Никога не сте имали родител, който да е изтривал сълзите ви? Помислете отново. Бог е забелязал всяка ваша сълза. **“Ти си видял скитанията ми в нощта. Събрал си всичките ми сълзи в съда Си! Записал си всяка една от тях в книгата Си”** (Пс.56:8 – мой превод).

Бог не ви е изоставил да се носите по течението на наследствеността. Подобно на Йосия, вие не можете да контролирате начинът, по който предците ви са отговаряли на Бога. Но вие можете да контролирате начина, по който вие отговаряте на Бога. Миналото не трябва да е вашият затвор. Вие имате

правото да изберете своята съдба. Вие имате думата за вашия живот. Вие избирате пътя, по който да вървите. Ако направите добър избор, някой ден – поколения по-късно – вашите пра правнуци ще благодарят за семето, което вие сте посадили.

Светостта на молитвата

“*И ще доведе тези хора до святия Си хълм и ще им дам радост в моя молитвен дом.*” (Ис.56:7 – мой превод) В двора на цар Ксеркс влизането в присъствието на царя без разрешение водело до смърт на нарушителя. Хората в Персия не се огнасли лекомислено към този закон. Но с цел да спаси сънародниците си, царица Естер събрала смелост и се доближила до трона. Царят я приел без да я упрекне, удовлетворил молбата ѝ и евреите били спасени. Това е красива история за смелостта, която е стимулирана от предаността. И въпреки, че цар Ксеркс не е бил толкова лош, колкото са били другите царе, които са описани в Библията, вие не се ли радвате, че нашият небесен цар е устроил по различен начин достъпа до тронната си зала? **Не се ли радвате, че Бог е по-достъпен от Ксеркс?** Какво щяхме да правим, ако можехме да отиваме в молитва при Бога само когато той ни повика? Какво щяхме да правим, ако се нуждаехме от официален охранител, който да съобщава за нашето присъствие? Ако беше така, предполагам, че само някои хора щяха да се молят. Предполагам, че в молитвите щеше да е позволено да говорим само за някои специални теми. Но така ли е уреден достъпът до тронната зала на нашия небесен цар? Вместо да ограничава достъпността си, нашият цар е винаги на наше разположение, винаги е готов да чуе хората си и постоянно ни очаква да отидем при него. Всъщност, нищо друго не наслаждава повече Бога от влизането на децата му в неговото присъствие. Ние преминаваме през залите на великолепният царски дворец. Когато стигаме до входа на тронната зала, ние поглеждаме през вратата и виждаме, че царят седи на своя грамаден трон. Край стената са наредени воини от царската охрана, а на вратата стои караул. Но те не ви спират, когато влизате. Те не ви питат дали имате препоръчителни писма. Вие не се регистрирате при помощниците на царя. Няма протокол, който трябва да бъде спазван.

Защото, когато влезете в тронната зала, вие казвате думата, която кара царя да се спусне към вас. “**Авва.**” Той е вашият баща. Така както Исус се е молил: “*Отче наш, който си на небесата...*” (Мат.6:9), така и ние се обръщаме към небесния цар като към наш баща. Когато използвал думата “авва,” **Исус завинаги променил връзката между човека и Бога.** Представата за обръщението към Бога като към “авва”, т.е. баща, е била революционна поради интимността, внушавана от самата дума. **В дните на Христос думата “авва” е изразявала обич и привързаност от децата към техния баща, така както в наши дни децата използват думата “тате.”** Въпреки, че Бог в Стария Завет е описан като баща, употребата на по-интимната дума “авва” не се среща в Библията, докато самият Исус не я е използвал. Според изследователят на Библията Йоахим Йеремияс, по времето на Исус думата “авва” е била използвана в ежедневието на хората.

Нито един еврей не би се осмелил да се обърне към Бога по този начин, но въпреки това Исус я е използвал във всичките си молитви, които са стигнали до нас, с едно единствено изключение: викът му от кръста: “*Боже мой, Боже мой, защо си ме изоставил?*” В Господната Молитва Исус дава право на учениците си да повторят думата “авва” след него. **Така той им дава дял от своето право на син на Бога.** Тъй като са негови последователи, той им дава властта да говорят с техния небесен баща по този интимен и доверен начин. Защо имаме незабавен достъп до Божия трон? Защото на трона седи нашият баща. “*Бог ни обича толкова много, че ние сме наричани деца на Бога. И ние наистина сме негови деца.*” (1Йоан 3:1 – мой превод)

Бог е идеалният баща. Въпреки че някои хора могат да гледат на бащите през очилата на болката или незаинтересоваността, тази земна болка не трябва да засенчва представата ни за Бога като баща. Той олицетворява перфектния образ на баща, такъв какъвто трябва да е: предлага закрила на децата си, осигурява им онова от което се нуждаят и се грижи за тях. Бащата никога не е твърде равнодушен, за да откаже да ви приеме, нито е толкова зает, за да откаже да ви изслуша. А вие не можете твърде често да отидете при Бога. Той е твърде далеч от вас. Представете си. Безгрешният, свят Бог, който приема грешните хора в присъствието си. Вие се питате: “Как е възможно това? Как е възможно ние, грешните хора да се осмелим да се доближим до светия Бог? Ние имаме правото да влезем в неговото присъствие, защото сме облечени в Христос. **Ако сме отделени от Христос, ние нямаме достъп до Бога.** Исус е казал: “*Аз съм пътят, истината и живота. Единственият път до Отца е чрез мен*” (Йоан 14:6 – мой превод) (*Коментар: Това изважда на показ самоизмамата на някои хора, които твърдят, че всеки си има своя вяра и всеки вярва в Бога по своя си начин. Единственият път до светия Бог е чрез Исус Христос, който се роди, живя и умря като човек на кръста на Голгота, за да плати за греховете на всички хора, а после беше възкресен и се възнесе на небето. Няма друг път! Д.Пр.)*

Христос ни покрива със своята добротата. Той ни опакова със своята безгрешност и ни облича със

своята святост. Наскоро имах едно преживяване, което ми напомни за тази истина. Бях поканен да гледам един от големите голф-турнири. Изключително трудно е човек да намери билет за този турнир. Изключително трудно е човек да попадне сред зрителите на такова състезание. А да влезе човек в “забранената зона” беше невъзможно. Тя беше запазена само за играчите и за важните личности. Би трябвало да знам това, защото се опитах да вляза там. Исках да се поразходя по подовете, по които са вървели Боби Джонс, Джак Никлаус, Арнолд Палмър и Бен Хоган. **Но не можах.** Нямах нужните препоръки. Можах единствено да наблюдавам от разстояние.

Но тогава получих моя гащеризон. Един ден преди началото на турнира състезателите участват в едно подгряващо състезание. Обичайно е състезателят да даде почивка на своя помощник, който влачи стиковите му с количка и кани някой свой приятел да го замести. Моят приятел, професионалният състезател по голф Скот Симпсън ме покани да бъда негов помощник през този ден. **Никога в живота си не съм бил удостоен с по-голяма чест от честта да влача количка със стикове.** Отидох да взема количката със стиковите, поставих униформената шапка и облякох задължителният бял гащеризон. После, след като свърши състезанието, занесох торбата със стиковите в “забранената зона,” като преминах безпрепятствено през вратите, където преди това не ми беше позволено да премина. Влязох в “забранената зона” и се разходих така, все едно че бях роден да бъда там. Огледах се в огледалата, в които се оглеждат професионалните играчи. Седях пред гардеробите, където са седели великите играчи. Скитах се, без да бързам, защото сега аз носех облеклото на помощник на състезател.

Подобно на непрофесионалистите, които трябва да облекат гащеризона на помощника на състезателя, когато отидем при Христос, ние също сменяме облеклото си. *“Защото всички вие сте Божи синове чрез вяра в Исус Христос. Понеже всички вие, които сте се кръстили в Христос, с Христос сте се облекли.”* (Гал. 3:26-27) Ние сме обвити с Христос, напълно сме преоблечени и покрити. Ние можем да влезем в присъствието на Бога без да питаме. Спомнете си думите на Исая: *“Ще се развеселя премного в Господа, душата ми ще се зарадва в моя Бог; защото Той ме облече с одежди на спасение, загърна ме с мантия на правда – като младоженец украсен, подобно на първосвещеник, с венец и като невеста, накитена с украшенията си.”* (Ис.61:10-11) Когато децата на царя влизат в тронната зала, настъпва свят момент. Влизането в Божието присъствие чрез молитвата не е рядко случващо се събитие в небесния календар. Молитвата не е специална церемония, която е запазена за някаква специална група от хора. Нито пък молитвата е вълнуващ епизод за историческите книги.

Обратното, молитвата е стъпка по стъпка навлизане в Светия Бог. И въпреки че е свята привилегия, молитвата е достъпна за всеки човек. Това е шанс, който е предоставен на всеки човек във всеки момент от живота му. *“А без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото онзи, който идва при Бога, трябва да върва, че има Бог и че Той възнагражда тези, които Го търсят.”* (Евр.11:6) Представете си, че сте в отпуска и се намирате в отдалечена и безлюдна местност. Детето ви се разболява и спешно се нуждае от помощ. Вие и съпругата ви поставяте детето в колата и се отправяте към най-близкото населено място. Там ви казват, че има трима лекари, които живеят близо един до друг. Отивате с колата до дома на първия лекар и започвате да чукате на вратата. Никой не отговаря. Чак когато чукате за трети път, вие забелязвате една бележка на вратата, на която пише: “Никой не живее тук.” Връщате се до колата и казвате на жена си: “Къщата е празна.” Тя ви казва: “Отиваме на следващия адрес.” Този път има отговор на вашето чукане на вратата. Един възрастен мъж с любезно изражение ви изслушва, докато описвате проблема си и ви казва: “Искаше ми се да мога да ви помогна. Някога в миналото можех да ви помогна, но сега не мога. Самият аз се нуждаю от помощ. Ако имате време, аз имам нужда от някой, който да ми сготви. Освен това съм останал без пари и може би ще можете да ми дадете няколко долара.” Когато разбирате, че тук детето ви няма да получи помощ, вие се извинявате на този човек и си заминавате, викайки към колата, докато тичате: “Тук има човек, но той не може да ни помогне.” Състоянието на детето ви се влошава с всяка минута и вие имате само още един шанс. Тичешком стигате до дома на третия лекар. Този път човек с вид на уверен в себе си лекар отваря вратата и ви пита: “С какво мога да ви помогна?” Вие му обяснявате, че детето ви е болно и се нуждае от незабавен преглед. Той казва: “Веднага донесете детето при мен.” Вие го питате: “Способен ли сте да помогнете.” “Да.” Искате ли да помогнете? “Да.”

Гой стои пред вас и иска да ви помогне. Това е всичко, което вие знаете. Това е всичко, което трябва да знаете. Не е нужно да знаете къде е роден, какъв е социално-осигурителния му номер, нито историята на неговия живот. Онова, от което се нуждаете е, че той е тук, на ваше разположение и че иска да ви помогне. **Той е тук и е добър.** Тези два факта са достатъчни, за да влезете в неговото присъствие. Същите два факта са достатъчни, за да ви отведат и в присъствието на Бога. В друг превод на Библията Евр.11:6 е преведен така: *“Онзи, който отива при Бога трябва да върва в две неща: първо, че Бог съществува и второ, че Бог възнагражда тези, които го търсят.”*

Какво се изисква от нас? **Да сме убедени, че Бог съществува и да сме убедени, че Бог е добър.** Тези,

които отиват при Бога **трябва да вярват, че Бог е реален и че Бог отговаря на молбите ни**. Тези две убеждения са фундамента на молитвата. Тези две убеждения се намират в една дума от първото изречение на нашата Господна Молитва. Коя е тази дума? Ще ви подсказа. Вие току-що я прочетохте. Къде е? Вие току-що я прочетохте. В първото изречение на Господната Молитва ли е? Да. Отговорът е: **“Отче наш, който си в небесата. Бог е. Бог не беше, нито ще бъде. Нито пък Бог би могъл или би трябвало да е, а Бог е. Той е Бог в сегашно време.**

За да отидем при Бога, това е единственото, което трябва да знаем. Ако знаем и нещо повече от това, то ще е полезно, но не е задължително. Другата информация може да придобием по-късно, но никога – по-рано. **Започнете с увереността си за реалното съществуване на Бога и с увереността си, че той отговаря на отправените към него молитви.** Спомняте ли си изискването, описано в Евреи? Ако вярвате, че има жив Бог (той наистина е жив) и ако вярвате, че Бог ни обича (той възнаграждава тези, които го търсят), тогава вие имате вяра и сте добре дошъл в неговото присъствие. **Фундаментът на неговото царство е в него, а не във вас.** Ключовият въпрос не е: “Кой съм аз?”, а “Кой е Бог?”

Пиша тези редове, докато летя в един самолет. Аз не би трябвало да летя с него, защото си бях купил билет за друг самолет. Но моят полет беше отменен поради някаква техническа непригодност на машината. Аз и няколко десетки възмутени пътници бяхме прехвърлени да летим с друг самолет. Когато се “чекирахме” за новия полет, аз чух, че много от спътниците питаха, дали този самолет е в изправност. Ние бяхме изпълнени с въпроси за способността на този самолет Боинг 747 за лети, **а служителят нямаше никакви въпроси към нашата способност да летим. Никой от нас не беше попитан “А вие? Можете ли да летите? Можете ли да размахате ръцете си и да се издигнете във въздуха?”** Странни въпроси. Моята способност не е важна. Моята сила е нематериална. Аз разчитам на самолета да ме отведе у дома и поради това питам дали той е здрав.

Нужно ли е повече да обяснявам връзката между метафората и нашата тема? Вашите постижения, колкото и благородни да са те, не са важни. Вашите препоръчителни писма, колкото и да са забележителни, нямат нищо общо с темата. **Бог е движещата сила на това пътуване. Неговата сила е ключовият фактор. Фокусирайте се в неговата, а не във вашата сила.** Изпълвайте себе си с природата на Бога, а не с размера на своя бицепс. Ето така е постъпвал Моисей. Или поне това е, което Бог е казал на Моисей да прави. Спомняте ли си разговора им край горящият храст? Тонът е бил зададен още от първото изречение. **“Събуй си сандалите, защото стоиш на свята земя.”** (Изх.3:5 – мой превод) Ролите в разговора веднага са определени. Бог е свят. Приближаването до него даже с един сантиметър е твърде претенциозно. С тези 8 думи Моисей е записан да се обучава в класа на Бога. Не се губи никакво време, за да се убеждава Моисей какво може да прави. Повечето време е изразходвано за да се обясни на Моисей **какво Бог може да направи. А ние имаме склонността да правим точно обратното.** Ние бихме се постарали да обясним на Моисей, че той идеално подхожда за задачата да отиде в Египет и да изведе от там евреите. (Кой по-добре от бившият принц разбира египетската култура?) След това бихме напомнили на Моисей колко добре е подготвен за пътуването в пустинята. (Кой познава пустинята по-добре от един овчар?) Ние щяхме да убеждаваме Моисей, че той има опита и силите да се справи с тази работа. (Хайде, Моисей, ти можеш да го направиш. Опитай се.) Но Бог не е постъпил така. Той никога не се интересувал от силата на Моисей. Обратното, Бог е говорил много на Моисей, за да разкрие пред него какъв е Бог. **Не е важно каква е силата на Моисей, важна е силата на Бога.**

Нека отново да прочетем последното изречение, като заменим името на Моисей с вашето име. Не е важна силата на... Важна е силата на Бога. Не вие сте силата, която държи самолета във въздуха, нито вие сте важната съставка на фундамента – **Бог е.** Знаем, че вие разбирате това изречение, но дали го приемате със сърцето си? Искате ли да го приемете? Позволете ми да бъда пределно практичен с вас и да ви покажа как можете да имате по-дълбока вяра в характера на Бога.

Един от най-окуражаващите начини за изучаването на Бога е да изучаваме неговите имена. Изучаването на имената на Бога не е свързано с кратко четене. В Библията има много неща, които трябва да бъдат прочетени. Но се интересувате откъде да започнете, започнете от сложните съставни имена на Бога в Стария Завет. Всяко от тях разкрива различна черта от характера на Бога. Може би се чудите как изучаването на имената на Бога ще ви помогне да вярвате в Бога. Нека да ви обясня. Представете си, че вие и аз разговаряме през 1978 г. И двамата сме студенти и по време на летен студентски лагер вие идвате при мен и ме питате: “Познавате ли Делиан Пристан?” А аз ви отговарям: “Чакай да помисля. О, да, познавам я. Тя е онова сладко момиче, което обича да язди бикове и на лекции идва облечена с работен комбинезон.” Това е всичко, което знам за нея. Но после минава една година. Сега вие сте в Маями, Флорида, където аз служа като пастор, а Делиан е учителка и посещава моята църква. Вие ме питате: “Познавате ли Делиан Пристан?” “Разбира се, познавам я. Тя е моя приятелка. Виждам е всяка неделя. Минава още една година и вие отново ме питате. “Познавате ли Делиан Пристан?” “Разбира се, тя не може да откъсне погледа си от

мен.” Минават още 12 месеца. Отново ме питате: “Познавате ли Делиан Пристан?” Аз бих ви отговорил: “Разбира се, може би тя ще се съгласи, ако я покания на любовна среща.” Шест месеца по-късно: “Разбира се, че я познавам. Непрестанно мисля за нея. Следващата седмица отново ще излизам с нея.” Два месеца след това. “Познавате ли Делиан Пристан?” “Да, следващият август ще се ожена за нея.” А сега сме в август 1981. “Познавате ли Делиан Пристан?” “Не, но познавам Делиан Лукадо. Тя е моя съпруга. И престанете да ми досаждате, ние сега сме в нашия меден месец.” В периода от 3 години връзката ми с Делиан се променяше. **И с всяка промяна идваше ново име.** В началото тя беше моя “позната.” После стана “приятелка”, после “момиче, с което излизам,” после моя “годеница” и после “съпруга.” Разбира се, имената могат да продължат. Сега тя е “довереница,” “майка на децата ми,” “житейски партньор за цял живот,” “началник” (ох, майтапя се.) Колкото повече я опознавам, толкова повече имена ѝ давам.

Същото се случва и в Библията. Колкото повече хората на Бога го опознавали, с толкова повече имена го наричали. В началото Бог бил познван като **Елоим**. “*В началото Бог* (Елоим) *създаде...*” (Бит.1:1) Еврейската дума Елоим означава “силният, създателят.” Поради това, когато наричаме Бога с името Елоим, ние подчертаваме неговата сила и всемогъщество. В Бит.1 името Елоим се среща 31 пъти, защото тук виждаме съзидателната му сила. Но когато Бог се открива пред децата си, те виждат много други черти в него, освен чудната му сила. Те го виждат като любящ създател, който се среща с тях на всеки кръстопът в живота им. Например, Яков можал да види Бога като **Йехова Рой**, като грижовен овчар и когато благославял синовете на Йосиф, казал: “*Като пастир ме води Бог през целият ми живот.*” (Бит.48:15 – мой превод) **Тази фраза сигурно е комплимент за Бога, защото Яков съвсем не е бил отзивчива овца.** Той на два пъти измамил брат си, поне веднъж измамил ослепелият си от старост баща, измамил и тъста си, като с хитрост взел по-голямата част от добитъка му и след това се опитал да избяга от него заедно с жените и с децата си. **Яков никога не е бил пример за овца с добро поведение, но Бог никога не го забравил.** Давал му храна по време на глада, простил прегрешенията му и му дал вяра през последните години от живота му. Ако помолите Яков с две думи да опише Бог, той би използвал думите Йехова Рои – “грижовен пастир.”

Авраам наричал Бог с друго име: **Йехова-ире** – “Господ който осигурява.” Поради собствения си опит Авраам стигнал до това име. Всичко започнало, когато Авраам чул призивът да отиде в Ханаанската земя и той тръгнал. Бог му обещал, че ще го направи баща на народите и той повярвал. Но това било преди племенникът му Лот да вземе най-добрата земя. Това било преди царят на Египет да вземе жена му. Това било преди той да установи, че той, бащата на народите, се е оженил за бездетна жена. Но после Лот приключил в Содом и Гомор, фараонът върнал Сара, а после на 100 годишният Авраам му се родил син. Авраам се научил, че Бог осигурява и се грижи. Но даже Авраам сигурно е поклащал глава, когато Бог го помолвил да пожертва собствения си син на хълма Мория. Авраам и Исаак отишли там. Синът му попитал: “*Къде е агнето, което ще изгорим като приношение?*” (Бит.22:7 – мой превод). Човек се чуди как следващите думи са успели да излязат от свитото от мъка гърло на Авраам: “*Сине мой, Бог ще ни даде агнето за жертвоприношението.*” (ст.8 – мой превод) **Йехова-ире: “Господ ще осигури.”** Авраам завързал сина си, поставил го на олтара и вдигнал ръката си с ножа, но ангелът го спрял. Авраам доказал вярата си. Чул шум в храсталака, а после видял един овен, чиито рога се били заплели в клоните на храста. Той го принесъл като жертвоприношение и нарекъл този хълм с името Йехова-ире – Бог ще осигури.

Следващият пример е Гедеон. Господ отишъл при Гедеон и му казал да поведе хората му към победа над медиамците. Това е все едно Бог да каже на една домакиня да се противопостави на своя злоупотребяващ със силата си съпруг; или Бог да каже на някой ученик в гимназията да се противопостави на наркоразпространителите или Бог да каже на проповедник за проповядва истината на угоените и нахалните хора. Ние бихме запелтечили: “П-п-по-д-д-добре възложи тази работа на някой друг.” **Но Бог ни напомня, че той знае,** че ние не можем да свършим работата, **но той може** и за да ни докаже това, той ни дава чудният дар на мира. Дава ни духът на мира. Мирът и спокойствието преди бурята. Мир, който от логична точка е неразбираем или както го описва Павел: “*Мир, който надвишава разбирането.*” Бог дал този мир на Давид, след като му показал Голиат, дал същият мир и на Савел, след като му показал евангелието, дал същият мир и на Исус, след като му показал кръста. И той дал този мир на Гедеон. Затова, на свой ред, Гедеон дал друго име на Бога. Той изградил един олтар и го нарекъл **Йехова-шалом** – “*Господ е мир*” (Съд.6:24) **Бог Създателят, Бог грижовният пастир, Бог осигуряващият, Господът на мира.** Това са само някои от имената, които ни помагат да разберем Кой е Бог. **Бог е Богът, който винаги съществува.**

Той е казал: “*Аз съм, който съм.*” Кой е създал света? Бог го е създал. Кой задоволява нуждите на децата си? Бог ги задоволява. Кой спасява хората си? Бог ги спасява. Кой възнаграждава тези, които упорито го търсят? Бог ги възнаграждава. Ближният ви наистина иска вие да чуete тази проповед. Не се шегувам. Всъщност, когато правите това, той въздъхва облекчено. Защо? **Защото човекът до вас знае, че хармонията започва с разбирането, а разбирането започва с информирането.** Поради това, целта на тези редове е да ви информира за човека до вас. Разбира се, когато казваме “ближен, съсед,” ние използваме широкият смисъл

на тази дума. Ближните не са само хората, които живеят в съседната къща или апартамент или зад ъгъла. **Ваш ближен е всеки човек, с когото се срещате по време на житейското си пътуване.** Това е урокът, който преподал Исус, когато разказал притчата за Добрия Самарянин (Лука 10:25-37). Вие си спомняте историята за човека, който бил бит, ограбен и изоставен в крайпътната канавка. Докато този човек умираше, двама религиозни лидери минали покрай него, но отказали да спрат и да му помогнат. Човекът в канавката сигурно щял да умре, ако край него не беше минал един състрадателен пътник, който го откарал в близкия град, осигурил му медицинска помощ и платил разходите. Тази история е не само завладяваща. **Тя е ясното Божие определение за ближния: всеки, който срещате по житейския си път.** Поради това, нека да посещаваме съседите си: това може да е вашият сърдечен приятел или приятелка или даже вашата съпруга или съпруг. Това може да е привлекателния младеж, когото срещате в асансьора или раздразнителната служителка на рецепцията на третия етаж. Това може да е приятелят, който ви осигурява прехраната или постоянно забравящ възрастен мъж или бездомникът, който носи имуществото си в книжна торба. Всички тези хора са ваши близки и когато влизаме чрез молитва в Божието присъствие, те също са там.

Молитвата е пътят за всички деца на Бога и нашите близки се събират заедно с нас в тронната зала. Нека да се опитаме да разберем тези близки хора: защо вашият съпруг или съпруга е в лошо настроение; защо служителите ви са неспокойни; защо детето ви, което е юноша постъпва като...юноша. В поведението на тези хора има един общ знаменател, който Исус е включил в своя образец за молитва. **“Отче наш** (всички ние сме деца, които се нуждаят от баща). **“ежедневния ни хляб”** (Всички ние сме просяци, които имат нужда от хляб), **“нашите дългове”** (всички ние сме грешни хора, които имаме нужда от милост), **“избави ни от изкушението”** (всички ние се борим и имаме нужда от сила).

По някакъв начин, всички ние приличаме на Рут и Верена Кади. От раждането им през 1984 те споделят много от нещата си. Подобно на повечето близнаци, те споделят един велосипед, едно легло, една стая и едни и същи играчки. Те споделят храната си, историите си, телевизионните предавания и рождените си дни. Те са споделяли една и съща утроба, преди да са били родени и една и съща стая, след като са се родили. Но връзката между Рут и Верена е още по-дълбока. Те споделят не само играчките и отношението към тях. **Те имат едно и също сърце. Телата им са съединени от гръдната кост до талията.** Въпреки че имат отделни нервни системи и собствени отличителни черти, те са поддържани живи от едно и също три камерно сърце. Нито една от тях не може да живее без другата. Тъй като е невъзможно да бъдат разделени, взаимното съществуване между тях е задължително изискване. Те се научили да живеят заедно като близки хора. Например, да вземем ходенето. Когато започнали да прохождат, те си изработили свой собствен стил. Вместо да се редуват кой да води другия, те започнали да вървят странично, все едно че танцуват. И танцувайки те вървят в една и съща посока. **Те се научили всяка от двете да компенсират слабостта на другата.** Верена обича да яде, а за Рут седенето на масата е твърде скучно занимание. Рут може да изяде само половин чаша с плодове през целия ден, но това не е повод за тревоги, защото сестра ѝ изяжда достатъчно и за двете. Те се научили да понасят последиците от действия, които не са били извършени от тях. Когато едната от тях е дисциплинирана чрез период на “почивка,” другата невинна близначка продължава да се движи и да действа. **Тези сиамски близначки могат да ни научат на много неща. Въпреки че твърдим, че сме независими, истината е, че ние не сме независими един от друг. Никой не е независим.**

Подобно на тези сестри, ние сме зависими един от друг. Е, разбира се, ние не ядем от една и съща чиния, но сме хранени от една и съща земя. Ние не спим в едно и също легло, но спим под едно и също небе. Ние не споделяме едно и също сърце. (А може би споделяме, след като имаме една и съща надежда за вечността? Нямаме ли един и същ глад да бъдем обичани и да бъдем спасени?) И подобно на тези сиамски близначки, ние нямаме ли един и същ Отец? Вероятно това е причината, поради която в Господната Молитва не казваме “Отче мой” или “Отче ваш,” а казваме **“Отче НАШИ.”** **Отче наш, който си на небесата.”**

И понеже той е баща на всички хора, в неговия дом има много стаи. Стаите са огромни и входното антре винаги е пълно с хора. Когато преминавате през залите, вие докосвате раменете на хората от етиопските племена, на руски селяни или на норвежки фермери и на всякакви други хора, които са поглеждали към небето и са произнасяли молитвата “Отче наш.” Въпреки, че не ги познавате и въпреки, че може би не разбирате езика, на който говорят, вие сте като тях поради достойнствата на общия ви баща.

Защо е важно да помните това общество? Важно е, **защото преди да разговаряте с Бога, той иска вие да сте в мир с ТЯХ.** Спомняте ли си неговата заповед от Проповедта на Планината? **“Когато принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че твоят брат или сестра има нещо против теб, остави дара си там, пред олтара и първо се помири с брат си, и тогава ела и принеси дара си.”** (Мат.5:23-24) Тук Исус описва човек, който ще прави жертвоприношение. Той вижда, че човекът има дар, който иска да подари. Този дар може да е десетък от дохода му или някаква песен, или някакъв акт на служение на Бога. Докато се готви да подари своя дар, човекът си спомня за един неразрешен конфликт. Той се замисля за ближния си, когото е

засегнал по някакъв начин. Разбирате ли, **принасящият дара** няма нищо против този човек, **но засегнатият човек** има нещо против **покланящия се пред Бога**. Инструкцията на Исус е ясна: “Преди да дойдете в моя дом, идете в домът на засегнатия човек. **Преди да ми направите дарение, извинете се на този човек**. Преди да ми дадете десятък от дохода си, **дайте на ближния си маслинената клонка на мира**.”

Хармонията е мечтаният идеал в Божия дом. Не е ли валидно това и за вашия дом? Вие, които сте родители, разбирате тази мъдрост. Две от децата ви са в състояние на “студена” война. Те не говорят помежду си, но едното от тях решава да говори с вас. То ви прегръща и ви казва: “Ти си добра майка.” Разбира се, колкото и да се радвате на този комплимент, вие искате вниманието на детето ви да се фокусира върху разрешаването на конфликта. Поради това му казвате: “**Най-големият комплимент, който можеш да ми направиш, е да се помириш с голямата си сестра.**” Бог е родител, който иска същото от децата си.

Можете ли да си представите какъв би бил света, ако се отнасяме сериозно към тази заповед? Какво може да се получи, ако сме решени да бъдем в мир с всички, преди да седнем на пейката в църквата? Телефонът би започнал да звъни в събота вечер: “Съжалявам, че се обаждам толкова късно, но утре искам да се поклоня пред Бога с чиста съвест и признавам, че бях груб към теб през тази седмица. Можем ли да поговорим за това?” Нали знаете, че е трудно да се покланяш дълбоко пред Бога, когато си бил нелюбезен към децата му или когато не искаш да приемеш тяхната целувка. Апостол Йоан казва, че е невъзможно човек да се покланя пред Бога в такова състояние на ума. “*Ако някой каже: Обичам Бога, а мразя брат си, той е лъжец; защото който не обича брат си, когото е видял, не може да обича Бога, когото не е видял.*” (1Йоан 4:20) Разбира се, **вие не можете да контролирате отговора на вашия ближен на вашето предложение да се помирите**. Вие можете да направите всичко възможно, да правите всякакви опити, но ближният да продължава да не ви приема. **Но поне ние сме направили всичко възможно**. Така както ни призовава Павел: “*Ако е възможно, доколкото е възможно, живеете в мир с всички човеци.*” (Рим.12:18)

Добро място за започване на този процес е да помните, че вие и вашия ближен имате много общи неща: едни и същи надежди, едни и същи страхове, сходни болки и сходни радости. Спомнете си, че всички ние сме деца, които имаме нужда от баща. Когато най-голямата ми дъщеря навърши 12 години, аз я заведох в Израел. Един следобед, докато се възхищавахме на една от вратите в крепостната стена на Йерусалим, ние се озовахме зад един вярващ еврей, който беше с трите си малки дъщери. Едното от момиченцата беше изостанало няколко крачки и се смеси с тълпата. Тогава то извика към баща си: “Авва.” Бащата спря, потърси я и намери изгубилото се дете. Протегна ръката си, то я хвана и семейството продължи да върви надолу по улицата. Той я държеше здраво за ръката, когато те изчакаха да светне зеления светофар на ъгъла. След това малкото момиче продължи да върви безстрашно сред тълпата. **Тя държеше ръката на своя “Авва.”**

Когато използвал думата “Авва” в своя модел за молитва, Исус изрекъл най-нежната дума, изричана на иврит от дете, с която то се обръща към своя баща. Не някой далечен и недостъпен баща, а “Авва,” чиято ръка държи нашата ръка, чиито ръце ни носят, чието сърце плаче, когато ние плачем. **Точно в тази всеобща нужда от “авва” ние намираме нашето общо усещане за общество**. Нали всички ние се нуждаем от “Авва”? Онзи, който ще дойде, когато го извикаме, ще протегне ръката си, когато се страхуваме и ще ни води, когато ние вярваме. Понякога си мислим, че сме твърде пораснали, за да се държим за ръката на Отца или че сме твърде зрели, за да се нуждаем от неговата помощ. Точно в това положение може би е сега нашият ближен. Може би сега той води битки, които само Бог може да разбере и които само Бог може да разреши. Може би сега вашият ближен е точно в това положение.

Може би е трудно да живеете с него или да го харесвате. **Но бъдете търпеливи така, както искате Бог да е търпелив към вас**. Няма да мине много време и вашият ближен ще погледне нагоре, ще разбере че е заобиколен от тълпа на улицата и не знае как да стигне до дома. Възможно е той, подобно на малкото момиченце, да извика “Авва.” И е възможно вие да се окажете там и да му покажете ръката на бащата.

Смела обич

Обичта на майката към детето й...има ли по-дълбока от тази обич? Обичта на Бога към децата му...има ли по-смела от тази обич? Вpletени в текстовете на Библията, подобно на панделките на пелените на новородено бебе са нежните напомняния, че Божията обич е като обичта на майката: дълбока, непреклонна и смела. “*Както майка утешава детето си, така аз ще ви утеша*” (Ис.66:13 – мой превод). “*Може ли майка да забрави сучещото си бебе и да няма милост към детето, което е родила? Даже тя да може да забрави, аз няма да те забравя! Виж, гравирал съм те на дланите на ръцете Си.*” (Ис.49:15-16 – мой превод) “*А бяхме много нежни към вас, като кърмачка, която се грижи за малките си деца.*” (1Сол.2:7 – мой превод) “*Той винаги бе обичал онези в света, които бяха негови, и сега им показва цялата си любов.*” (Йоан 13:1) “*Благодарете на Господа защото е благ. Обичта му трае вечно.*” (Пс.136:1 – мой превод)

Майки, имам един въпрос към вас: “**Защо обичате бебето си?**” Знам, че въпроса ми е глупав, но все пак ми отговорете. Защо го обичате? В продължение на месеци това бебе ви причинява болка. То е причината лицето ви да се покрива с пъпчици и да вървите като патица. Поради него вие се страхувате да ядене сардини и понякога повръщате. Докато сте бременни, бебето ви рита в корема. То заема място, което не е негово и се храни с храна, което не е сготвило. Вие постоянно го топлите и го пазите, вие го храните. Но то благодари ли ви? Веднага след като се роди, то започва да плаче. Стаята е твърде студена, одеалцето е твърде грубо, медицинската сестра е твърде непохватна.

И кого иска това бебе? От мама. То даже не ви предупреди, че идва. То просто дойде. И само как дойде! То се отнасяше към вас като варварин. Вие плачихте, вие проклинахте. Докато го раждахте, вие хапехте устните си до кръв и късахте чаршафите. А я се погледнете сега. Гърбът ви боли. Главата ви пулсира. Тялото ви е покрито с пот. Всеки ваш мускул е изтощен. Вие би трябвало да сте ядосани, но дали това е така? Точно обратното. **Лицето ви излъчва вечна любов.** Това бебе не е направило нищо за вас, но въпреки това, вие говорите единствено за неговата красота и за светлото му бъдеще. То ще ви буди всяка нощ през следващите няколко месеца, но за вас това няма значение, защото то е изписано на лицето ви. **Вие сте луди по бебето си. Защо?**

Боже, аз искам да те попитам: “**Защо обичаш децата си?**“ Не искам да изглеждам непочтителен, но само небесата знаят колко болка сме ти причинили ние. Защо ни търпиш? Ти ни даваш всяка глътка въздух, която дишаме, а ние благодарим ли ти? Ти ни даваш тела, които са уникални, а ние хвалим ли те? Рядко. Ние се оплакваме от времето. Караме се за играчките си. Спорим кой от нас кой континент да получи и кой от двата пола е по-добър. Всяка секунда някой някъде по света използва името ти за да къдне, когато си удари пръста с чука или при погрешно отсъждане на рефера. (Все едно, че ти си виновен.)

Ти пълниш света с храна, а ние те обвиняваме заради глада. Ти държиш земята, за да не се наклони и не позволяваш на арктическите ледове да се разтопят, а ние те обвиняваме, че ти не се интересуваш от нас. **Ти ни даваш синьо небе, а ние искаме да вали дъжд. Ти ни даваш дъжд, а ние искаме слънце.** Все едно че знаем, кое е най-добро. Ние се радваме повече на мускулестият спортист, отколкото се радваме на Бога, който ни е създал. **Ние пеем повече песни за луната, отколкото за Христос, който ни е спасил. Ние сме като мухата на опашката на слона, но въпреки това изискваме ти да ни намериш място, където да паркираме, когато поискаме.** И ако ти не ни дадеш това, което искаме, ние казваме, че ти не съществуващ. Все едно, че нашето мнение е важно. Ние замърсяваме света, който си ни дал назаем. Ние се отнасяме зле към телата, които си ни дал. Ние пренебрегваме Словото, което Ти ни изпрати. Ние убихме Синът, в който ти се превърна. Ние сме невъзпитани бебета, които вземат, ритат, цупят се и богохулстват.

Ти имаш всички основания да ни изоставиш. На твое място аз сигурно бих го направил. Аз бих си измил ръцете от цялата тази бъркотия и бих отишъл на Марс. Но ти би ли направил това? Аз виждам отговора ти в изгрева на слънцето. Чувам отговора ти в пляска на вълните. Чувствам отговора ти по кожата на бебето. **Отче, твоята обич няма край. Никога!** Въпреки че ние презрително те отблъскваме, че те пренебрегваме, че не ти се подчиняваме, ти няма да се промениш. Нашето зло не може да смали обичта ти, нито нашата доброта може да я увеличи. Нашата вяра не я спечелва, така както и нашата глупост не я излага на опасност. **Ти не ме обичаш по-малко, ако се проваля, нито ме обичаш повече, ако успея. Твоята обич никога не спира.**

Как да разберем защо ни обичаш? Отговорът се намира в очите на майката. Защо тя обича бебето си? Защото то е нейно, то е част от кръвта ѝ, от плътта ѝ, от сухожилието и от гръбнака ѝ, от надеждата ѝ и от завещанието ѝ. Нея въобще не я тревожи, че бебето не ѝ дава нищо. Тя знае, че то е безпомощно и слабо. Тя знае, че бебетата не са искали да дойдат на този свят. И Бог знае, че и ние не сме искали. Ние сме негова идея. Ние сме негови. Неговото лице. Неговите очи. Неговите ръце. Неговото докосване. Ние приличаме на него. Вгледайте се дълбоко в лицето на всеки човек на земята и ще видите, че той прилича на Бога. Въпреки, че някои хора изглеждат като далечни роднини, те не са. Бог няма братовчеди, а само деца. Невероятно е, но ние сме тялото на Христос. И въпреки, че ние не постъпваме като нашия Отец, няма по-велика истина тази: **Ние сме негови. Недвусмислено. Той ни обича. Безсмъртно. Няма нещо, което може да ни отдели от любовта на Христос.** (Рим.8:38-39)

Ако Бог не беше казал тези думи, аз трябваше да съм глупак, за да ги напиша. **Но тъй като той ги е казал, аз не съм глупав да не им вярвам.** Нищо не може да ни отдели от любовта на Христос. Но колко ни е трудно е да възприемем тази истина! Вие си мислите, че сте извършили нещо, което ви поставя извън обсега на неговата любов. Измяна, предателство, неизпълнено обещание. Мислите си, че той щеше да ви обича повече, ако не бяхте постъпили така, нали? Мислите си, че той щеше да ви обича повече, ако бяхте направили повече добри дела, нали? Мислите си, че ако бяхте по-добър, обичта му щеше да е по-дълбока, нали? Грешно. Грешно. Грешно. **Неговата обич не е човешка.** Неговата обич вижда вашия грях и продължава да ви обича. Дали той одобрява грешката ви? Не. Трябва ли да се покаете. Да. Но заради него

или заради себе си се покайвате? Заради себе си. Неговото его не се нуждае от извинение, нито любовта му се нуждае от подпомагане. И той не би могъл да ви обича повече, отколкото ви обича сега.

“Мамо, жаден съм. Искам да пия.” Сузана Петроисян чу молбата на дъщеря си, но не можеше да направи нищо. Тя и 4-годишната Гуини бяха затрупани под тонове бетонни отломки и стомана. Край тях лежеше тялото на Катерина, етървата на Сузана, една от 55000 жертви на най-жестокото земетресение в Южна Америка. Нещастieto никога не чука, преди да влезе в живота ни и в този случай то проби пода. Сузана беше отишла в дома на Катерина, за да пробва една рокля. Беше 11:30 на 7.12.1988, а земетресението стана в 11:41. Тя тъкмо беше си съблякла роклята и беше по чорапи и комбинезон, когато апартамента на 4-я етаж започна да се тресе. Сузана грабна дъщеричката си и направи само няколко крачки, преди пода да пропадне и те пропаднаха надолу. Сузана, Гуини и Катерина паднаха в мазата и целия 9-етажен блок се срути върху тях. “Мамо, пие ми се. Моля те, дай ми нещо.” Но Сузана не можеше нищо да даде. Тя лежеше на пода, на 40 см над нея се намираще бетонна плоча, а една огъната водопроводна тръба над раменете ѝ не ѝ позволяваше да стане. Опипвайки около себе си в тъмнината, тя намери един 700 мл. кутия, пълна със сок от къпини, която беше паднала заедно с тях в мазата. Даде я на дъщеря си да пие, но на втория ден сокът свърши. “Мамо, много съм жадна.” Сузана знаеше, че ще умре, но искаше детето ѝ да живее. Поради това намери една рокля, вероятно тази, която беше дошла да пробва и направи легло за Гуини. Въпреки че беше много студено, тя събу чорапите си и ги уви около дъщеря си, за да ѝ е топло. Двете прекараха 8 дни в този капан. Тъй като беше тъмно, Сузана изгуби представа за времето. Тъй като беше студено, тя престана да усеща пръстите на ръцете и на краката си. Тъй като не можеше да се движи, тя загуби надежда и си казваше: “Аз просто чакам смъртта.” Започна да халюцинира. Понеже от време на време се унасяше в сън, това я предпазваше от ужаса на обстановката в която се намираще, но сънят ѝ беше кратък. Винаги нещо я събуждаше: студа, глада и най-често – гласът на дъщеря ѝ: “Мамо, жадна съм.” По едно време в тази вечна нощ в главата на Сузана се роди идея. Тя си спомни едно телевизионно предаване за изследовател на Арктика, който умираше от жажда. Тогава неговият спътник направил разрез на ръката си и дал на приятеля си да пие кръвта му. “**Аз нямах вода, нямах плодов сок, нямах течности. Тогава си спомних, че имам моята кръв.**” Пипнешком раздвижила пръстите си, намерила парче счупено стъкло, разрязала показалеца на лявата си ръка и го дала на дъщеря си да сучи. Но капките кръв не били достатъчни. “Мамо, моля те, дай ми още. Срежи си друг пръст.” Сузана изгубила представа колко пъти се наложило да реже пръстите си. Единствено знаела, че ако не прави това, Гуини ще умре. Нейната кръв била единствената надежда за дъщеря ѝ.

Държейки чашата с вино, Исус казал: “*Тази чаша е Новият Завет в моята кръв.*” Това твърдение сигурно е озадачило апостолите. Те знаели историята за виното на Пасхата, което символизирило кръвта на агнето, с която израилтяните, поробени преди много векове в Египет, намазали касата на входната врата на домовете си. Кръвта не позволила на смъртта да влезе в тези домове и така били спасени първородните им деца. Това им помогнало да се освободят от робството на египтяните. В продължение на много поколения евреите спазвали Пасхата, като жертвали агнета. Ежегодно се проливали кръв и ежегодно се празнувало освобождението. Законът изисквал да се пролива кръв на агне и това било достатъчно, за да се изпълни закона и Божията заповед, но не било достатъчно, за да премахне греха. “*Защото не е възможно кръв от телци и козли за премахне греховете.*” (Евр.10:4) Жертвоприношенията могат да предложат само временни решения, а само Бог може да предложи вечното решение. И той го предложил. Под руините на пропадналия свят той пронизал ръцете си. Сред останките от рухналото човечество той със силен удар прорязал себе си. Децата му били в капан, поради което той им дал собствената си кръв. Това е било единственото, с което е разполагал. Приятелите му го изоставили. Силата му отслабвала. В краката му разиграли на зарове дрехите му. Даже Отец си обърнал главата от него. Кръвта му е била единственото, което е имал. Но точно тя е била необходима. Исус казал: “*Ако някой е жаден, нека дойде при мен и да пие.*” (Йоан 7:37) Ние не се съгласяваме лесно, че сме жадни. Лъжливи фонтани укротят жаждата ни със захаросаните глътки на удоволствието. Но едва време, когато удоволствията вече не ни задоволяват.

В живота на всеки човек идва мрачен час, когато светът се срутва и ние се оказваме в капана на руините на реалността, изсъхнали от жажда и умиращи. Някои хора предпочитат да умрат, но не и да признаят, че са жадни. Други признават и избягват смъртта. “Боже, нуждая се от помощ.” Така идва жаждата. И ето ни, жертва на нещастният жребий, събрани заедно поради разбитите си мечти и рухналите обещания. Богатства, които никога не бяха спечелени. Семейства, които никога не бяха създадени. Обещания, които никога не бяха спазени. Деца с подивели погледи, хванати в капана на мазето на собствените ни провали. И ние сме много жадни. Не жадни за слава, за имоти, за страсти или за романтична любов. Ние сме пили от тези извори. Те са извори на солена вода в пустинята. Те не утоляват жаждата, а убиват. “*Блажени са тези, които гладуват и жадуват за праведността*” Праведността. Ето това е. Ето за това жадуваме ние. Ние жадуваме за чиста съвест, за чисто досие, за нов старт в живота. Ние се молим за

ръка, която ще проникне в тъмната пещера на нашия свят и ще направи за нас единственото нещо, което ние не можем да направим за себе си – отново да ни направи праведни.

Гуини се молела: “Мамо, много съм жадна.” По-късно Сузана обяснявала: “Тогава си спомних, че имам моята кръв.” И ръката ѝ беше срязана и кръвта ѝ потече, и детето беше спасено. Ние се молим: “**Боже, аз съм много жаден.**” А Исус е казал: “**Това е моята кръв на Новият Завет, която е пролята за да освободи много хора от греховете им.**” (Мат.26:28 – мой превод) Ръката беше пронизана, кръвта беше пролята и децата бяха спасени.

Не е лесна работа да се използват земните истини. Да, понякога човек среща някоя история, легенда или басня, **която предава по-точно посланието, отколкото го предават сто проповеди и то 10 пъти по-съзидателно.** Точно такава е следващата история. За пръв път я чух от един бразилски проповедник в Сан Пауло. И въпреки че съм разказвал я безброй пъти, всеки път, когато я разказвам, аз отново се чувствам стоплен и насърчен от нейното послание. Малката къща била проста, но достатъчна. Тя се състояла от една голяма стая на прашна улица. Покривът ѝ от червени керемиди бил като другите покриви в това бедно бразилско село. Този дом бил удобен. Мария и дъщеря ѝ Христина правели всичко, на което са способни, за да украсят сивите му стени и да придадат топлина на твърдия и мръсен под: един стар календар, избледняла снимка на роднина, дървено разпятие. Мебелировката била скромна: сламеник до всяка стена на стаята, умивалник и готварска печка на дърва. Съпругът на Мария умрял още когато Христина била малко момиченце. Младата майка упорито отхвърляла всички възможности отново да се омъжи, намерила си работа и си поставила за цел да отгледа малката си дъщеря. И сега, 15 години по-късно, най-трудните години свършили. Въпреки, че заплатата на Мария като слугиня не позволявала много лукс, доходът бил редовен и им осигурявала храна и облекло. И сега Христина вече била пораснала достатъчно, за да си намери работа и да помага за плащане на разходите. Някои хора казвали, че Христина е наследила независимостта на майка си. Тя се отращавала от идеята да се омъжи млада и да създаде семейство. И то не защото нямала достатъчно кандидати за съпрузи. Матовата ѝ кожа и кафявите ѝ очи поддържали постоянен поток от кандидати пред вратата ѝ. Тя имала заразителният навик да отмята назад главата си и да изпълва стаята със смеха си. Освен това притежавала тази рядката магия на някои жени, която кара всеки мъж да се чувства като цар, просто защото е близо до тях.

Но Христина притежавала и живо любопитство, което я карало да държи всички мъже поне на една ръка разстояние от себе си. Тя често говорела, че ще отиде в града. Тя мечтаела да замени своята прашна среда с блестящите булеварди на градския живот. Самата мисъл за това ужасявала майка ѝ. Мария винаги бързала да напомни на Христина за жестокостта на улиците. “Там хората не те познават. Работа трудно се намира и живота е труден. Ако отидеш там, как ще се издържаш?” Мария знаела добре какво ще направи Христина или би направила, за да се издържа.

Поради това сърцето ѝ се разбило, когато една сутрин се събудила и видяла, че леглото на дъщеря ѝ е празно. Веднага разбрала какво трябва да направи, за да я намери. Бързо напъхала малко дрехи в една торба, събрала всички пари, които имала и излязла от дома. На път към автобусната спирка влязла в магазина за да си направи снимки. Набързо се вчесала, седнала в кабината, снимали я и скоро получила една купчина малки черно-бели снимки. След това се качила на автобуса за Рио де Жанейро. Мария знаела, че Христина няма начин да се издържа, но в същото време е достатъчно упорита, за да се откаже.

Когато гордостта се сблъска с глад, **човешката воля прави такива неща, които преди това са изглеждали немислими.** Знаейки това, Мария започнала търсенето си. Барове, хотели, нощни клубове и всички места, където се събират пройдохи и проститутки. Ходила навсякъде и на всяко място поставяла снимката си – закрепена на огледалото в дамската тоалетна, на таблото за обяви в хотела, на рамката в телефонната кабина. На задната страна на всяка снимка тя написала бележка.

Тъй като скоро парите и снимките ѝ свършили, Мария била принудена да се прибере у дома в нейното малко село. Няколко седмици след това младата Христина слизала по стълбите в един хотел. Младото ѝ лице било уморено, очите ѝ вече не били изпълнени с радост и смях, а с болка и страх. Мечтите ѝ се превърнали в кошмар. Хиляди пъти ѝ се искало да замени тези безброй легла със своето сигурно сламено легло. Но малкото ѝ селце ѝ се струвало много, много далече.

Минавайки покрай таблото за обяви в хола на хотела, тя видяла снимката на познатото лице на майка си. Със свито гърло се пресегнала и взела снимката, обърнала я обратно и прочела следното: “**Каквото и да си направила, каквото и да си станала, това няма значение. Моля те, ела си у дома.**” И Христина се прибрала.

“**Синът е сияние на Божията слава и е точен образ на Божията природа...**” (Евр.1:3 – мой превод)
 “**Елате при мен всички, които сте уморени и обременени и аз ще ви дам почивка.**” (Мат.11:28 – мой превод)

Страстната седмица - страданията, болката и обещанието

Това е краят на най-важната седмица в историята на света. Седмица на последните моменти. Исус и апостолите му за последен път яли заедно. Последна среща с болката. И последното събитие...безстрашната демонстрация на отприщаната Божия сила. Погребаният Спасител е освободен чрез свята експлозия. Това, което беше символ на гроба, сега е символ и граничен камък на най-великата победа в най-важната битка. Седмица на последните моменти и на края или може би е седмица на началото?

Част 1. Когато бях малък, аз бях част от една църковна група, която носеше светото причастие на хората, които бяха болни на легло и на хоспитализираните. Ние посещавахме хората, които не бяха в състояние да дойдат в църквата, но искаха да се молят и да участват в Господната Трапеза. Трябва да съм бил 10 или 11 годишен, когато отидохме в една болнична стая, в която беше настанен един възрастен господин, който беше много слаб. Той спеше и ние се опитахме да го събудим, но не можахме. Ние разтърсвахме, говорихме му, потупвахме го по рамото, но не можехме да го накараме да се събуди. Ние мразехме да си заминаваме, без да сме изпълнили задължението си, но не знаехме какво да направим. Едно от момчетата от нашата група забеляза, че въпреки че мъжът спеше, **устата му беше отворена.** Тогава си казахме, защо да не използваме този шанс. Помолихме се над сухата твърда бисквитка и поставихме едно парченце в гърлото му. Сред това се помолихме над гроздовия сок и изляхме част от него в устата му. **Но човекът никога не се събуди.**

Това се случва и с много други в днешния ден. **За някои хора участието в Господната Трапеза е време за дремане, ядат се бисквити и се пие гроздов сок, но душата никога не се вълнува.** Наистина, не такъв е бил първоначалният замисъл на участието в Господната Трапеза. **Замисълът е бил християнинът да си каже: “Не мога да повярвам, никога не съм си представял, че ще получа поканата да седна на Божията трапеза и да ми бъде сервирано от самият Цар.”**

Когато четете разказа на Матей за Последната вечеря, на повърхността изплува невероятната истина, че зад всичко това стои личността на Исус. Исус е избрал мястото, където са вечеряли, той е определил кога да започне вечерята и е избрал менюто на вечерята. **“Определеното ми време приближава. Ще празнувам Пасха с учениците си в твоя дом”** (Мат.26:18). По времето на вечерята Исус не е гост, а е домакинът. Той взема, дава, благославя, разчупва. По време на вечерята той не е обслужван, **а е слугуващият.** Тогава Исус се опасва с престилката на слуга и измива краката на учениците си. (Йоан 13:5).

И той продължава да прави това. **Господната Трапеза е дар за вас.** Тя е тайнство (дар от Бога към хората), а не жертвоприношение (дар от хората към Бога). Много често си мислим, че Господната Трапеза е вид представление, време, когато ние сме на сцената, а Бог е публиката; че това е церемония, по време на която ние вършим работата, а той ни наблюдава. **Но първоначалният замисъл на Бога не е бил такъв.** Ако замисълът беше такъв, по време на Последната вечеря Исус щеше да седне на масата и да остави другите да му прислужват. Но не така е постъпил Исус. Той е изпълнявал ролята си на равин, който превежда учениците си през церемонията на Пасхата. Той изпълнил ролята си на слуга, като им измил краката. Изпълнил е и ролята си на Спасител, като ги е дарил с опрощение на греховете им. Той е ръководил, той е заемал централното място.

И сега продължава да е така. Това е Господната Трапеза, на която сега и вие сте седнали и се храните. По време на Господната Вечеря има елементи на лични жертвоприношение от наша страна – всеки от участниците се моли, изповяда се на Господа и му благодари, удивлявайки се, за спасението, което е получил като дар. Така както Исус се е молил за учениците си, така той се моли сега на Бога и за нас. (Рим.8:34). Когато сте били поканени да дойдете и да седнете на масата, може би някой пратеник ви е дал писмото, но Исус го е написал. Това е Свята покана. **Свялото тайнство ви умолява да изоставите ежедневните си житейски задължения и да влезете в неговото великолепие.** Той се среща с вас на масата. И когато хляба бива разчупван, Исус го разчупва. Когато виното се налива, Исус го налива. Когато товарите ви биват повдигани, това е защото Царят с престилката е до вас. Мислете за това всеки път, когато участвате в Господната Трапеза. Убеден съм, че каквото се случва тук на земята е само една “загрявка” за онова, което ще се случи на небето. Поради това следващият път, когато пратеникът ви покани на Господната трапеза, изоставете всичко, което правите в момента и идете. Бъдете благословени, бъдете нахранени и най-важното, бъдете сигурни, че все още ядете на неговата трапеза, когато той ни призове да отидем у дома.

Част 2. Било е почти към полунощ, когато Исус и учениците му напуснали горната стая и тръгнали по улиците на града. Минали покрай Долният Басейн и напуснали Йерусалим през Вратата край фонтана. Пътищата били оградени от двете страни с дървета и редици от палатки на посетителите на града за Пасхата. Повечето хора били заспали, заситени от вечерното ядене. Онези, които още били будни, въобще не обръщали внимание на групата мъже, която вървяла по чакълестия път. Те прекосили долината и тръгнали по пътя, който щял да ги отведе до Гетсиманската градина. Пътят бил стръмен и те се спрели да

починат.

Някъде в границите на градските стени **дванадесетият апостол** вървял по една улица. Краката му били измити от човека, когото той щял да предаде. Сърцето му било изискано от Злият, когото той послушал. Той бързал, за да намери Каяфа. Последният сблъсък на битката започнал. Когато Исус погледнал към Йерусалим, той видял това, което учениците не можели да видят. Ето там, в покрайнините на Йерусалим щяла завърши битката. Той разгадал заговора на Сатаната. Той видял енергичността на демоните. Той видял Злият, който се подготвял за финалния сблъсък. Врагът приличал на фантом. Сатана, домакинът на омразата, бил сграбчил сърцето на Юда и шепнел в ухото на Каяфа. Сатана, господарят на смъртта, бил отворил пещерите и бил готов да приеме източникът на светлината. Адът предявява правата си.

Историята описва това като битката на Исус срещу Пилат. Но това не е вярно. Битката е била на Бога срещу Сатаната и Исус е знаел това. Исус е знаел, че преди войната да приключи, той ще бъде пленен. Той е знаел, че преди победата ще има поражение. Той е знаел, че преди да седне на трона, той ще трябва да изпие чашата. **Той е знаел, че преди съмването на Великден ще трябва да дойде тъмнината на Разпети Петък.** И той се е страхувал. Тогава се обърнал и започнала последната случка в Гетсиманската градина. Когато стигнал до входа на градината, той спрял и погледнал кръга на своите приятели. Това щял да е последният път, когато той щял да ги види, преди те да го изоставят. **Той знаел, че те ще се разбягат, когато дойдат войниците.** **Той е знаел, че само след няколко минути те ще го предадат.** **Но той не обвинява, не произнася лекции, а се моли.** Последните му моменти с учениците му са изпълнени с молитва. И думите, които произнася са толкова вечни, колкото са вечни звездите, които ги чуват.

За миг си представете, че сте участник в тези събития. Това е последният ви час с ваш син, който заминава в чужбина. Или че това са последните ви минути заедно с умиращият ви съпруг или съпруга. Или че това е последната ви среща с баща ви или с майка ви. Какво ще кажете? Какво ще направите? Кой думи ще подберете? Те не струват нищо в сравнение с молитвата, която Исус е предпочел да каже. Той пожелал да се моли за нас. *“Моля се за тези мъже, но и за всички хора, които ще повярват в мен, поради учението на тези мъже. Отче, моля се всички хора, които вярват в мен, да могат да бъдат едно...моля се тези хора да бъдат едно и с Мен и с Теб, за да може светът да повярва, че ти ме изпрати.* (Йоан 17:20-21 – мой превод). Трябва да забележите, че в тази последна молитва Исус се е молил за вас. Трябва да подчертаете с червено неговата любов: *“Моля се за всички хора, които ще повярват в мен поради учението.”* **Това се отнася за вас.** Когато Исус влезе в градината, вие бяхте в молитвата му. Когато Исус гледаше към небето, той ви виждаше. Когато Исус си представяше денят, когато ще бъде там, където е сега, той ви виждаше там. Неговата последна молитва е за вас. **Неговият финален план е за вас. Неговата финална страст е за вас.**

Тогава той се обърнал, влязъл в градината и поканил Петър, Яков и Йоан да отидат при него. Казал им, че душата му е преизпълнена с мъка до смърт и започнал да се моли. До този момент той не се бил чувствал толкова самотен. Онова, което трябва да бъде направено, само той може да го направи. Даже ангел не може да го направи. Никой ангел няма властта да разбие и да отвори вратите на ада. Човек не може да направи това. Никой човек не притежава чистотата, която е нужна, за да се обезсили претенцията на греха. **Никоя сила на земята не може да се противопостави на силата на злото и да спечели – единствено Бог може да направи това.** Исус изповядва: “Духът иска, но плътта е слаба.” Човешката част на неговата личност се моли да бъде освободена от това, което вижда неговата божествена част. Исус, дърводелецът, умолява. Исус, човекът, съзира в мрака ямата и се моли: “Не може ли работата да бъде свършена по друг начин?” Дали той е знаел отговорът, преди да беше задал този въпрос? Ние не знаем. Но ние знаем, че той е търсил изход от ситуацията. Молел се е да му бъде посочен изход. Знаем, че е имало момент, в който, ако би могъл, той би загърбил цялата тази бъркотия и би си заминал. Но той не е можел да постъпи така. Той не е можел, защото ви е виждал. Ето там, в центъра на свят, който е несправедлив. Той видял как сте хвърлен в реката на живота, което вие не сте искали. Видял как сте предаван от тези, които обичате. Видял ви с тяло, което се разболява и с разум, който постоянно отслабва. Видял ви във вашата градина от чепати дървета и спящи приятели. Видял ви как сте се втренчили в ямата на собствените си провали и в дупката на собствения си гроб. **Той ви видял във вашата Гетсиманска градина и не искал вие да сте сам.** Той искал вие да знаете, че и той е бил там. Той е знаел какво означава срещу вас да се кроят заговори и интриги. Той е знаел какво означава да бъдеш объркан. Той е знаел какво означава да бъдеш разкъсан между две противоречиви желания. Той е знаел какво означава да подушиш хватката на Сатаната.

И повече от всичко казано до тук, той е знаел какво означава да молиш Бога да промени решението си и да Го чуеш да казва нежно, но твърдо “Не.” Защото така е отговорил Бог на Исус **и Исус се е подчинил.** В един момент по време на този среднощен час, един ангел на милостта дошъл при изтощеното тяло на човека в градината. Когато Исус се изправил след молитвата си, признаците на болка и страдание изчезнали от очите му. Дланите му вече не били стиснати в юмруци, сърцето му повече не търсело изход. Битката е спечелена. Може би сте си мислели, че тя е била спечелена на Голгота. **Не, финалната битка е била**

спечелена в Гетсиманската градина. И белегът на завоеването е, че Исус е бил спокоен сред маслинените дървета. Защото точно в градината Исус взел своето решение. **Той по-скоро би отишъл в ада за вас, отколкото да отиде на небето без вас.**

Част 3. Предстои да започне най-прочутият разпит в човешката история. Съдията е нисък на ръст патриции с остър поглед и скъпи дрехи. Посивяващата му коса е вчесана и лицето му е избръснато. Той е нервен и неспокоен, защото му е поверено да вземе решение, което не може да избегне. Двама войници го отвеждат надолу по каменната стълба на крепостта към обширен вътрешен двор. Лъчите на изгряващото слънце огряват каменният под на двора. Когато той влиза, сирийски войници, облечени в къси тоги трепват, копията им се издигат и се насочват напред. Подът, на който те стоят е мозайка от големи кафяви и гладки камъчета. На пода са нарисувани игрите, с които войниците се забавляват, докато очакват осъждането на затворника. Но сега, в присъствието на прокуратора, те не играят. Царски стол е поставен на площадка, която е издигната на 5 стъпала височина над пода.

Съдията се изкачи и зае мястото си. Обвиняемият е въведен в залата и е изправен пред него. Слез него влиза група религиозни водачи, отива в едната страна на залата и те сядат. Пилат поглежда към самотната фигура на обвиняемият и си промърморва: “Не прилича на Христос.” Краката му са подути и кални. Цветът на ръцете му е жълтеникаво кафяв, ставите на пръстите му са възлести. Прилича повече на работник, отколкото на учител. Още по-малко има вид на размирник. На едното му око има тъмносин оток и е затворено. Другото гледа към пода. Долната му устна е спукана и келява. Косата на челото му е покрита със съсирена кръв. Ръцете и бедрата му са покрити с кърваво червени белези от бичуване. Един войник пита: “Трябва ли да му свалим дрехата?” “Не. Не е нужно.” Очевидно е, че той вече е бил бит.

“**Ти ли си царят на юдеите?**” За пръв път Исус повдига погледа си. Той не изправя главата си, а само повдига очите си и поглежда Пилат изрод веждите си. Пилат е изненадан от тона на Исус. “**Това са твои думи.**” Преди Пилат да успее да отговори, от групата юдейски лидери се чува подигравки към обвиняемият: “Вижте, той не проявява уважение”; “Той подстрекава хората срещу властта!”; “Той твърди, че е цар!” Пилат не им обръща внимание. “Това са твои думи.” Не се защитава. Не обяснява. Не е изпаднал в паника. Галелиянинът отново гледа към пода.

Пилат поглежда към скупчените еврейски лидери в дъното на залата. Тяхната настойчивост го ядосва. За тях боят с бичове не беше достатъчен, униженията на които беше подложен обвиняемият им се струваха пренебрежимо малки. Искаше му се да извика в лицата им: “Вие му завиждате,” но не го направи. “Завистливи ястреби, твърдоглави и непреклонни сте вие. Убивате собствените си пророци.” Пилат искаше да освободи Исус. Той казваше почти гласно: “Просто ми дай основание и аз ще те освободя.”

Мислите му бяха прекъснати от потупване по рамото. Един пратеник се наведе и пошепна нещо в ухото му. Странно. Жената на Пилат го беше изпратила да му каже да не се намесва в този случай. Споменаваше за сън, който сънувала. Пилат се върна, седна на стола си, втренчи в Исус и каза без да разяснява: “Даже боговете са на твоя страна.” И преди той беше седял в този стол с кръгло седалище, кобалтово синьо на цвят с дебели, богато украсени с орнаменти крака. Това е традиционният стол за вземане на решение. **Седейки на него, Пилат превръщал всяка стая в съдебна зала и от тук той съобщавал решенията си.**

Колко много пъти е седял на този стол? Колко много човешки истории е изслушвал? Колко много молби е получавал? Колко много пъти широко отворени очи са се втренчвали в него, умолявайки го за милост и освобождаване? Но очите на този Назарянин са спокойни. Те не пищят, те не се втренчват. Пилат потърси в тях тревога или гняв, но не можа да открие. Онова, което откри го накара отново да промени намерението си. “Този човек не го е яд на мен. Той не се страхува и изглежда, че разбира.” Оценките на Пилат са верни. Исус не се страхува и не е ядосан. Нито пък е паникьосан. Защото той не е изненадан. Исус знае за своя час и че неговия час е дошъл. Пилат е прав в своето любопитство. Ако Исус е лидер, къде са неговите последователи? А ако е Месия, какво смята да направи? А ако е учител, защо религиозните лидери са толкова яростно настроени срещу него? Пилат е прав и когато се пита: “Какво да правя с Исус, наречен Христос?” (Мат.27:22).

Вероятно вие, като Пилат, сте любопитен относно Исус. И вие, като Пилат, сте озадачен от неговите твърдения и сте развълнуван от неговите страдания. Чули сте историята му: Бог слязъл от небето, облечен в плът и поставил пред целия свят залога на истината. И вие, като Пилат, сте чули други хора да говорят за него, а сега вие искате той да говори. Какво ще направите с човек, който твърди, че е Бог, но въпреки това мрази религията? Какво ще направите с човек, който нарича себе си Спасителят, но въпреки това осъжда системите? Какво ще направите с човек, който знае мястото и времето на своята смърт и въпреки това отива там? И вие си задавате въпроса, който си задава Пилат: “**Какво да правя с този човек Исус?**”

Вие имате две възможности. Едната е да го отхвърлите. Това е въпрос на избор. Подобно на много други хора, вие можете да решите, че представата за Бог, който е станал дърводелец, е твърде странна и да

си отминете. Или пък можете да го приемете. Можете да вървите заедно с него. Можете да чувате гласа му сред стотиците други гласове и да вървите след него. Пилат също би могъл. През този ден той е чул много гласове, но би могъл да чуе и гласа на Христос. **Ако Пилат беше избрал да отговори на своя наранен Месия, житейската му история щеше да е различна.** Пилат се колебае. Той е като кученце, което чува два гласа. Първо тръгва към единия, след това спира и тръгва към другия. **Четири пъти той се опитва да освободи Исус и четири пъти се люшва в обратната посока.** Той се опитва да освободи Исус, а евреите поискали да освободи бунтовника Варава. Той изпраща Исус на стълба за бичуване, а те настояват той да бъде изпратен на Голгота. Той казал, че не намира нищо, заради което да бъде осъден, а те обвинили Пилат в неспазване на закона. Страхувайки се от това, кой ли е Исус, Пилат се опитва за последен път да го освободи, но юдеите го обвиняват, че той е предател на Цезаря. Толкова много гласове. Гласът на компромиса. Гласът на личната изгода. Гласът на политиката. Гласът на съвестта. И мекият глас на Христос. *“Единствената власт, която имаш над мен е властта, която ти е дадена от Бога”* (Йоан 19:11 – мой превод).

Гласът на Исус е лесно различим, защото е уникален. Той не подлъгва, нито умолява, а просто казва истината. Пилат си мислел, че може би ще избегне нуждата да прави избор. Той измил ръцете си от случая на Исус. Образно казано, той снел отговорността за осъждането му от себе си, изкатерил се на оградата и седнал да наблюдава какво ще стане. **Но отказвайки да направи своя избор, Пилат направил своя избор.** Вместо да помоли за Божията милост, той помолил за шумното одобрение на тълпата. Вместо да покани Исус да остане, той го отпратил. Вместо да чуе гласът на Христос, той чул гласът на хората.

Според легендата, жената на Пилат станала християнка. Пак според легендата гробът на Пилат е в едно планинско езеро, където трупът ежедневно изплува и продължава да потапя ръцете си във водата, за да получи прошка. Той вечно се опитва да измие своя грях – не заради злото, което е извършил, а заради милостта, която не е проявил. *(Коментар: Исторически е доказано, че Пилат е бил губернатор на Юдея от 26-36 г., точно по времето на служението на Йоан Кръстител и на Исус. През този период първосвещеник е бил Каяфа, въпреки че обикновено първосвещеникът бил сменян всяка година. През 36 г. Пилат бил извикан в Рим, за да даде отчет за дейността си пред императора и се очаквало да бъде наказан, даже със смърт. Но докато пристигнал в Рим, император Тиберий умрял, а Пилат по-късно се самоубил. Тялото му било хвърлено в р. Тибър, но римляните се изплашили, че това ще им причини нещастие, поради което го извадили от реката и го откарали във Виена. Там го хвърлили в река Рона, но после и от там го извадили и го занесли в Швейцария, където го хвърлили в езерото Люцерн. Но швейцарците също се изплашили, извадили трупа и го заровили на една планина, наречена Пилат. Д.Пр.)*

Част 4. “Господи?” “Да.” “Може би нарушавам реда чрез онова, което ще ти кажа, но имам нуждата да споделя с теб нещо, за което си мисля.” “Продължавай.” “Не ми харесва стихът: *“Боже Мой, Боже Мой, защо си ме изоставил”* (Мат.27:46)? Тези думи звучат така, все едно че не ти си ги казал; те не звучат така, както говориш ти. Аз обичам начина, по който говориш и те слушам, когато говориш. Представям си силата на твоя глас, гръмотевицата на твоите заповеди, динамиката на твоето диктуване. Ето тези неща обичам да слушам. Спомняш ли си песента на сътворението, която пееше в беззвучната вечност? Ето, това си ти! Това е деяние на Бога! И когато заповяда на вълните да се разбушуват и те зареваха, когато заповяда на звездите да се намятат на небето и те се замяха, когато оживели, че живота е жив и всичко започна да живее?...Или как вдъхна живот на глинената фигура на Адам? Тогава ти беше в най-добрата си форма. Поради това обичам да те слушам. Това е гласът, който обичам да чувам. Поради това не обичам този стих. Наистина ли ти казваш тези думи? Наистина ли това е твоят глас? Гласът, който запалва храст, разделя водите на море и изпраща огън от небето? Но този път гласът ти е различен. Погледни изречението. В началото има “защо” и въпросителен знак накрая. Но ти не задаваш въпроси. Къде отиде удивителният знак? Това е твоята търговска марка. Това е твоят подпис накрая на съобщението. Белегът е толкова висок и силен, колкото са силни и думите, които го предшества. Той е краят на твоята заповед към Лазар: *“Излез!”* (Йоан 11:43). Той е там, където ти изгонваш демоните: *“Идете!”* (Мат.8:32). Той стои толкова смело, колкото смел си ти, когато вървиш по водата и казваш на последователите си: *“Не бойте се!”* (Мат.14:27).

Твоите думи заслужават да бъдат придружени от възклицателен знак. Той е като финалният звук на кимвала, като оръдейният изстрел на победата, като гръмотевицата на препускащите завладяващи колесници. Твоите глаголни форми връхлитат и разпалват учениците ти. Говори, Боже! Самият ти се възклицателният знак на живота. И така, защо има въпросителен знак накрая на твоето изречение? Неразположен ли си? Изгърбен ли си, все едно че си уморен? Тогава разтрий тялото си, разтегни се, направи така, че да се изправиш високо. И докато съм се втренчил право в теб ще ти кажа, че не ми харесва да срещам думата “изоставен.” **Източникът на живота...изоставен? Даващият любов...самотен? Бащата на всичко...изолиран?** Стегни се. Със сигурност ти не искаш да кажеш това, което казваш. Може ли бог да се чувства изоставен? Не можем ли малко да променим това изречение? Не много. Просто да сменим един глагол. Какво ще кажеш? Съгласен ли си да направим промяната така: “Боже Мой, Боже Мой, защо ме предизвикваш?” Така не е ли по-добре? Сега можем да те приветстваме. Сега можем да издигнем знаменца заради твоята решителност. Сега можем да обясним това на децата си. Сега всичко е логично. Разбираш ли,

това те прави герой. Герой. Историята е пълна с герои. И кой е герой, ако не този, който устоява на предизвикателството. Или, ако това не е приемливо за теб, аз имам друго предложение. Защо да не използваме думата “измъчваш”? “Боже Мой, Боже Мой, защо ме измъчваш? Да, това е добре. Сега ти си мъченик, който защитава истината. Ти си патриот, който е промушен с копието от злото. Ти си благороден войн, който е промушен с меча до ръкохватката, кръвта му изтича и той е бит, но е победител. “Измъчван” е много по-добра дума от “изоставен.” Ти си мъченик, като Патрик Хенри и Абрахам Линкълн. **Исусе, ти си Бог! Ти не можеш да бъдеш изоставен.** Ти не можеш да бъдеш оставен сам. Ти не можеш да бъдеш изоставен в най-болезнения за теб момент. Изоставяне. Това е наказанието на престъпника. Изоставяне. Това е страданието, родено от най-злият. Изоставяне. То е за подлият, а не за теб. Не за теб, Царят на Царете. Не за теб, Началото и Краят. Не за теб, Единственият Нероден. В края на краищата Йоан не те ли нарича Агнето на Бога? Какво име! Ето това си ти. Неопетненото, безукорното Агне на Бога. Мога да чуя как Йоан казва тези думи. Мога да видя как той повдига очите си. Мога да го видя как се усмихва и посочва към теб и казва достатъчно високо, за да могат всички край реката Йордан да чуят: “*Ето Агнето на Бога...*” И преди той да завърши изречението си, всички очи се обръщат към теб. Млад, слаб, здрав. Широки рамене и силни ръце. “*Ето Агнето на Бога...*” Харесва ли ти този стих? На мен ми харесва. Това е един от любимите ми стихове. Това си ти. А какво ще кажеш за втората част от това изречение? Хм, нека да проверя, дали го помня: “*Ето Агнето на Бога, което дойде, за да поеме греховете на света!*” (Йоан 1:29).

Така ли е, Боже? Така е. Благодаря заради това, което Агнето на Бога е дошло да направи. “Кой е дошъл да отнесе греховете на света?” Почакай за малко. “*Да отнесе греховете...*” **Аз не съм се замислял над тези думи.** Чел съм ги, но не съм мислил за тях. Аз си мислех, без да знам, че по някакъв начин ти си отнесъл греха. Пропъдил си го. Мислех си, че ти просто си застанал пред планината на нашите грехове и си им казал да се махнат, да изчезнат. Така както си постъпил с демоните. Така както си постъпил с лицемерите в храма. Мислех си, че ти просто си прогонил злото. Никога не съм забелязвал, че ти си го изнесъл навън. Никога не ми е хрумвало, че ти си се докосвал до греха – достатъчно лошо е, че грехът те е докосвал. Това сигурно е бил ужасен момент. Знаем какво означава да бъдеш докоснат от греха. Аз знам какво означава да помиришеш това нещо.

Спомняш ли си какъв бях аз в миналото? Преди да те позная, аз се въргнах в тази кал. Аз не просто докосвах греха, аз го пиех, танцувах с него, аз живеях сред него. Но защо ти казвам това? Ти си спомняш, че беше един от онези, които ме гледаха. Но ти беше единственият, който ме откри. Аз бях самотен. Спомняш ли си? Защо? Защо мен? Защо всичко това ми се случи на мен? Аз знам, че това не е правилният въпрос. Но това беше всичко, което аз знаех да те запitam. Боже, разбираш ли, аз се чувствах толкова объркан. Толкова изолиран. Грехът ще направи същото и с теб. Грехът те оставя като корабкрушенец, сирак, носен по течението, изоставен. Ох. Боже мой. **Ти искаш да кажеш, че грехът ти е сторил това, което стори и на мен?** Съжалявам. О, толкова много съжалявам. Аз не знаех. Ти наистина си бил сам, нали? Тогава се оказва, твоят въпрос е бил истински, нали, Исусе? Така както бях и аз. **Само че аз го заслужавах, а ти – не!**

Част 5. “Тогава какво трябва да направя с Исус?” Пилат пръв е задал този въпрос, но всички ние също си го задаваме. Това е честен въпрос. Нужен въпрос. Какво правите с такъв човек? Той нарича себе си Бог, но носи дрехи на човек. Той нарича себе си Месия, но никога не е командвал армия. Считали са, че той е цар, но единствената корона, която е носил е била от тръни. Хората са го почитали като цар, но единствената мантия, която е имал е била съшита с подигравки. Не е чудно, че Пилат е бил озадачен. Как бихте обяснили такъв човек? Единият от начините е да повървите по стъпките му. По последният му път. Вървете по стъпките му. Застанете в сянката му. От Йерихон до Йерусалим. От храма до градината. От градината до мястото на разпита. От двореца на Пилат до кръста на Голгота. Вижте го как върви – ядосано към храма, изморен влиза в Гетсиманската градина, болезнено върви по Виа Долороса. И мощно излиза от опразнения гроб.

Докато наблюдавате вървежа му, мислете за вашия вървеж, тъй като всички ние имаме свой собствен път до Йерусалим и наш собствен път през фалшивата религия. Единственото ни пътуване надолу по тесния път на отхвърлянето. **И всеки от нас, като Пилат, трябва да произнесе присъдата си по случая на Исус.** Пилат е слушал гласовете на хората и е оставил Исус сам да върви по пътя. И ние ли ще постъпим така? Надявам се, че за постоянно в душата ви е посаден мигът, в който Отец ви развълнува в тъмнината и ви поведе по пътя към свободата. Това е спомен, който не може да се сравни с нищо друго. **Защото в мигът, в който той ви освободи, вие наистина бяхте свободен.**

Мога ли да ви разкажа моята история. Клас по изучаване на Библията в един малък град в Тексас. Не знам нищо по-забележително в този град освен учителят, който се опитваше да научи нас, 10-годишни деца да разбираме книгата Римляни и не съм сигурен, че запомних всичко, което ни каза. Класната стая беше със средна големина, една от десетината в нашата малка църква. Плътът на моя чин беше надраскан, а под него имаше залепена дъвка. Около 12-13 деца бяхме в класната стая. Всички седяхме на задните чинове и се

чувствахме твърде вещи, за да проявяваме видим интерес. Облечени с колосани джинси и обути с високи кецове. Беше лято и бавно залязващото слънце позлатяваше стъклата на прозорците. Учителят беше добросъвестен мъж. Все още си спомням късо подстриганата му коса, коремът му, който се подаваше изпод самото му, което той даже не са опитваше да закопчае. Вратовръзката му стигаше до средата на разстоянието от брадичката му до колана на панталона му. Той имаше черна бенка на челото си, мек глас и дружелюбна усмивка. Въпреки че беше безнадеждно далеч от контакта с децата от 1965, той не знаеше това. Записките му бяха събрани на една купчина на подиума, под една тежка черна Библия. Беше обърнат с гръб към нас и самото му се повдигаше и спускаше над корема му, докато той пишеше на дъската.

Той говореше с истинска страст. Той не притежаваше артистичен дар, но тази вечер беше възбуден. Само Бог знае защо го слушах през тази вечер. Разглежданият текст беше Рим.6. Черната дъска беше изпълнена с дълги думи и диаграми. Някъде в процеса на описанието как Исус е връзал в гроба и след това е излязъл от там, това се случи. Бисерът на милостта беше издигнат и завъртян така, че аз можах да видя това от нов ъгъл... и това ме остави без дъх. Не виждах описанието на моралния кодекс. Не виждах църквата. Не виждах Десетте Заповеди или демоните на ада. **Видях единствено как моят Отец влезе в моята тъмна нощ, събуди ме от моя сън и нежно ме поведе – не, понесе ме – към свободата.**

Не казах нищо на моя учител, нито на приятелите си. Не съм сигурен, дали даже казах нещо на Бога. Не знаех какво да кажа. Не знаех какво да направя. Но сред всичките неща, които не знаех имаше един факт, за който бях абсолютно сигурен – **аз исках да бъда с него.** Казах на баща ми, че съм готов да отдам живота си на Бога. Той считаше, че съм твърде млад, за да взема това решение. Попита ме какво знам. Казах му, че Исус е на небето и аз искам да съм с него. **И за моят баща това беше достатъчно. И до ден днешен се чудя, дали обичта ми някога е била по-чиста отколкото беше в този първи час.** Ако ми бяхте казали, че Исус е в ада, аз щях да се съглася да отида там.

За мен публичното изповядване на вярата и кръщението дойдоха съвсем естествено. Разбирате ли, когато вашият Отец дойде да ви освободи от вашето робство, тогава вие не задавате въпроси, а се подчинявате на инструкциите. Вие сте като негова ръка. Вие вървите по пътя, като оставяте робството зад вас, но никога, никога не го забравяте. Моля се вие никога да не забравите вашият или неговия път: последното извървяване на пътя от Йерихон до Йерусалим. Защото тъкмо извървяването на този път ви обещава свободата. Неговата финална обиколка в храма на Йерусалим. Тогава той отхвърлил и осъдил фалшивата религия. Неговото последно изкачване на Планината на маслините. Там той обещал да с върне и да ви отведе у дома. И неговото последно извървяване на пътя от двореца на Пилат до Голгота. Гол, с кървящи крака, които с мъка стъпвали по тесният каменен път. Но така както е ясно различима болката, причинявана от грубата греда, която носи на раменете си, **така ясно е различимо и това, че той ви вижда и върви редом до вас.**

Той може да види часът, който ще настъпи във вашия живот, когато той ще влезе в вашата тъмна килия за да ви събуди и да ви поведе към свободата. Но пътуването не е завършило, остава още един етап, който трябва да бъде извървян. Той обещава: **“Аз ще се върна.”** И за да докаже това, той разцепва на две завесата в храма и отваря вратите на смъртта. Той ще се върне. Тогава ние ще извикаме: **“Върна се Онзи, който ни откупи!”** И пътуването ще завърши и ние ще заемем местата си на неговия празник...завинаги. Вижте, вие сте на масата.

Това започна в един обор

Шумът и суетнята в градчето започнаха по-рано от обичайното време. Когато нощта отстъпи пред утрото, хората вече бяха на улиците. Търговците се бяха разположили по ъглите на най-оживените улици. Някои собствениците бяха отворили магазините си. Децата се бяха събудили от радостното лаене на уличните кучета и от ревят на магаретата, които теглеха колите. Собственикът на странноприемницата се беше събудил по-рано от повечето жители на градчето. В края на краищата, странноприемницата беше пълна и всички легла бяха заети. Всеки наличен дюшек или одеяло бяха вкарани в употреба. Скоро всички клиенти ще се раздвижат и ще има много работа за вършене. Въображението на човека се разпалва, когато се замисли за разговора на гостилничаря и семейството му на масата, докато закусвали. Дали някой е споменал за пристигането на младото семейство миналата вечер? Дали някой е споменал за бременността на младата жена на магарето? Може би някой е говорил за тези неща. Но в най-добрия случай те са били споменати, но не и обсъждани. За тях това е било само нещо странно. Твърде вероятно е било през същата вечер и други няколко семейства да не са били приети в странноприемницата. Между другото, кой е имал време да говори за тях, когато атмосферата е била заредена с толкова вълнения.

Император Август направил услуга на икономиката на Витлеем, когато обявил, че ще се направи преброяване на населението. Кой би си спомнил за Йосиф и Мария, когато в градчето търговията процъфтявала? Не, съмнително е някой да е споменал за пристигналото младо семейство или да се е запитал за бременността на жената. Те са били толкова заети. Предстоял им напрегнат ден. Трябвало да опекат хляба и да свършат многобройните сутрешни работи. Имало твърде много неща за вършене, което пречело човек да си представи, че се е случило нещо невъзможно. Бог влязъл в света като бебе. И ако през тази сутрин някой беше имал шанса да надникне в обора в покрайнините на Витлеем, каква странна сцена щеше да види?

Оборът мирише така както мирише всеки обор. Във въздуха се носи острата миризма на урина, на оборска тор и на овце. Подът е твърд и по него почти няма сено. По тавана висят паяжини и по пода притичват мишки. Едва ли има по-скромно място за раждане. В далечния край на обора има група овчари. Те седят мълчаливо на пода, вероятно защото са объркани или са обхванати от страхопочитание, но със сигурност са смаяни. Тяхното нощно бдение беше прекъснато от бляскава светлина от небето и от симфония, изпълнявана от ангели. **Бог отива при тези, които имат време да го чуят.** (Коментар: Спомнете си, че Исус е казал на учениците си: „Не хвърляйте бисерите на свинете.“ Бог се открива на тези хора, които искат да се срещнат с Бога. Бог не е натрапник. Той предлага на хората спасение, а не робство. Д.Пр.)

Поради това в тази ясна нощ той отишъл при простите овчари. Близо до младата майка седи умореният баща. Ако в този момент на някого му се спи, това е той. Той не може да си спомни от кога не е сядал. И сега, когато възбудата малко утихна, когато Мария и бебето се чувстват добре, той се обляга на стената на обора и усеща, как клепачите му натежават. **Той все още не е разбрал какво се е случило.** Тайнството на събитието все още го озадачава. Но той няма сили да търси отговор на въпросите. Най-важното е, че бебето е добре и Мария е в безопасност. А когато заспива, Йосиф си спомня името, с което ангелът му е казал да нарече бебето: Исус. „Ние ще го наречем Исус.“ А Мария е будна и колко млада изглежда тя! Главата ѝ е подпряна на меката кожа на самара на Йосиф. Болката ѝ е заглушена от чудото. Тя поглежда лицето на бебето. **Нейния син. Нейният Господ. Негово Величество.** В този миг от историята човешкото същество, което най-добре разбира кой е Бог и какво прави той, **е едно младо момиче във вонящият обор.**

Тя не може да откъсне очите си от бебето. По някакъв начин Мария знае, че тя държи Бог в прегръдката си. Значи това е той. Тя си спомня думите на ангела „Неговото царство ще трае до века.“ Той прилича на всичко друго, но не и на цар. Лицето му е мораво-червено. Плаче и въпреки че е силен и здрав, е все още безпомощен и плаче пронизително като бебе. И добруването му е изцяло зависимо от Мария. Величие сред земното и ежедневното. Святост сред мръсотията на оборския тор и изпотяването. Божественост, влязла в света на пода на обор, чрез утробата на едно младо момиче и в присъствието на един дърводелец. Тя докосва личицето на бебето-Бог. Колко дълъг беше твоят път! Това бебе е гледало вселената от небето. Тези пелени, които сега го топят, са били дрехите на вечността. Неговата златна тронна зала е останала празна заради този мръсен обор, а покланящите се пред него ангели са били заменени с тези любезни, но объркани овчари. Междувременно градът се оживява. Търговците разбрали, че Бог е посетил тяхната планета. Гостилничарят никога нямало да повярва, че току-що е изпратил Бог вън на студа. А хората щели да се присмиват на всеки, който им каже, че Месията лежи в ръцете на една девойка в покрайнините на тяхното село. Те били твърде заети, за да разсъждават над тази възможност. Онези, които пропуснали пристигането на Негово Величество през тази нощ, са направили това не поради това, че са били злонамерени, **а просто защото не са внимавали.**

Нали малко неща са се променили през последните 2000 години? Всичко това се е случило в един много забележителен момент. Когато миговете отминават, този момент изглежда не по-различен от другите мигове. Ако можете по някакъв начин да наредите всичко случило се в една линия на времето и да я изследвате, този миг ще изглежда точно като другите, които отминават, докато четете тези думи. Мигът идва и си отива. Този миг е бил предшестван и след него е имало други мигове като него. Това е бил един от безбройните мигове, които съставляват времето, откакто вечността започна да се измерва. Но всъщност, този конкретен миг не е приличал на никой друг миг. Защото през този отрязък от времето се е случило нещо поразително. Бог станал човек. Докато хората живеели, без да разбират какво е станало, божественото пристигнало. Небесата се отворили и поставили най-ценната си личност в утробата на Мария. За един миг Всевишният станал чуплив. Станало възможно да бъде прободен този, който бил дух. Този, който е бил по-голям от вселената, се превърнал в човешки ембрион. Този, който поддържа света с една дума, избрал да стане зависим от храненето и грижите на едно младо момиче. Бог като зародиш. Святост, която спи в утроба. Създателят на живота е бил създаден. На Бог били дадени вежди, лакти, два бърбека и далак. Той се протяга към стените на утробата и плава във вътреутробната течност на майка си.

Бог дошъл близо. Той дошъл, не като проблясък на светкавица или като недостъпен завоевател, а като бебе, чийто първи плач е бил чул от едно селско момиче и от един дремещ дърводелец. Ръцете, които

първи го държали не са имали маникюр, а са били груби и мръсни. Няма коприна, няма слонова кост, няма празненства, няма оживление. Няма тържествено посрещане нито на овчарите, нито на зяпачите, нито е имало поднасяне на подаръци. Ангелите гледали, когато Мария е сменяла пелените на Бога. Вселената е изумление е наблюдавала как Всевишният се е учил да ходи. Децата са играели на улицата с него. А ако лидерът на синагогата в Назарет е знаел кой е слушал проповедите му...? Исус може би е имал юношески пъпки по лицето си или пък не е имал музикален слух. Може би някое момиче от съседна улица е било влюбено в него или той - в нея? Може би коленете му са били твърде мършави.

Но едно нещо е сигурно: Той е бил едновременно както изцяло бог, така и изцяло човек. За 33 години той е изживял всички неща, които вие и аз сме изживели. Той се е чувствал слаб. Бил е уморен. Страхувал се е да не се провали. Бил е податлив на ухажването на жените. Разболявал се е от настинка, понякога е хълцал и тялото му е миришело. Понякога се е чувствал засегнат и обиден. Краката му са се уморявали. Главата го е боляла понякога. Нали се счита, че е неправилно да възприемаме Исус по този начин? На нас не ни се иска да го възприемаме по този начин, защото се чувстваме неудобно. Много по-лесно е да държим човешкото далеч от превъплъщението. Да премахнем оборската тор от обора. Да изтрием потта от веждите му. Да претендираме, че той никога не е хъркал, че не е имал хрема и не си е почиствал носа или че не си е удрял палеца с чука. По-лесно е да си го представяме по този начин.

Има нещо, свързано с подчертаването на неговата божественост, което го прави далечен, опакован и предсказуем. **Но не правете това. За Бога, не правете това.** Позволете му да бъде такъв човек, какъвто той е искал да бъде. Позволете му да влезе в тинята и мръсотията на нашия свят. **Защото само ако му позволим да влезе в тресавището, той може да ни измъкне оттам.** Чуйте го: „Обичай ближния си”, е казал той на един мъж, чиито близни се опитали да го убият. Предизвикателството да напуснеш семейството си заради евангелието е било изречено от онзи, който целунал на прощаване майка си на входната врата. „*Молете се за хората, които ви преследват*” е дошло от устата, която скоро щяла да моли Бог да прости на убийците му. „*Аз съм винаги с вас*” са думите на Бога, който веднъж направил невъзможното, за да стане това възможно за вас и за мен. И всичко това е станало за един миг. За един миг...най-забележителният миг. Словото станало плът.

Но ще има и друг миг. Светът ще види друга внезапна промяна. **Вие разбирате, че ставайки човек, Бог е направил възможно човека да види Бога.** Когато Исус се върнал у дома си, той оставил отворена задната врата. Вследствие на това „*в един миг, кратък като премигването на око... ние... ще бъдем променени.*” (1Кор.15:52) Първият миг на промяната е останал незабелязан от света, но можете да бъдете сигурни, че вторият миг няма да остане незабелязан от хората. Следващият път, когато използвате думите „само за момент” си спомнете, че точно толкова време ще е нужно за промяната на този свят. Бог. О, бебе-Бог. Най-чистото дете на небесата. **Заченато чрез съединяването на Божията милост с нашия позор.** Спи спокойно. Наслаждавай се на спокойствието на тази светла нощ. Наспи се добре, защото наблизко къкри горещината на гнева. Радвай се на тишината на яслата, защото шумът от безпорядъка буботи в бъдещето ти. Поглъщай сладката сигурност на ръцете ми, защото скоро ще дойде денят, когато аз няма да мога да те защитя. Почивайте добре, мънички ръчички, защото въпреки, че сте ръце на цар, вие няма да докосвате атлаз и злато, няма да държите писалка или четка на художник.

Не, вие, малки ръчички сте предназначени за по-ценни дела: да докосвате отворените рани на прокажения; да изтривате сълзата на вдовицата; да дращете по повърхността на Гетсиманската градина. Твоите ръце, които са толкова малки и толкова бели, и тази нощ са стиснати в бебешки юмручета. Те не са предназначени да държат скиптър, нито да махат от балкона на двореца. Те са предназначени за римските гвоздеи, които ще ги приковат към кръста. Спете дълбоко, малки очички. Спете добре докато можете, защото скоро замъглеността ви ще изчезне и вие ще видите безпорядъка, които ние създадохме във вашия свят. Вие ще видите нашата голота, която ние не можем да скрием. **Вие ще видите нашия егоизъм, от който ние не можем да се излекуваме.** О, очи, които ще видят най-дълбоката яма на ада и ще свидетелстват за нейния грозен принц...спете, моля ви, спете; спете, докато можете. Стой затворена, малка уста. Стой затворена ти, чрез която ще говори вечността. Малкото езиче, което скоро ще призове умрелите, което ще даде определение за милостта и ще накара глупостта ни за замълчи. Розови устни, върху които пробягва целувката на опрощението за тези, които вярват в теб и смъртната присъда за онези, които те отхвърлят, стойте затворени. И малки краченца, които се побирате в дланта на ръката ми, почивайте, защото ви очакват много трудни крачки. Опитали ли сте прахта на пътищата, по които ще вървите. Усещате ли студената езерна вода, по която ще ходите? Кълчите ли се при навлизането на гвоздеите, с които ще бъдете приковани към кръста? Страхувате ли се от стръмното спускане надолу по витата стълба към царството на Сатаната? Почивайте, малки краченца. Почивайте днес, за да можете утре да крачите със сила. Почивайте. Защото милиони хора ще вървят по стъпките ви.

А ти малко сърчице...свято сърце...което изпомпва кръвта на живота във вселената: Колко пъти ние ще

те натъжаваме и разкъсваме? Ти ще бъдеш разкъсвано от тръните на обвиненията. Ти ще бъдеш разрушавано от рака на нашия грях. Ти ще бъдеш смазвано под тежестта на твоята собствена мъка. Ти ще бъдеш пробождено от копие то на нашето отхвърляне. Но даже в това пробождане, в това разкъсване на мускула, в това протичане на кръвта и водата, ти ще намериш покой. Ръцете ти ще бъдат освободени, очите ти ще видят справедливостта, устните ти ще се усмихнат и краката ти ще те отнесат в твоя дом. И там ти отново ще починеш, този път в прегръдката на твоя Баща.

Как ли се е молил Исус? Как е реагирал, когато е виждал, че някои деца се кикотят по време на службата в синагогата? Когато е виждал дъга на небето, дали е споменавал за потопа? Дали му се е струвало странно да го обучават как той е създал света? Как е реагирал, когато е виждал агне, водено за да бъде заклано като жертвоприношение? Виждали ли сте го някога с вгълбено изражение на лицето му, все едно че слуша някого, когото вие не можете да чуете? Какво е било поведението му по време на погребение? Някога хрумвало ли ви е, че Богът на когото се молите спи под собствения ви покрив? Някога опитвали ли сте се да преброите звездите заедно с него и то успешно? Дали той някога се е връщал у дома с насинено око? Как е реагирал, когато за пръв път е бил подстриган? Дали е имал приятели, които са носели името Юда? Дали Исус е бил добър ученик в училището? Скарвали ли сте се някога с него? Дали някога му се е налагало да задава въпрос относно Библията? Какво считате че си е мислил той, когато е видял проститутка, която му предлага да намаже тялото му с най-скъпия парфюм? Дали някога той се е ядосвал на човек, който е бил нечестен към него? Виждали ли сте го някога замислено да гледа към плътта на ръката си, когато тя се е докосвала до нещо мръсно? Дали някога той се е събуждал изплашен? Кой е бил неговият най-добър приятел? Когато някой споменавал за Сатаната, как е реагирал Исус? Дали някога случайно сте го наричали Отче? Какво са си говорили той и братовчед му Йоан, когато са били деца? Дали другите му братя и сестри са разбирали какво се е случило? Някога казвали ли сте си: „Това е Бог, който яде моята супа?”

Гавраил сигурно се е почесал по главата, когато е получил тази мисия. Не само той би се затруднил как да разбере мисията, която му възложил Бог. Да изпраща огън и да разделя моретата е било обичайна работа за този ангел. Но когато Бог го изпратил, Гавраил отишъл. И когато се разчуло, че Бог трябвало да стане човек, Гавраил бил обхванат от ентузиазъм. Той можел да предвиди този момент: Месията в огнена колесница. Царят, който се спуска от небето стъпил на пламтящ облак. Експлозия от светлина, от която ще се появи Месията. Ето това е очаквал Гавраил. Но той никога не е очаквал това, което получил: листче хартия, на което бил написан един адрес в Назарет. На листчето пишело: „**Бог ще стане бебе. Кажете на майката да даде на бебето името Исус. И й кажете да не се страхува.**”

Гавраил никога не задавал въпроси, но този път се зачудил. Бог ще стане бебе? Гавраил вече бил виждал бебета. Той бил взводен командир по време на операцията в камъшите на Нил и помнел как е изглеждал малкият Моисей. Той си помислил, че това е нормално за хората, но за Бога? Небесата не могат да го поберат; а как би могло да го побере тялото на едно бебе? Между другото, виждали ли сте какво излиза от тези бебета? Едва ли това е благоприлично за Създателя на вселената. За бебетата трябва да се грижат и те да бъдат хранени, подхвърляни и къпани. Представата, че някаква майка оригва Бога на рамото си – това е нещо, което даже един ангел не може да си представи. А какво да кажем за името Исус? То е било толкова често срещано. На всяка уличка живее някой Исус. Даже името Гавраил е по-впечатляващо от името Исус. Наречете бебето Високопоставено, Величие или Изпратено от небето. Дайте му каквото и да е друго име, но не и името Исус. Поради тези неща Гавраил се почесвал по главата. Къде останаха добрите дни от миналото? Содом и Гомор. Потопът. Огнените мечове. Гавраил харесвал тези неща. Но на Гавраил било заповядано: Занеси съобщението на Мария. Докато пътувал, той си мислил, че тя трябва да е специално момиче. Но на Гавраил му предстояло да преживее още един шок. Само с един поглед той разбрал, че Мария не е кралица. Бъдещата майка на Бога не е била от кралско потекло. Тя била еврейска селянка, която едва ли е надраснала възрастта да моминските пъпки и е била влюбена в един младеж, наречен Йосиф.

А като стана дума за Йосиф – какво знае този младеж? Той би могъл да е тъкач в Испания или обушар в Гърция. Той е дърводелец. Вижте го ето там, брадата му е посипана със стърготини и около кръста му е завързана престилка. Вие искате да ми кажете, че Бог всяка вечер ще вечеря с него? Искате да ми кажете, че **изворът на мъдростта** ще се обръща към този човек **с интимното име „Гате”**? Искате да ми кажете, че един обикновен работник ще бъде натоварен със задължението да храни Бога? Ами ако Йосиф поиска да смени професията си или бъде обхванат от някаква ексцентрична идея? Или ако реши да напусне семейството си и да избяга с някое красиво младо момиче от съседната улица? Тогава какво ще стане с нас? Но единственото, което Гавраил можал да направи, за да не се върне обратно, е било да си каже: „Боже, странна е твоята идея.” Дали охраната на Бога се отдава на такива размишления? А ние? Дали ние продължаваме да сме **зашеметени от идването на Бога? Дали все още се олюляваме от това събитие? Дали Рождество Христово продължава да предизвиква същото безмълвно удивление, каквото е предизвиквало преди 2000 години?**

Наскоро зададох този въпрос на себе си. Докато пиша тези редове, до Рождество Христово остават само няколко дни и се случи нещо, **което ме накара да се разтревожа, че празничните тържества може би ни пречат да видим защо празнуваме.** В един мол видях сцена, изобразяваща обора. Много рядко виждам обора в мол. Почти никога не съм виждал такава нещо. Но бързах. Щяха да ни идват гости. Трябваше да взема едно от децата си от занималнята. Трябваше да подготвя проповедта си. Трябваше да планирам богослужението. Трябваше да купувам подаръци. Натискът на нещата беше толкова силен, че почти не обърнах внимание на сцената с Исус. Просто я пренебрегнах. И ако не бяха детето и баща му, въобще нямаше да я забележа.

Но с крайчето на околото си аз ги видях. Малкото 3-4-годишно момченце, облечено в джинси и яке гледаше към обора с младенеца. Бащата носеше бейзболна шапка и работни дрехи, и погледна над рамото на сина си и посочи първо към Йосиф, а след това към Мария и бебето. Той разказваше тази история на малкото момченце. **Видях блясъка в очите на момчето. Видях удивлението на лицето му.** То не говореше. То просто слушаше и не помръдваше. А аз ги наблюдавах.

Какви въпроси изпълваха главата на момченцето? Дали са същите, като въпросите, които си е задавал Гавраил? Какво разпали изумлението върху лицето му? Дали това беше магията? **И защо се оказа, че от повечето от стоте деца на Бога, които бяха на това място, само двама се спряха за да поразсъждават за Неговия Син?** Какъв е този декемврийски демон, който затваря очите ни и завързва езиците ни? Не е ли това причина да се спрем и да си зададем въпросите, които си е задал Гавраил? **Трагедията не е в това, че ние не можем да отговорим на тези въпроси, а в това, че сме твърде заети, за да си ги зададем.** Единствено небесата знаят колко дълго Гавраил е пръхал невидим над Мария, преди да си поеме дъх и да ѝ съобщи новината. Но той го е направил. Казал ѝ как се казва. Съобщил ѝ какъв е планът. Казал ѝ, че тя не трябва да се страхува. А след това съобщил както на нея, така и на себе си: „*С Бог всичко е възможно.*”

Защото въпреки, че не е можел да отговори на въпросите, той е знаел кой може да отговори и това му е било достатъчно. И въпреки че и ние не можем да им отговорим, ако имаме време да зададем някои от тези въпроси, това би било добро начало. Това е нощта на Рождество Христово. Къщата е тиха. Даже камината гори безшумно. Горещите въглища излъчват светлина в тъмнината на стаята. Чорапите висят празни на корнизата на камината. Коледната елха седи в ъгъла. Коледни картички, гирлянди и украшения напомнят на Рождествената нощ за денят на Рождество.

Това е нощта на Рождество Христово. Какъв ден беше! Ароматен чай. Дядо Коледа. Сок от боровинки. „Благодаря ти много.” „Няма защо!” „Баба се обажда по телефона.” Газим до колене в хартии от опаковки на подаръците. „Точно по мярка ми е.” Блясъци на светкавиците на фотоапаратите. Нощта на Рождество Христово е. Момчетата са в леглата си. Джина сънува нейната Голяма Птица и стиска здраво новата си чантичка. Андреа спи в новата си пижама, която ѝ донесе Дядо Коледа. Нощта на Рождество Христово е. Дървото, което вчера израстваше от почва, съставена от подаръци, отново стърчи от поставката си на Коледно дърво. Подаръците сега вече са станали собственост на получателите си. Опаковъчните хартии са събрани и изхвърлени на боклука. Чиниите са измити и остатъците от пуйката изчакват в хладилника, за да се превърнат в сандвичи през следващата седмица. Нощта на Рождество Христово е. Последното парче от ябълковата торта беше изядено от моят шурей. Последният от албумите със снимки от Рождество Христово е прибран. Нощта на Рождество Христово е.

Часовникът удари полунощ и аз трябва да лягам да спя, но все още съм буден. Продължавам да съм буден поради една шокираща мисъл. През изминалата седмица светът беше различен. Той беше временно променен. Магическият прах на Рождество светеше за кратко по бузите на хората, за да ни напомни за това, което си заслужава да имаме и какви се очаква да бъдем. Изоставихме ежедневните си занимания и погледнахме към Витлеемската звезда. Това е период на радост, защото, повече от всяко друго време, ние мислим за Исус и споменаваме името му. И какъв е резултатът? За няколко скъпоценни часа нашите небесни желания влизат в хармония и ние се превръщаме в хор. Разнороден хор, съставен от пристанищни работници, бостонски юристи, нелегални емигранти, домакини и хиляди други странни хора, които считат, че мистерията на Витлеем всъщност е реалност. Ние пеем „Ела и го виж” и събуждаме даже най-дълбоко спящите овчари и им посочваме бебето Христос.

В продължение на няколко скъпоценни часа той е виждан. Христос Господ. Тези, които са изживели цялата година без да го видят, внезапно го виждат. Хора, които са свикнали безцелно да изричат името му се спират, за да му отдадат възхвала. Очите, които сега са освободени от слепотата на егоизма, се удивляват на неговото величие. Внезапно той е навсякъде. Той е в усмивката на полица, който който шофира колата си, която е пълна с подаръци за сиропиталището. Той проблясва в очите на тайванският сервитьор, когато той ви разказва за предстоящото си пътуване за Коледа, за да види децата си. Той е във вълнението на бащата, който е толкова благодарен, че му е дадена възможността да изрече завършващата молитва на обедната маса. Исус е в сълзите на майката, когато посреща своя син, който се връща от чужбина. Той е в сърцето на мъжът, който прекара сутринта на Рождество Христово на пързалката, раздавайки студени сандвичи и топли

пожелания. Исус е в тържествената тишина на тълпата от купувачи в мола, които слушат хора на децата от началното училище, който пее химн за бебето от Витлеем. Емануил. Той е с нас. Бог е близо. Нощта на Рождество Христово е. След няколко часа ще започне почистването – лампите ще изгаснат, коледните елхи ще бъдат изхвърлени. Скоро животът ще потече в нормалното си русло. Декемврийската щедрост ще се превърне в януарски плащания на сметките и магията ще започне да избледнява. Но за сега магията все още е тук. Може би поради това аз все още съм буден. Аз искам още малко да поглъщам този дух. Искам да се моля за хората, които виждатки Исус днес, ще го потърсят през следващият Август.

Хрумва ми една странна мисъл: **ако той може да направи толкова много неща в отговор на толкова боязливите молитви, които са произнесени неуверено през Декември, колко повече може да направи Исус, ако ние мислим ежедневно за него?**

Тъмната страна на развода

Рано или късно всеки влиза в контакт с развода. Приятел, брат, колега или може би самият вие. Ако до сега не сте били засяган от развода, вие вероятно ще бъдете, защото той е една от отличителните черти на обществото ни. В днешната култура разводът се прокрадва или лакомо ни гледа като хищник, който изучава плячката си.

Какво казва Бог за развода? Какъв основаващ се на Библията съвет е на разположение на хората, чиито сърца са разбити от развода? Какви указания може да предложи Библията на хората, които обмислят да се разведат, за да ги подкрепи и те да останат верни на брака? Докато изучаваме заедно тези болезнените теми, помнете следното: **Бог мрази развода. Но същият Бог, който мрази развода, обича разведените хора така, както обича всичките Си деца.** Ако обмисляте да се разведете, аз се моля да преосмислите намерението си, ако въобще е възможно това. А ако сърцето ви е разбито вече от развода, идете при Него за да ви излекува. Ако разводът ви е отделил от Бога, аз се моля вие да намерите пътя за връщане обратно при Него. Той е оставил лампата да свети. Вратата не е заключена. Той ви чака.

В антрето на паметта ми виси една снимка, която е много ценна за мен. Това е снимка на един мъж и една жена, двама души, които са в седмото десетилетие от живота си. Мъжът лежи в едно болнично легло, но то се намира в хол, а не в болнична стая. От гледна точка на ежедневието, тялото му е напълно безполезно. Мускулите му са унищожени от една болест до такава степен, че са опънати от едната до другата кост като тъканта на платното върху спиците на чадър. Мъжът диша през маркуч, който е прикрепен към една дупка в основата на гръкляна му. И въпреки, че тялото му е безполезно, очите му блестят и те изследват стаята. Те изследват стаята и търсят неговия другар, една жена, чиято възраст е прикрита зад младежката ѝ енергичност. Въпреки че косата и е посивяла, тя излъчва енергия и здраве, които са в пълен контраст с фигурата, която лежи в леглото.

Тя енергично изпълнява ежедневието си работа – да се грижи за съпруга си. С неотклонна вярност тя прави това, което е правила през изминалите 2 години. Работата ѝ не е лека: трябва да го бръсне, да го къпе, да го храни, да реши косата му, да мие зъбите му. Тя държи ръката му, докато двамата седят заедно и гледат телевизия. Става нощем и вентилира белия му дроб. Навежда се над него и целува лицето му, което гори от треска. **Колко скъпа е тази снимка, защото това е снимката на родителите ми.**

Някои биха казали, че тя е трагична снимка за онова, което болестта може да направи с тялото на човека. И въпреки, че това е вярно, тя е славно напомняне за това, какво може да направи привързаността и верността в живота на двама човека, които са свързани с връзките на брака. Към момента, в който Бог извика баща ми да си отиде у дома, родителите ми бяха женени от повече от 40 години. Много неща могат да се случат за 40 години. Оженили се по време на Депресията (*Коментар: Между 1929-1939 г Д.Пр*). Родили им се 4 деца, три операции на сливиците, 16 години обучение в колежи, повече от 12 смени на работните места. Шест години през които единият от тях работел сутрешна смяна, а другият – следобедна, за да не остават децата сами без надзор.

Четиридесет години предлагат много основания за развод. И повече от едно извинение единия от двамата да напусне семейството. Те не само издържали на всички ужаси на Втората световна война, но освен това издържали на повече от 100 семейни войни. И кое беше това нещо, което даде на техния брак силата да оцелее? Веднъж, няколко месеца преди смъртта му, аз попитах баща ми какво ги е държало двамата заедно. А той ми отговори: „**За нас не съществуваше варианта да се разведем.**“

За тях бракът е бил нещо завинаги, брак, при който двамата си казват един на друг: „*Аз ще те обичам даже когато ти си мислиш, че аз не те обичам. Ще те обичам, когато си болен. Когато имаме пари и когато нямаме пари. Ще те обичам вечно.*“ Бракът изисква най-високото ниво на издръжливост, нежност и топлина, която човек може да събере в себе си. Колко странно е, че двама души могат да застанат пред една група от хора, да се погледнат един друг в очите и да обещаят заедно да плават през бурното море на

живота. Това е смахнато и невероятно, но въпреки това, такъв е Божият план. **Институцията на дома е идея на Бога.** Когато Бог създал човека и разбрал, че творението Му е самотно, Той се захванал да работи и му създал другар. Той ги събрал двамата в тази първа красива сватба. Жирафите били техни шаферки, а лъвовете били приятели на младоженеца. Всички отишли до дървото, под което била застлана пътека от борови иглички. И Самият Бог ги обявил за съпруг и съпруга. И още по време на този първа сватба бракът изпаднал в трудни моменти. Докато вървяла по начертания ѝ път, тази уважавана институция, която била благословена от Бога, бракът се превърнал във вариант за някои хора за търсене на любов на друго място.

Никой никога не е казвал, че бракът е лесно нещо. **Някои казват, че сватбата е събитие, а бракът е постижение.** Изисква се търпение, грижовност и даване, даване и даване. Понякога тази връзка ще прилича на гладка копринена лента, завързана на опашката на малкото пони на някое момиченце. Но има други моменти, когато тази връзка прилича на огромно въже, което ви омотава – дращещо, предизвикващо сърбеж и ужасно тежко. Името на тази връзка е „**обвързване**.“

Защо брачното обвързване е толкова важно за Бога? Добре е да помним, че брачната обвързаност е идея на Бога. Бракът е част от Божия завет с хората. Това е част от неговата самоличност. Той е Богът, който погледнал към Аврам и обещал: „Аз ще те благословя.“ Той е Богът, който погледнал към децата на Израел и обещал: „Аз никога няма да ви изоставя.“ Той е Богът, който стоял на хълма, от който се възнесъл на небето и казал: „Аз ще бъда винаги с вас до края на света.“ Брачната клетва и брачният договор започват чрез отделянето ни от нашите родители и съюзяването ни с нашия брачен партньор. Превръщането в една плът като брака стига до своя завършек когато двамата партньори се обединят телесно, умствено и емоционално в едно тяло.

Разводът не е Божия идея. Разводът не е създаден от Бога, а е проява на Божията търпимост. Спомняте ли си случая, когато юдеите задали въпрос на Исус за развода? *„Исус им отговори: „Моисей ви разреши да се развеждате с жените си, защото вие отказате да приемете Божието учение, но в началото разводът не беше разрешен. Казвам ви, че всеки, който се разведе с жена си и се ожени за друга жена, е виновен за прелюбодейство. Единствената причина мъж да се разведе с жена си е, ако жена му има сексуални отношения с друг мъж.“* (Мат.19:8-9 – мой превод) Когато нарушаваме брачното споразумение, ние нарушаваме това, което Бог ни е призовал да бъдем. *„Господ, Богът на Израел казва: „Аз мразя развода...затова внимавайте. И не разрушавайте доверието си.“* (Мал.2:16 – мой превод).

По-лесно да се каже, отколкото да се направи. *Божее, не разбираш ли? Аз влизам в къщата си и все едно, че влизам във военна зона. Предпочитам да стоя на работното си място, отколкото да се прибирам у дома в петък вечерта...Къщата ни е пълна с напрежение, което е толкова осезаемо, че може да бъде рязано с нож. Как е възможно да очакваш от мен да уважавам и да почитам такъв вид съглашение?...*

Как отговаря Бог на такъв въпрос? Като казва: *„Аз очаквам това от теб, защото Аз почитам и уважавам същия вид съглашение с теб!“* За да разберете важноста, която Бог придава на съглашенията и договорите, прочетете Бит.15:1-21. Ако искате, считайте, че в този текст е описана брачната церемония между Бога и хората му. Бог обещава да благослови Аврам с много деца. После Бог подрежда сцената, като подпечатва завета (съглашението) си с тях. Той инструктира Аврам да подготви някои животни и птици.

Церемонията се състои в вземането на две животни, в разрязването им надлъжно на две половини и отдалечаването на двете половини една от друга, **за да се оформи пътека между тях.** Според традицията хората, представляващи едната от двете страни на съглашението минава по пътеката между двете части на разрязаното животно, казвайки: **„Нека това, което се случи на тези животни, да ми се случи и на мен, ако наруша завета си.“** След това хората от другата страна на съглашението правят същото, като носят факла и съд с димящ тамян и повтарят същата клетва. В случая със завета между Бога и Аврам, човекът се събудил и видял, как една факла и съд с димящ тамян минали по пътеката между разрязаните животни. Така Бог подпечатал завета си с Аврам. Колко забележително е това! Бог прави договор с човека. Отново и отново Бог продължавал да почита този договор:

Когато децата на Израел се оплакали от робството им в Египет, Бог не ги изоставил.

Когато Той ги освободил и те пожелали да се върнат обратно в Египет, Той не ги изоставил.

Когато те си направили златно теле и започнали да се покланят пред него и да го боготворят, Бог не ги изоставил.

Когато техният Цар Давид лъгал, измамвал и извършил прелюбодейство и убийство, Бог не ги изоставил.

Когато собствените Му приятели заспали, докато Той агонизирал в Гетсиманската градина и се молел, Той не ги изоставил.

Когато един от учениците му Го предал, като Го целунал по бузата, Той не ги изоставил.

Когато римските войници с камшиците си превърнали гърба му на кайма, Исус не ги изоставил.

Когато гвоздеите с ужасна болка пронизали тялото Му и се забили в кръста, Исус не ги изоставил.

Когато Той възкръснал от гроба и намерил учениците си да се крият страхливо в горната стая, Той не ги изоставил.

Ето такъв е Богът, на когото служим. Той е Бог на завета. Поради това обещанията на завета са толкова важни за Бога. Бог, който вярва, че е важна клетвата, която е дадена при сключване на завета, трябва да бъде почитан и уважаван. И като деца на Бога, това е нашето наследство. Наследство, което ви призовава да бъдете верни, не само към Бога, но и към брачния си партньор. Ако вашият брак се нуждае от повторно построяване, вие се нуждаете от Бог, който ви е казал да се обръщате към Него с молба да построи отново вашия дом. Ние имаме наследство на верността. Няма по-важна причина за да бъдете верен на вашия брачен партньор от изискването да отдавате почит на Бога, който е бил верен към вас.

За периода от 1960-1980 броят на разводите в САЩ се е увеличил двойно. През 1980 са предсказали, че към 2000 год. броят на разводите отново ще се увеличи двойно спрямо 1980 год. Защо? За да разберем този криза в обществото, нека да разгледаме по какъв начин обществото влияе на семейството. Виждаме, че има влошаване на връзките в обществото, които в миналото служеха за подкрепа на семейството. Имаше време, когато се чувствахме отговорни пред семейството. Когато баба и дядо живеяха недалече, когато мама и тате живеяха на съседната улица, а братовчедите ни живеяха в същия град. Разводите бяха редки, бяха нещо необичайно, даже се считаха за нещо скандално. Но всичко това остана в миналото. Днес често пъти ние не познаваме съседите си, още по-малко се чувстваме длъжни да се съобразяваме с мнението им. **Днес средностатистическият американец живее най-малко на 250 км разстояние от някой свой роднина и сменя местоживеенето си веднъж на 4 години.** И какъв е резултатът? *(Коментар: Резултатът е дърво без корен. Д.Пр.)* Всеки път, когато се преместваме да живеем на ново място, ние се озоваваме в нова ситуация и сме все непознати за хората около нас. Тази анонимност е семето за намаленото чувство за отговорност пред другите хора. **Никой не се интересува какво правите вие, поради което изглежда, че вече не е важно какво правите.** По този начин в обществото ни намалената отговорност и увеличената анонимност допринесоха за експлозивното нарастване на броя на разводите. Поведението ни се промени: това, което в миналото се срещаше рядко и беше скандално, сега е приемливо и широко разпространено. Но Божието учение не се е променило. По тази тема то казва много ясно: Бог мрази развода. Той уважава завета си с нас и очаква ние да правим същото. Бог мрази развода. Но в Библията много ясно се казва: „Бог обича разведените хора.“ Разводът не е най-големия грях, а е грях като другите грехове. **Няма такова място, от което да не можем да започнем отново и начисто живота си.** Няма място, което да е толкова далечно от Бога, че Той да не може да ни привлече отново към Себе си.

Бог обича разведените хора, но мрази развода. **О, колко лесно сме склонни да минем от едната крайност към другата!** От една страна ние проповядваме за гнева на Бога към онези, които вършат грях, а в същото време неоснователно издигаме развода като грях, който е по-голям от другите грехове, което не е вярно. Резултатът от това са очукани и подути от бой хора, които се питат, дали Бог изобщо ще ги приеме отново. Или в стремежа си да бъдем състрадателни към тези очукани и подути от бой хора, ние отиваме в другата крайност в състраданието си към тях. А хората отстрани ни гледат и си казват: „Ако да се разведе е толкова лесно, тогава защо да оставам женен?“

А налягането задължително трябва да се поддържа високо. Бог мрази развода. Той го мрази, защото развода уврежда децата, които Бог обича. Но нека същевременно високо и ясно да казваме, че Бог обича разведените и че разводът не е грях, който е по-голям от другите грехове. Същият Бог, който ще прости лошото ви поведение или лошото ви настроение, може да прости и лошото решение в брака. Учението на Бога е много ясно, но изглежда, че ние не го слушаме с отворени уши.

Чуйте какво казва Бог за развода:

„Някои фарисеи дойдоха при Исус и се опитаха да Го изпитат. Те попитаха: „Правилно ли е мъж да се разведе с жена си поради всяка причина, която избере?“ Исус отговори: „Сигурно сте чели в Писанията: Когато Бог сътвори света, Той ги направи мъж и жена. И Бог каза: „Затова мъжът ще напусне баща си и майка си и ще бъде съединен с жена си, и двамата ще станат едно тяло. Така че те вече не са двама, а едно. Бог е свързал двамата заедно, с цел никой да не ги разделя.“ Фарисеите попитаха: „Тогаваша защо Моисей заповяда на мъжа да се развежда с жена си, като ѝ даде разводно писмо?“ Исус отговори: „Моисей ви позволи да се развеждате с жените си, защото вие отказахте да приемете Божието учение, но в началото разводът не беше разрешен. Казвам ви, че всеки, който се разведе с жена си и се ожени за друга жена, е виновен за прелюбодейство. Единствената причина мъж да се разведе с жена си е, ако жена му има сексуални отношения с друг мъж.“ Учениците Му казаха: „Ако това е единствената причина мъж да може да се разведе с жена си, тогава е по-добре ние да не се женим.“ Исус отговори: „Не всеки може да приеме това учение, но Бог е направил някои хора способни да го приемат. Има различни причини поради които някои мъже не могат да се оженият. Някои мъже са родени без способността да станат бащи. Други са направени такива по-късно в живота си от други хора. А

някои може да са се отказали от брака заради небесното царство. Но човекът, който може да се ожени, трябва да приеме това учение за брака. “ Хора доведоха малките си деца при Исус, за да постави ръцете си върху тях и да се моли за тях. Учениците Му ги смъмриха, но Исус каза: „Нека малките деца да дойдат при Мен. Не ги спирайте, защото небесното царство принадлежи на хората, които приличат на тези деца. “ И след като постави ръцете си върху децата, Исус замина оттам. “ (Мат.19:3-15 - мой превод)

Когато се борите да разрешите дилемата на развода, помнете следните три истини: Бог цени хората. Тази истина е в основата на всяко Негово учение. **И понеже Бог ни обича, Божият закон съществува не заради нашето удоволствие, а заради нашата защита.** Ние сме Негово притежание. Ние принадлежим на Бога. Ние сме Негови деца. Бог цени заветите, които е сключил с нас. Бог е Богът на заветите. Когато Бог каже нещо, Той го прави. Той е искрен. Бог не си заминава. Той държи на думата си. Бог винаги основава връзката си с хората върху някакво обещание. Той живее в хармония с обещанието, а не в хармония с някаква система или с някаква книга с правила. Бог знае, че нарушаването на заветите пречупва хората. Ако аз ви кажа, че ще направя нещо, а след това не го направя, нещо вътре във вас ще се счупи. Ако не успея да изпълня някое обещание, което съм дал на дъщерите си, те ще ме погледнат и ще ми кажат: „Но тате, ти обеща.“ От Бога ние получаваме само обещание. И Бог знае, че след като всичко е само обещание, когато обещанието не бъде изпълнено, сърцата биват разбивани.

Ако сте участвали или сте били засегнати от развод, или ако сте били свидетели на развод, вие знаете как изглеждат и как се чувстват разбитите хора. Разводът ни принуждава да казваме и да правим неща, които преди това сме считали, че са отвратителни и неприемливи. Разводът е война. Война за територия. Студена война. Война, в която оръжията са думите. Физическа война. Но разводът е война. И както е при всяка война, в нея има ранени и катастрофи. Разводът е трагедия.

Обмисляте ли да се разведете? Моля ви, отново премислете своя план. Дайте на брака всичко, което сте получили благодарение на него. Дайте най-доброто от себе си, за да запазите брака и семейството си. А ако вече сте направили това, дайте му още един шанс. Извървете не просто още един километър, а още 5, 10 и 100 километра. Хранете брака. Помнете първоначалния план. Дръжте го жив. **И никога, никога не подценявайте болката от разбития брак.** Помнете, че Бог мрази развода (Мал.2:16). Разводът не е грях, който е по-голям от другите грехове. Той е грях. Той е грешка. Но той е простим.

Вие щастлив ли сте от брака си? Тогава бъдете състрадателен към хората, които не са щастливи. Ако в църквата ви или сред приятелите ви има някой, който е разведен, не бъдете критично настроен към този човек и не го отбягвайте. Или може би сте разведен? Тогава търсете изцерителната Божия милост. Покайте се и започнете отначало. Вие бяхте ранен в битката, но Бог може да превърне тази болка в нещо красиво. Той и преди е правил това; Той отново ще го направи. Може би болката, която сте изживели ще ви подготви за да помагате на други хора, които съща страдат.

Какъв е основния извод относно развода? Какво иска Бог да правим ние по отношение на развода?

Ако сте женен, Бог иска от вас да останете женен. Когато се жените, вие правите договор пред Бога. И Той иска вие да уважавате този договор.

Ако сте разведен, Бог иска от вас да направите всичко възможно, за да се примирите с бившия си брачен партньор. Разбираемо е, че това не винаги е възможно да стане. Обстоятелствата може да са извън способността ви да ги преодолеете. Но това, което е невъзможно за хората, е възможно за Бога. Богът, който е довел отчужденото човечество отново до връзката му с небесния Отец, притежава силата отново да съедини разделените брачни двойки. Но Бог не е само Бог който създава, но може и да пресъздава, и Той иска да пресъздаде вашия брак и вашия живот. Той е Бог, който иска да работи във вашия дом и да направи това, което вие си мислите, че е невъзможно.

Ако сте се развели, противопоставяйки се на Библията, примирете се с брачния си партньор. А ако това не е възможно, тогава приемете Божията милост и продължете напред. Стремете се да живеете така, че от тук нататък да сте харесван от Бога. Бог е милостив Бог. Той може да прощава гняв, клюки и злонамереност. Той е милостив Бог. Той е Богът, който е проявил милост към жената, която била хваната в прелюбодейство. Той е Бог, който не само простил, но и възложил работа на самарянката, която се била женила за 5 различни мъже и вече живеела с 6-ти мъж без да е женена за него. Дали Той е Бог на милостта? Да!

Независимо от това, дали обмисляте да се разведете или вече се борите с болката от развода, Бог иска да ви изведе от тази тъмна страна. Поемете ръката Му и напуснете тъмната страна на развода за да видите новия хоризонт от върха на планината.

Мъглата на разбитото сърце. Това е мъгла, която е толкова гъста, че лукаво държи душата в затвора и отказа лесно да я пусне от там. Всеки човек може да попадне под този тежък облак. Униние, обезкуражаване, разочарование, съмнение – всички тези неща са спътници на това ужасно състояние. Мъглата на разбитото сърце обърква живота ни. Тя е причината трудно да виждаме пътя, по който трябва да

вървим. Почистват предното стъкло на колата. Намаляват скоростта. Правите всяко нещо, за което се сетите, но нищо не помага. Когато тази мъгла ни заобиколи от всякъде, виждането ни е блокирано и утрешният ден ни се струва някъде в далечното бъдеще. Когато тези талази ни сграбчат в прегръдките си, даже и най-искрите думи за помощ и надежда се превръщат в кухи фрази. Ако някога сте били предаван от приятел, вие знаете за какво говоря. Ако някога сте били изхвърлен на бунището от брачния си партньор или сте били изоставян от родител, тогава ви знаете какво представлява тази мъгла. Ако някога сте хвърляли лопата пръст върху ковчега на любимия човек или стояли буден край леглото на обичан човек, вие също познавате този облак.

Ако сте били в тази мъгла или сега се намирате в нея, **можете да бъдете сигурен в едно нещо** – **вие не сте сам в нея**. Даже и най-опитните морски капитани изгубват обносните си при появата на този нежелан облак. Както беше казал един комедиант: „**Ако разбитите сърца бяха реклами, всеки от нас щеше да бъде показван по телевизията.**“ Припомнете си последните 2-3 месеца. Колко разбити сърца срещнахте? Колко наранени духове видяхте? За колко трагични истории четохте?

Моите спомени са отрезвяващи: Жената, чиито съпруг и син загинаха при нелепа автомобилна катастрофа. Привлекателната майка на три деца, която беше изоставена от съпруга ѝ. Детето което беше ударено и убито от преминаваща кола за събиране на отпадъците, докато то слизало от училищен автобус. Майка му, която го чакала там, станала свидетелка на трагедията. Родители, които намерили сина си на юношеска възраст умрял в гората зад дома им. Той се обесил на едно дърво на собствения си колан.

Списъкът може да бъде продължен, нали? Трагедии на мъглата. Как те настройват виждането ни и разрушават мечтите ни? Забравям всичките си велики мечти да окажа влияние върху света. Забравям за всичките си планове за промяна на обществото. Забравям за всичките си стремежи да преместя планини. Забравям всичко това. Само ми помогнете да остана жив през тази нощ! Страданието на разбитото сърце.

Елате за малко с мен, за да станем свидетели за онова, което се е случило в може би най-мъгливата нощ в историята на човечеството. Сцената е много обикновена и вие лесно ще я разпознаете. Долина, осяяна с възлести маслинени дървета. Повърхността е покрита с големи камъни. Ниска каменна ограда. Тъмна нощ. Вгледайте се в тази картина. Погледнете отблизо през приведените клони на дърветата. Виждате ли тази личност? Виждате ли тази самотна фигура? Какво прави той? Лежи по очи на земята. Лицето му е изцапано от сълзи и кал. Юмруците му удрят по твърдата земя. Очите му са широко отворени и са пълни със страх. Косата му е сплъстена от солената пот. Това на челото му кръв ли е? **Това е Исус. Исус в Гетсиманската градина.** Може би сте виждали класическата картина, на която е изрисуван Исус в Градината. Коленичил край един голям камък. С белоснежна роба. Ръцете ми са мирно сгънати за молитва. Лицето му излъчва спокойствие и ведрост. Над главата му има ореол. Сноп светлина от небето осветява златисто кафявата му коса. Вижете, аз не съм художник, но мога да ви кажа нещо за тази картина. Художникът, който е нарисувал тази класическа картина не е използвал текста на евангелието на Марк за свое ръководство. Вижете какво пише Марк за тази болезнена нощ:

„Отидоха на едно място, наречено Гетсимания; и Той каза на учениците Си: „Стойте тук, докато се помоля.“ И взе със Себе си Петър, Яков и Йоан; и започна да се ужасява и измъчва. И им каза: „Душата ми е обхваната от скръб до смърт. Стайте тук и бдете.“ И като отиде малко напред, падна на земята; и се молеше, ако е възможно, да Го отмине този час, като казваше: „Авва, Отче, за Теб всичко е възможно; отмини ме с тази чаша; не обаче, както Аз казвам, а както Ти искаш.“ И дойде, и ги намери заспали; и каза на Петър: „Симоне, спиш ли? Не можа ли един час да бдиш? Бдете и се молете, за да не паднете в изкушение. Духът е бодър, а тялото – немощно.“ И пак отиде и се помоли, като каза същите думи. И като дойде пак, намери ги заспали, защото очите им бяха натежали; и не знаеха какво да Му отговорят. И дойде трети път и им каза: „Още ли спите и почивате? Достатъчно! Дойде часът! Ето, Човешкият Син е предаден в ръцете на грешниците. Ставайте! Да вървим! Ето, идва моят предател!“ (Марк 14:32-42)

Погледнете изразите „и започна да се ужасява и измъчва“; „Душата ми е обхваната от скръб до смърт.“; „И като отиде малко напред, падна на земята.“ Дали това ви прилича на картината на светият Исус, който си почива върху дланта на Бога? Едва ли. Марк е използвал черната боя, за да опише тази сцена. Ние виждаме „човек на скърби“ (Ис.53:3). Виждаме човек, който се бори със страха, с отговорности си и копнее за облекчение. Ние виждаме Исус в мъглата на разбитото сърце.

Авторът на Евреи по-късно написал: „Този Христос, в дните на плътта Си, като принесе със силен вик и сълзи молитви и молби на Този, който можеше да го избави от смъртта.“ (Евр.5:7) Боже, какъв портрет! Исус страда от болка. Исус е обхванат от страх. Исус е облечен не със святост, а с човечност.

Следващият път, когато мъглата ви обгърне, вие можете да си спомните за Исус в Гетсиманската градина. Следващият път, когато си помислите, че никой не ви разбира, прочетете отново Марк 14. Следващият път, когато вашето самосъжалението ви убеди, че никой не го е грижа за вас, идете в

Гетсиманската градина. Следващият път, когато се чудите дали Бог наистина е усетил болката, която преобладава в нашата прашна планета, чуйте го как се моли сред маслинените дървета.

Ето какво искам да ви кажа. Когато виждаме Бога по този начин, това прави чудеса по време на собственото ни страдание. Бог никога не е приличал повече на хората, отколкото в този час. Бог никога не е бил по-близо до нас, отколкото когато е страдал. Превъплъщението никога не е било толкова пълноценно, колкото е било в Гетсиманската градина. **Вследствие на това времето, прекарано в мъглата на болката може да се превърне в най-великият дар на Бога.** Това може да е часът, по време на който ние най-накрая можем да видим нашия Създател. Ако е вярно, че в страданието Бог най-много прилича на човека, може би в нашето страдание ние бихме могли да видим Бога както никога преди това. Ако се носите безучастно по течението на развода, спомнете си: в това време на страдание може би вие сте най-близо до Бога. **Бъдете нащрек. Внимавайте.** Може би по ръката, която се протяга към вас, за да ви изведе от мъглата има белег, че е била пробита от гвоздей.

Четири принципи за пълноценен живот

Пълноценен, изпълнен. Тези думи са толкова неуловими за нашите нервни и неспокойни сърца. Кой от нас не е копнеел за нещо, което даже съвсем малко да прилича на пълноценен живот в нашия трескав и възискателен свят, който постоянно ни пита “Какво си направил напоследък за мен?” Пълноценен е велика дума, но единственият проблем е как да намерим този живот. Разбира се, ние можем да отворим тълковния речник и да намерим тази дума, но проблемът е, че трябва да търсим тази дума сред страниците на живота си. Истината е, че пълноценният живот е достъпен за всеки човек, който е достатъчно гладен, че да приеме четирите принципи, които са описани тук. **Ако искате пълноценен живот, ако сърцето ви плаче за дълбоко задоволство, вслушайте се в това, което е написано тук, за да попиете принципите, които дават живот.** Вашето сърце ще ви благодари за това.

1. Намирайте радост в обикновените неща. Ние изиграхме всички игри, които знаехме. Тичахме нагоре и надолу по хълма. Играхме на играта “Намери ме” и се криехме зад кушетката. Удряхме се с плажната топка по главите. Борихме се, играхме на рими и танцувахме. Това беше голяма вечер за мама, татко и да малката Джена. Толкова много се забавлявахме, че пренебрегнахме вечерният час за лягане и затворихме телевизора. И ако не беше се извила бурята, кой знае доколко късно щяхме да играем.

Но излезе буря. Заваля проливен дъжд и капките заудряха по прозорците. Силен вятър откъм Атлантика зафуча и прелетя през близките планини с голяма скорост, но силата му се загуби там. Съседната долина изигра ролята на фуния и насочи вятъра и дъжда към нашия град. Ние отидохме в спалнята, легнахме си и в тъмнината слушахме небесният оркестър. Светкавицата танкуваше на небето като диригентска палка, която даваше знак на барабаните да избумтят. Усетих го, когато лежахме в леглото. То премина над мен със сладкия аромат на току-що валиял дъжд. Жена ми лежеше тихо до мен, а Джена използваше стомаха ми като възглавница и също не говореше. Второто ни дете, което щеше да се роди след един месец, си почиваше в утробата на майка си. Те сигурно също го бяха усетили, но никой не проговори. То влезе в нашето присъствие, все едно че беше въведено от самият Бог. И никой от нас не смееше да мръдне от страх, че то ще изчезне завинаги.

Какво беше това? Това беше един вечен момент. Един момент от време, което не се измерваше с измеренията на времето. Една минута, която отказа да умре след изминаване на 60-те секунди. Момент, който беше изваден от измерението на времето и беше удължен до вечността, за да могат всички ангели да свидетелстват за неговото величие. Един вечен момент. Момент, който ни напомня за богатствата, които ни обкръжават. Вашия дом. Мирът в разума ви. Здравето ви. Момент, който нежно ви укорява да това, че прахосвате твърде много време за прекомерното ви занимание с временните неща, като спестовни сметки, къщи и точност. **Момент, който може да направи и най-мъжествените очи да се премрежат от сълзи и да придаде ясно виждане и на най-мрачния живот.**

Вечните моменти имат най-разнообразна история. Вечен момент е имало, когато Създателят се усмихнал и казал: “*Това е добро.*” Вечен момент е имало, когато Авраам се молил да получи милост от Божията милост: “*Но ако в този град има само десет праведници.*” Вечен момент е имало, когато Ной отворил вратата на Ноевия ковчег и вдъхнал свежия въздух след потопа. Вечен момент е имало, когато един дърводелец, няколко миризливи пастири и една изтощена родилка **стояли в мълчаливо удивление, вперили поглед в бебето в яслата.** Вечни моменти.

И вие сте имали такива моменти. Всички ние сме имали такива моменти. Когато двамата с внучето си усещате полюляването на портичката в лятната вечер. Когато търсиш да видиш лицето на любимия при

трепета на пламъка на свещта. Когато поставяш ръката си в ръката на съпруга си, докато се разхождате по окапалите пожълтели листа в парка и вдишвате свежия есенен въздух. Когато чувате как 6-годишният ви син благодари на Бога за всичко, както за златната рибка в аквариума си, така и за баба си. Ние се нуждаем от тези моменти, защото те ни напомнят, че всичко е наред. **Царят продължава да е на трона си и живота продължава да си заслужава да се живее.** Вечните моменти ни напомнят, че любовта продължава да е най-ценното ни притежание и че няма защо да се страхуваме за бъдещето си. Когато започне следващия вечен момент в живота ви, приемоте го. Поставете главата си на възглавницата и се потопете в него. Не се поддавайте на изкушението да го съкратите. Не нарушавайте тишината. В такива моменти по някакъв много специален начин вие сте на свята земя.

2. Пребройте благословиите си. Един час на задоволство. Няколко минути на спокойствие. Скъп момент на мир. Всеки от нас си има обстановка, в която го посещава задоволството. Рано сутрин, докато кафето е горещо и всички останали спят. Късно вечерта, когато целувате заспалите очи на 6-годишното си дете. Когато сте с лодка в езерото и спомените от живота ви оживяват. Когато четете старата и поизносена, даже накапана от сълзи Библия. Когато сте в прегръдките на съпруга или на съпругата си. По време на вечеря на Деня на Благодарността или когато седите близо до Коледната елха. Един час на задоволство. Един час, когато спешните неща са забравени и стремежите ни са изчезнали. **Един час, когато разбираме, че целият ни живот, прекаран в упорит труд и кървава под не могат да ни дадат това, което кръста ни дава за един ден – чиста съвест и ново начало.**

Но за нещастие, в нашето непрестанно преследване на графици, срокове, съперничества и гледане от страни, подобни часове са толкова често срещани, колкото често виждаме еднокраки маймунки. **В нашият свят задоволството е непознат уличен търговец,** който се лута и търси дом, където ще му отворят, но много рядко намира отворена врата. Този стар уличен търговец се придвижва бавно от къща до къща, потропва по прозорците, почуква по вратите и предлага стоката си: един час на спокойствие, една усмивка на приемане, един знак на взаимопомощ. Но стоката му рядко бива приемана. **Ние сме твърде заети, за да бъдем доволни.** Кое е лудост, тъй като причината, заради която днес се убиваме от работа е, защото си мислим, че по този начин утре ще бъдем доволни. Ние казваме: “Не сега, благодаря. Имам много работа за вършене. Имам да получавам твърде много високи оценки, да постигнем много високи постижения, да спестя твърде много пари, да спечеля твърде много повишения. Освен това, ако съм доволен, някой може да си каже, че аз вече нямам амбиции.” **Поради това уличният търговец, наречен Задоволство ни отминава.** Когато го попитам защо толкова малко хора го посрещат радушно в домовете си, неговият отговор ме осъжда: “Разбирате ли, моята цена е висока. Хонорарът ми е много голям. Аз моля хората да забравят за техните графици, безпокойства и тревоги. Изисквам от тях да се откажат от 14-часовия си работен ден и от безсънните си нощи. Може би си мислите, че имам много клиенти, но хората странно се гордеят с язвите и с главоболията си.”

Мога ли да ви кажа нещо лично? Искам да свидетелствам. Тук съм за да ви кажа, че тази сутрин приех този уличен търговец в моя хол. Не беше лесно. В по-голямата си част списъкът на задачите ми за деня **не беше изпълнен.** Както винаги, отговорностите ми тежаха като воденичен камък. Трябваше да се обаждам на разни хора по телефона. Трябваше да пиша писма. Трябваше да проверявам счетоводни сметки. Но странното нещо се случи тогава, когато се захващах за работа, защото се оказа, че дъщеря ми Джена имаше нужда от моята помощ. Болеше я стомаха. Майка ѝ беше в банята, поради което се падна на татко да я вземе на ръце. **Тя беше 3 седмично бебе.** В началото се опитах да оправям нещата с едната ръка и да я държа с другата. Тя се усмихваше. Може би и на вас ви се е случвало същото? Чак когато разбрах, че това е невъзможно, в същото време разбрах, че това съвсем не беше нещото, което исках да направя. Седнах и държах нейното стегнато коремче допряно до гърдите ми. **Тя започна да се успокоява и от устните и излезе силна въздишка.** **Хленченето ѝ премина в гукане.** Тя се отпусна на гърдите ми и малкото ѝ ушенце се озова на върха на главата ми. После ръцете ѝ се отпуснаха и тя заспа. В този момент уличният търговец почука на вратата ми. **Сбогом, график. Ще се видим по-късно. Върнете се утре, спешни задачи, здравей Задоволство, влизай. И ето ни тук, ние седим, Задоволството, дъщеря ми и аз.** С химикалка в ръката и с бележник, опрян на гърба на Джена. Тя никога няма да си спомни този момент, а аз никога няма да го забравя. Стаята се изпълни със сладкия аромат на момента. Вкусът на шанса предизвика усещането на сладост в устата ми. Слънчевият лъч на наученият урок осветли неразбирането ми. Това е един момент, който никога няма да отmine. Задачите? Те ще бъдат свършени. Обажданията по телефона? Те ще бъдат направени. Писмата? Те ще бъдат написани. И знаете ли какво? Всички тези неща ще бъдат извършени с усмивка. Но на мен това не ми е достатъчно и аз ще искам повече. Всъщност, аз мисля да дам на този уличен търговец ключ от входната ни врата. “Между другото, Задоволство, какво ще правиш днес след обяд?”

3. Приемайте прошката. Докато Исус се изкачвал по хълма на Голгота, Юда се изкачвал по друг хълм – хълма на съжалението. Той вървял сам. Пътят му бил покрит със срам и болка. Околността била

безплодна като душата му. Тръни на угризение разкъсвали глезените му. Устните, които целунали Царя, били напукани от мъка. На едното от раменете си носел товар, който го карал да се навежда - това бил товарът на собствения му провал. Всъщност не е важно защо Юда е предал своя учител. Независимо дали от яд или от лакомия, крайният резултат е един и същ – съжаление. Преди няколко години посетих Върховния Съд. Докато седях на един от столовете за посетителите, аз огледах великолепието на обстановката. От двете страни на Върховният Съдия седяха колегите му. Облечени с почит, те бяха върхът на справедливостта. Те бяха представители на усилията на безброй умове през хиляди десетилетия. Тук беше мястото, което олицетворяваше най-доброто усилие на човека да се справи със собствените си провали. Колкото и да е безсмислено, аз си помислих, какво ли ще се случи, ако се приближа до мястото на подсъдимия **и помоля за опрощение на грешките ми**.

Прошка за говоренето ми зад гърба на учителя, когато бях в пети клас. Прошка за това, че не бях верен към приятелите си. Прошка за това, че се в неделя се заклевах с думите “Няма да направя...”, а в понеделник казвах “Ще направя.” Прошка за безбройните часове, които прахосах в ровене на канавките на обществото. Това щеше да е безсмислено, защото съдията не може да направи нищо. Може би да ме изпрати за няколко дни в затвора, за да успокои чувството ми за вина, но прошка? Не беше в неговата власт да я дава. Може би поради това толкова много хора прекарват толкова много часове на хълма на съжалението. Ние не сме намерили начин да прощаваме на себе си. Поради това се тътрим мъчително по този хълм. Уморени, с наранени сърца, които се борят с неразрешените грешки. Въздишки на опасения. Сълзи на рухнали надежди. Думи на оправдание. Стонове на съмнения. При някои хора болката е повърхностна, а при други е дълбоко скрита под рядко докосваните лоши спомени, свързани с родителството, с любовта или с професията ни. Някои хора се опитват да я забравят, други се опитват да я помнят, всички се опитваме да се справяме с тази болка.

С натежали като олово крака ние се влачим по житейския си път. Павел е задал въпроса, който всеки от нас си задава: “*Кой ще ме избави от това тяло на смъртта?*” (Рим.7:24) Накрая на пътя ни има две дървета. Едното е изсъхнало и е без листа. То е мъртво, но още е твърдо. Кората му е олющена, откривайки гладка дървесина, която е побеляла от годините. Клонките и пъпките му вече не растат и само голи клони излизат от дънера му. На най-здравият от клоните е завързана примка за бесене. **По този начин Юда се е справил с провала си.** Ех, ако Юда само беше погледнал към съседното дърво. То също е мъртво; то е дървено и също е гладко. Но на него няма примка за бесене. Никой вече не умира на това дърво. Веднъж се е оказало достатъчно. Една смърт за всички хора. Тези от нас, които са предали Исус знаят нещо по-добро от това да са твърде критични към Юда заради избора му на дървото. Да помислим, че Исус наистина ще свали товара от раменете ни и ще свали оковите от краката ни след всичко, което сме му сторили не е лесно за вярване. Всъщност, изисква също толкова вяра, че Исус може да погледне към миналите ми предателства, колкото е и вярата, че той е възкръснал от смъртта. **Всяко от тези две неща е чудо.** Каква двойка са тези две дървета. Разположено само на няколко метра **от дървото на отчаянието** се намира **дървото на надеждата**. **Животът** е парадоксално близо до **смъртта**. **Доброто** е на една ръка разстояние от **лошото**. Примката за бесене и даващият живота се поклащат в една и съща сянка. Но те стоят тук. Човек не може да не се изуми от невъобразимостта на всичко това. Защо Исус стои на най-пустият хълм и ме чака с разперени и прободени от гвоздеите ръце? Това е наричано “луда, свята милост.” (Фр. Бучнер – “Святото пътуване”, стр.52). **Това е милост, която не се подчинява на логиката.** Но тогава се досещам, че милостта не трябва да е логична. **Защото ако беше логична, тя нямаше да е милост.**

4. Завършете надбягването. “*Извърши се.*” (Йоан 19:30) Преди няколко години Пол Симон и Арт Гарфюнkel ни омагьосаха с песента за едно бедно момче, което на сън отишло в Ню Йорк и там станало жертва на суровия живот в този град. Без пари, само с приятели, които са странни хора, той прекарвал дните си, “привеждайки се, търсейки най-бедните места, където ходят окъсаните хора, стремейки се към местата, които само те познават.” Лесно е да си представим този младеж с мръсно лице и износени дрехи, който търси работа и не може да намери. Той се тътри по тротоарите и се бори със студа и мечтае да отиде някъде “където зимите на Ню Йорк няма да насълзават очите ми и да ме водят у дома.” Той се наслаждава от мисълта всичко това да свърши и той да си отиде у дома. Той никога не си е мислил, че може да се откаже.

Но веднъж, когато вече се готвел да хвърли кърпата на ринга, той срещнал един боксьор. Спомняте ли си тези думи? Боксьорът и боецът седели всеки в своят ъгъл на ринга по време на почивката между рундовете и всеки от тях носел белега от всеки удар, който го повалил или го карал да креши в своя гняв и срам: “Напускам, напускам,” но продължавал да седи на ринга. “**Боецът остава на ринга.**” Има нещо магнетично в тази фраза. Тя е изпълнена с правота. **Тези, които могат да останат като боксьора са редки птици.** Не казвам, че те винаги побеждават, а просто, че остават. **Те стоят там. Завършват. Държат се до края.** Но за нещастие, само малцина от нас постъпват така. **Нашата човешка склонност е да се отказваме твърде бързо.** Нашата човешка склонност е да спираме преди да сме пресекли финалната линия. **Неспособността**

ни завършваме това, което сме започнали си проличава и в най-дребните неща: частично окосена ливада; не дочетена до края книга; недописани писма; изоставена диета; кола, която седи на трупчета.

Същата склонност се проявява и в най-болезнените области на живота: **изоставено дете; охладняла вяра; смяна на професиите; развод; неевангелизиран свят.** Засегнах ли някои ваши болезнени места? Или докоснах някой, който обмисля да се откаже? Ако съм направил това, аз ви окуражавам да останете. Искам да ви окуража да си припомните решимостта, с която Исус е вървял към кръста. Исус не се е отказал. Но нито за миг не си мислете, че той не е бил изкушаван да направи това. Видете неговото потрепване, когато чува как апостолите му се клеветят и се карат помежду си. Погледнете го как плаче, когато седи край гроба на Лазар, чуйте го как риде, докато лежи на земята в Гетсиманската градина и се моли. Дали той някога е искал да се откаже? Вие кажете.

Поради това са толкова великолепни думите му **“Извърши се.”** Спрете и слушайте. Можете би да си представите викът му от кръста? Небето е притъмняло. Другите двама осъдени стенат. Замлъкнали са устата на присмиващите се. Може би е имало гръмотевица. Може би е имало плач. Може би е било тихо. Тогава Исус въздъхнал дълбоко, изпънал краката си и извикал: **“Извърши се!”**

Какво се е извършило? **Извършен е бил историческият план за спасяването на човека.** Завършено е било посланието на Бога към човека. Завършена е била работата на Исус на земята като човек. Завършена е била работата за подбиране и обучение на посланиците. Работата е била свършена. Песента е била изпята. Кръвта е била пролята. Жертвоприношението е било направено. Жилото на смъртта е било извадено. Вик на поражение? Едва ли. Осмелявам се да кажа, че ако ръцете му не бяха приковани, победоносно издигнатият му юмрук щеше да се издигне към небето. Не, това не е вик на отчаяние, а на задоволство. Това е победен вик. Това даже е вик на облекчение. Боецът останал на ринга. И благодаря на Бога, че той е останал. Благодаря на Бога, че е издържал.

Близко ли сте до отказването? **Моля ви, не се предавайте.** Обезкуражен ли сте като родител? Продължавайте да се държите. Уморили ли сте се да правите добро? Направете още малко повече. Песимист ли сте за работата си? Завъртете ръкавите си и я извършете отново. В бракът ви няма взаимно разбирателство? Дайте му още един шанс. Не можете да устоявате на изкушението? Приемете Божията прошка и направете още една обиколка. Може би денят ви е изпълнен с мъка и разочарования? Може би считате, че за вас няма бъдеще? Или може би надеждата е забравена дума за вас? Запомнете, завършва не този, който не е ранен или не е изтощен. Точно обратното, завършва този, който е покрит с белези от рани и кръв. Майка Тереза е казала: **“Бог не ни е призовавал да сме успешни, а да сме верни.”** Боецът, подобно на нашия Господ, е прободен и го боли. Той, подобно на Павел, може да е бил завързан и бит. **Но той остава на ринга.** Исус казва, че Обещаната Земя очаква тези, които издържат. Тя не е за онези, които са победители по рождение или пият шампанското. **Не, господине. Обещаната Земя е за тези, които просто останат до края.**

Поради това, нека да издържим. Чуйте този хор от стихове, предназначени да ни дадат силата да издържим. Замислете се за чистата радост, братя мой, когато срещнете всякакви изпитания, защото знаете, че изпробването на вярата ви създава постоянство. **Поради това повдигнете отпуснатите си ръце, стегнете отслабналите си колене, тръгнете по правия път,** с цел кракът, който е окуцал да не излезе от ставата, а да бъде изцелен. Нека да не се уморяваме да правим добро, защото в подходящото време ние ще жънем жетва, ако не се предадем. Аз се борих в битката за доброто, завърших надбягването, опазих вярата. Сега за мен е запазена короната на праведността, с която Господ, праведният Съдия, ще ме награди в онзи ден – и не само мен, но и всички ония, които са жадували за неговото появяване. Благословен да е човекът, който постоянства, когато е подложен на изпитание, защото когато издържи на изпитанието, той ще получи короната на живота, която Бог е обещал на тези, които го обичат. Благодаря ти, Пол Симон. Благодаря ти, апостол Павел. Благодаря ти, апостол Яков. **Но най-много от всичко, благодаря ти, Господи Исусе, за това че ни учиш да оставаме, да издържаме и накрая, да финашираме.**